DESPRE NEMURIRE

fenomene verificate și verificabile

PARANORMAL

>1994

Patrick Drouot

Despre nemurire
fenomene verificate și verificabile

Patrick Drouot

Despre nemurire

fenomene verificate și verificabile

Traducerea:
Liviu Andrei

"Să nu credeți nimic din ce ați citit în această carte. Doar dacă nu vi s-a întîmplat și dumneavoastră."

Patrick Drouot

Mulțumiri

Această lucrare este rezultatul experiențelor de natură spirituală și gîndurilor ce m-au preocupat în acești ultimi 15 ani.

Aș vrea să-mi exprim profunda recunoștință numeroaselor persoane care m-au ajutat, susținut și urmat în toți acești ani de cercetări.

Țin să-i mulțumesc lui Geneviève Beauvarlet pentru colaborarea la această lucrare prin ajutorul său eficace și imaginativ; recunoștința mea se îndreaptă, de asemenea, și către editorul meu, Jean Paul Bertrand, către Henri Trubert, director la *Editions du Rocher*, care a crezut acum cîțiva ani în proiectul meu și spre Paul Couturian, directorul colecției "Anul Vărsătorului".

Mulțumiri tuturor persoanelor pe care le-am întîl-

nit în ultimii ani și care mi-au scris ca să-mi împărtășească visele lor, viziunile și speranțele.

Sincerul meu respect față de toți medicii și cercetătorii, psihologii, asistenții și toți care, venind din zone diferite, am avut onoarea să-i formez în tehnicile de trezire a conștiinței și care au avut curajul să înceapă propria lor transformare personală și spirituală.

Patrick Drouot

Introducere

De aproape cincisprezece ani, am condus mai multe persoane prin meandrele spiritului lor; i-am făcut să descopere niște realități care depășesc cu mult cadrul cotidian. Am întîlnit personal mii de persoane și alte cîteva zeci de mii cu ocazia unor conferințe ori seminarii. Interesul pentru explorarea sistemică a diferitelor stări de conștiință nu a scăzut de atunci. Dacă a mai rămas încă un teritoriu neexplorat, adică de descoperit, acesta este unul. Pentru întrebările care subsistă, doar explorarea acestor stări de suflet ar putea aduce un răspuns. Am publicat trei lucrări mai înainte și am primit aproape 50 de mii de scrisori în opt ani. E greu de răspuns individual, însă am încercat prin cărțile mele, să luminez atît cît e posibil punctele obscure cel mai ades evo-

cate de corespondenții mei.

Mi-am dat seama de-a lungul timpului, că un foarte larg public – indiferent de formație – simte nevoia profundă să dea un sens existenței, să o înțeleagă și să o conducă. Am ajuns să cred că înțelegerea sensului vieții e la fel de importantă pentru dezvoltarea noastră psihologică și spirituală cum este și faptul de a ne hrăni pentru supraviețuirea biologică.

Memoriile unui călător în timp nu este nici un act de credință, nici un roman, nici expresia unui adevăr mistic, ci numai o dezvăluire parțială a diverselor experiențe și ridicări ale conștiinței pe care le-am putut trăi în acești ultimi cincisprezece ani.

Multe fenomene se ivesc cîteodată în existență, într-o manieră bruscă, iar acest ultim deceniu a fost jalonat de descoperiri, de bucurii și de răspunsuri la întrebările pe care mi le puneam. Puțini dintre noi recunosc conștient dimensiunea spirituală a existenței. Totuși primim în permanență mesaje prin intermediul viselor, intuițiilor și funcțiilor noastre spirituale cele mai profunde. Chemarea destinului se manifestă în nevoile noastre cele mai vii și în aspirațiile noastre spirituale.

În 1992, pe cînd discutam cu editorul meu ideea unei cărți despre șamanism, el îmi ceru una nouă consacrată mai degrabă reîncarnării.

La început, reticent, mi-a trebuit mai mult de un an ca să-mi dau seama că anumite puncte se ce-

reau clarificate în legătură cu acest fenomen atît de larg discutat și totuși atît de puțin cunoscut. În toți acești ani am recomandat mereu același mesaj: faceți față lumii voastre spirituale interne cu curaj, cu iubire și cu o cunoștință lărgită.

Memoriile unui călător în timp completează un ciclu major al existenței mele prezentînd nu numai diferite aventuri spirituale, dar și ceea ce îmi mai rămîne să înțeleg din acea zonă de mister numită ființă umană.

În prezent, va trebui să facem față unei crize majore care afectează deopotrivă și sistemul nostru de gîndire și conștiința, iar această situație critică reflectă starea emoțională, morală și spirituală a unei mari părți din lumea contemporană care încă se caută pe sine.

Lucrările mele precedente au fost traduse în mai multe limbi și, în momentul redactării cărții, edițiile bulgară, română și rusă trebuiau să apară. Precum astro-fizicienii care caută viață în univers, aș putea exclama: "Nu mai sîntem singurii din lume care încercăm să gîndim altfel!"

Renașterea interesului pentru vechile tradiții spirituale și căutarea mistică sînt speranțele noastre cele mai mari.

Acum cîțiva ani, i-am întîlnit pe Wallace Black Elk (Elan Negru) și pe nepotul lui Andrew Thunderdag (Cîinele turbat); amîndoi sînt medici în Lakota Sioux. Sînt nepotul și strănepotul lui Nicholas Black

Elk, unul din cei mai mari șamani de azi. Am stabilit legături personale cu Andrew și cu familia lui. Datorită lui am înțeles că lumea noastră nu este decît reflexul tangibil al stării noastre de conștiință. Andrew mi-a zis într-o zi: “Ar trebui să învățăm să mergem într-un fel sfînt prin viață. Viața reprezintă un teatru magic și în egală măsură sfînt.”

Ceea ce am încercat să redau în *Memoriile unui călător în timp* reflectă această profundă convingere personală.

Patrick Drouot – fizician – 1994

Capitolul 1

Amintiri de dincolo de timp

Viața și moartea Govenkăi

Europa de vest
Patru milenii înainte de Hristos
Povestea Govenkăi urmare și sfîrșit

Govenka se afla în poenița pe care deja o știa. De jur-împrejur, locul era cufundat într-o lumină ireală. Soarele strecurat prin ceața matinală întindea o pînză strălucitoare peste arbori și peste tufe. Deodată, vibrația poeniței începu să se schimbe și Govenka începu să tremure. Decorul se estompa lent și, încetul cu încetul, dispăru din cîmpul ei vizual. Tînăra, pe atunci de 25 de ani, vibra, simțind niște energii tot mai intense. Respirația îi încetini din ce în ce mai mult. Simțea cum o mînă invizibilă o strînge de gît, smulgîndu-i din piept gemete groaz-

nice. Un val de vibrații mult mai puternice ca cele dinainte o împietreau și o înghițeau toată. Totuși, în ciuda violenței acestor senzații, Govenka se simți invadată de o dragoste infinită, fără hotar.

Timpul părea că s-a oprit. După o perioadă pe care nu o putea evalua, o siluetă se profilă în fața ei. Un bărbat. Înalt, subțire, frumos în veșmîntul său larg. Véda, spiritul-lumină pe care îl cunoștea, luase special pentru ea o formă omenească. Atinse ușor mîna pe care el i-o întindea: avea pielea tare și mătăsoasă ca o catifea. Totuși Véda nu era o ființă din carne, nu se mai încarnase de multe cicluri în urmă. Însă preferase să ia pentru cîteva minute un corp fizic ca să pună în sufletul tinerei femei amprenta drumului pe care trebuiau să-l facă împreună, el profesorul, ea eleva; el ghidul, ea discipolul. Ca să treacă dintr-o lume în alta, ca să-și creeze un corp de sinteză și ca să se mențină în poiană, Véda trebuise să concentreze o energie enormă. În asemenea măsură încît Govenka era atinsă fizic.

Respirația îi revenea încetul cu încetul lăsînd mai bine să i se infiltreze în suflet toată dragostea pe care i-o transmitea acea apariție de carne și sînge. Un scurt moment, o cunoaștere provenind din străfundurile timpului trecu de la Véda spre Govenka.

Govenka era tot așezată, nu se mișcase. Véda se dădu înapoi și un cristal uriaș suspendat în aer apăru între ei. Ca și cum această certitudine fusese dintotdeauna înscrisă în ea, Govenka simți că are

energia cristalului. Că întotdeauna o avusese și o utilizase fără ca măcar să-și dea seama.

— Vezi, spuse Véda, cristalul acesta este începutul oricărui lucru. Vine dintr-o altă dimensiune a timpului și a spațiului. L-am adus pentru tine. Concentrează-te asupra acestei pietre, armonizează-ți vibrațiile tale cu ale ei și, peste timp și spațiu, posibilitățile ei vor fi și ale tale.

Govenka își simți energiile vibrînd cu și mai multă forță pînă la nașterea armoniei între ea și piatra eternă. Comuniunea fu intensă, dar de scurtă durată. La fel de brusc pe cum apăruse, cristalul dispăru și, împreună cu el și Véda.

Govenka se trezi singură, cu inima grea de o nesfîrșită tristețe, ca și cum dragostea unei întregi vieți tocmai se risipise pentru totdeauna. În același timp, se simțea îmbogățită cu un fel de cunoaștere pe care o va cerceta toată viața.

Mitul lui Govenka începea.

Douăzeci de ani mai tîrziu

Govenka se apropie de dolmenul ridicat la capătul poienii și își puse mîinile pe înalta masă de piatră. Imediat, o undă de energie îi trecu prin corp, provocîndu-i o senzație de freamăt. Era ca și cum materia îi comunica un curent de viață și restituia dintr-o dată energia acumulată de toți cei care veniseră acolo, din cele mai vechi timpuri, ca să se roage și să me-

diteze.

În liniștea binefăcătoare a poienii, Govenka absorbea cu tot corpul fluidul binefăcător. Simțea cum devine mai puternică, regenerată, nivelul frecvenței sale creștea. Poiana unde se afla era domeniul ei, acolo se ducea pentru a medita, pentru a se ruga, pentru a-și ridica spiritul în conștiință. Azi venea să ia din piatra sacră a poporului celt energia necesară pentru a-și îndeplini cu bine misiunea. Una din cele mai importante pe care le avea de îndeplinit de cînd era ghidul spiritual al clanului.

Era vorba de supraviețuirea și devenirea alor săi, cîteva sute de persoane care se bazau pe ea și care îi așteptau răspunsul. Populația rămăsese în sat, însă un grup mic o însoțise: regele-preot Rama, războinicul-preot, preotul care, în ceremonii, purta pe cap podoaba renului, dar pe care nu o avea în acest moment. De asemenea, se aflau acolo și două femei și patru bărbați. Lîngă liziera pădurii o abandonaseră, lăsînd-o să continue singură.

— Du-te, rămînem aici să te așteptăm.

Erau așezați în cerc, în mod hotărîți să aibă răbdare oricît timp ar fi fost necesar.

Intrînd în clarobscurul pădurii de stejari înalți și pini, Govenka presimțea că misiunea pe care se pregătea să o ducă la bun sfîrșit va fi, cu siguranță, și ultima. Nu simțea nici teamă, nici regret și continua să avanseze, conștientă că îndeplinește ceea ce trebuia făcut, cu demnitatea cerută de rangul său.

Govenka aparținea acelui șir lung de preoți și de druizi capabili să-i conducă și să-i lumineze pe cei apropiați, capabili, de asemenea, să înțeleagă și să interpreteze mesajul naturii și al căilor celeste. În semn de cinstire, purta la mîna stîngă o brățară de bronz, nici rafinată cu adevărat, nici grosolană, totuși elegantă și fină. Bătrîna, care o inițiase pe Govenka copil, o învățase semnificația: "E un semn de noblețe care nu poate fi cîștigat decît prin drept ancestral, nu e vorba de o moștenire fizică sau de un drept familial, ci de o moștenire spirituală transmisă din strămoși."

Govenka mergea pe drum. Picioarele încălțate cu sandale treceau prin iarba umedă de rouă. Avansa calmă și hotărîtă, o siluetă înaltă de femeie destul de corpolentă, musculoasă, mai degrabă bine făcută. Mîinile ei erau cam late, aproape masculine. Totuși avea o față delicată, rotundă, cu obrajii drepți cu pielea tare și netedă, de un alb mat. Pletele, șaten închis, aproape negre, ușor ondulate îi fluturau pe umeri. Niște fire albe, semne ale trecerii timpului pentru druida care se apropia de 45 de ani, apăreau din loc în loc în părul ei. Cu toate că adesea purta o tunică lungă albă, acum avea o rochie maro închis, destul de amplă, făcută din două părți, una din piele, cealaltă din pînză. Pînza, destul de grosolană, nu era un semn de sărăcie, ci sugera mai degrabă un semn de robustețe.

Împrejurul taliei avea o curea lată din piele închi-

să cu o cataramă de metal în care era încastrată o piatră de culoare închisă, probabil de origine vulcanică... Govenka nu era sigură.

Bătrîna nu știuse să-i explice proveniența, iar tînăra Govenka își pusese multe întrebări. “E curios”, se gîndi ea, “sînt niște forme bizare, e un pic povîrnit, un pic rotunjit, ca un lanț muntos în miniatură. Asta îmi amintește lucruri extrem de difuze, extrem de îndepărtate. Ca un fragment de munți străvechi dintr-o insulă pierdută. Știu asta, simt asta, e ca o memorie străveche care mi-o spune, însă nu am văzut nimic asemănător pînă acum.”

În picioare lîngă piatră, Govenka se simțea într-o stare de receptivitate totală. Pandantivul în formă de pară de la capătul colierului părea acum animat de o viață proprie. Era o bijuterie de un alb transparent, limpede ca un cristal. Atît de clar încît părea o picătură de lumină solidificată. Pulsa din ce în ce mai puternic, emițînd vibrații care se repercutau în pieptul ei și îi dădeau o plăcută senzație de căldură.

Se lăsa condusă de gesturi și, din punga cît un pumn legată la centură, scoase șapte pietre pe care le aranjă în cerc pe masa dolmenului. Îndeplinea acest ritual ancestral recitînd pentru sine etapele de urmat și semnificația lor: “Pietrele deschid poarta viitorului și conduc la stări vizionare. Fiecare piatră joacă un rol precis, dar ansamblul nu poate funcționa decît dacă fiecare piatră se află la locul ei. Pietrele trebuie dispuse sub formă de stea, șase

marcînd capătul a șase ramuri, a șaptea trebuie să se afle în mijloc."

Acum trebuia să se concentreze, să-și golească spiritul și să se lase într-o disponibilitate totală. În gînd începu să-și pună întrebări simple care cereau răspunsuri simple: "E bine, e rău?" În centrul preocupărilor ei și ale clanului era un proiect de plecare, de migrare. Cu toate că trăiau aici din timpuri foarte îndepărtate, se hotărîseră să plece toți, împreună. Govenka își continua dialogul interior: "Tot neamul va pleca și am venit să văd, să am informații, să știu cum se va întîmpla."

O energie ciudată împingea, într-adevăr, acest popor să-și părăsească pămîntul pe care îl ocupa de secole, dacă nu chiar de milenii. Ce se întîmplase? De vreo cinci-șase ani, locul părea otrăvit. Oamenii și animalele mureau în număr foarte mare, victime ale unei boli ciudate, arși parcă de un foc intern. Copiii se nășteau cu malformații, multe femei nici nu mai puteau avea copii. De unde venea oare acest blestem pe care nimic nu părea a-l putea opri? Înțelepții satului se sfătuiseră. Govenka evocă meteoritul care, ca un fulger, aprinsese într-o seară orizontul la apus. "Piatra din cer răspîndește răul. Toți cei care se apropie de ea cad fulgerați de o rază a morții, un foc care nu arde, dar care distruge viața. Deja șase-șapte sute dintre ai noștri au pierit. Trebuie să ne îndepărtăm ca să scăpăm de această nenorocire, altfel vom fi cu toții uciși."

Acum trebuia hotărîtă soarta comunității: trei-patru mii de persoane aflate în primejdie, cîțiva deja atinși. Hotărîrea a fost întîrziată. Cînd răul apăruse, mulți preferaseră să reziste și să îndure pînă la încetarea fenomenului. Puțini erau cei care se gîndeau să plece. Poate că locuitorii satului ar fi putut aștepta în continuare zile mai bune, răbdînd răul, dacă nu ar fi fost apariția unei stele extrem de strălucitoare, care se înscria cu intermitențe pe harta cerului. Toți văzuseră măcar o dată astrul acesta misterios care, după zisele bătrînilor, nu se manifestase niciodată înainte.

— Am învățat să citesc cerul cu tatăl meu, afirmă cel mai bătrîn membru al comunității. El însuși l-a învățat de la tatăl său și niciodată nu mi-a vorbit de această stea.

Nimeni mai bine decît bătrînul, care depășise 65 de ani, o vîrstă foarte înaintată pentru vremea aceea, nu cunoștea locul stelelor. Cuvîntul lui în acest domeniu avea o valoare aproape sfîntă.

Govenka avu nevoie de multe nopți pentru a se obișnui cu steaua. Puterea ei de druidă îi permitea să înțeleagă limbajul astrelor. Încetul cu încetul, reușise să descifreze mesajul pe care i-l transmitea steaua. În fața înțelepților reuniți, a spus:

— Steaua vorbește prin mine, ne cere să o urmăm, să plecăm departe de aici.

Regele Rama, preoții, șamanul, aflați la sfat, ascultară cuvintele lui Govenka.

— Trebuie chiar să părăsim pămîntul strămoșilor

noștri? întrebă Rama. Oamenii nu vor vrea niciodată să se supună...

Să plece, da, însă cum? Ca să se ducă unde?

Prea multe întrebări rămîneau fără răspuns. Trebuia cu orice preț să se asigure că soluția plecării era singura posibilă. Această confirmare o căuta Govenka în poiană. “Trebuie să regăsesc steaua”, își spuse ea, “să o întreb din nou.” Ca și cum astrul ar fi dat răspuns dorințelor ei, îi văzu brusc lumina strălucitoare, alb-aurie, pîlpîind cincisprezece-douăzeci de metri deasupra vîrfurilor arborilor celor mai înalți. Steaua era acolo, ridicîndu-se chiar deasupra dolmenului. “Nu e chiar o stea”, gîndi druida, “mai degrabă o lumină, forma ei e prea lipsită de precizie, nu reușesc să-i înțeleg exact felul...”

Pîlpîirea de lumină se acceleră și, în același timp, apariția în aer a unui sunet foarte ascuțit și foarte pur care se amplifica progresiv. O violentă emoție puse stăpînire pe Govenka. Muzica o învăluia toată. Cîntecul acesta era cu adevărat foarte frumos, extraordinar. Era o chemare irezistibilă care continua să urce. În același timp, lumina se făcu mai vie, însă senzațiile pe care i le provoca rămîneau încă foarte fine. Govenka se simți smulsă din prezentul ei și avu o serie de viziuni. Niște personaje începură să-i defileze prin față, duse parcă de un vînt rapid.

La început apăru o noapte înstelată cu norii gonind sub lună. Urmă o altă lume cu un cer foarte sumbru, apoi se profilă un decor arid, scăldat într-o

lucire mov: pietre, nisip, însă nu și arbori. Călătoria se opri în acel altundeva ciudat, fizic și nonfizic în același timp. Fără îndoială urma să fie teatrul unei scene importante.

Govenka se trezi singură în acest loc. Știa din instinct că trebuie să se întîmple ceva și avu brusc intuiția unei prezențe. Véda, înțeleptul, preaiubitul ei, se afla acolo. Nu apărea fizic, dar prezența lui umplea spațiul. Impalpabil, era peste tot în aer, în peisaj, în același timp foarte apropiat și totuși inaccesibil. Govenka nu-l întîlnise decît o singură dată pe Véda în formă umană, era în vremea în care bătrîna care o inițiase se pregătea să părăsească lumea fizică. Véda își făcuse apariția, iar Govenka rămăsese marcată de asta trup și suflet, legată pe veci de ghidul ei.

Niciodată de atunci Véda nu-și mai luase o formă omenească. Dar, de nenumărate ori, Govenka presimțise în preajma ei prezența lui liniștitoare. Și de data asta, într-un moment cînd trebuia să ia o hotărîre gravă, venise ca să o ajute.

Peisajul se modifică, Govenka percepu un tunel mov-purpuriu în care se simțea aspirată. Înainta lent, cu o impresie de ridicare spre fericire și spre plenitudine. “Ca și cum aș străbate straturile conștiinței” gîndi ea. Nu simțea nici o teamă, nici o neliniște, într-atît i se părea de familiar drumul. Lumina aceasta, tunelul acesta, le mai văzuse. Avu o revelație: “Lumina e ușa spre dincolo. Peisajul mov

este prima viziune, prima etapă a trecerii."

Două raze de lumină albă se îndreptară brusc spre ea. În interior pluteau cîteva fire rozii. Și razele acestea îi erau cunoscute, venise deja în lumea mov ca să se ridice printre fascicolele luminoase. Văzu o flacără izvorînd dintr-o lampă ținută de cineva care rămînea invizibil. Totul devenea acum foarte puternic. Fluxuri de energie din ce în ce mai intense îi traversau spiritul și corpul pe măsură ce lumina se apropia. Purtătorul luminii se arătă. Era Véda, minunatul. Într-un gest simbolic și solemn îi întinse flacăra. Simultan, înțelese semnificația gestului. Véda îi cerea să îndeplinească rolul de ghid.

Dar va ști ea oare?

El o încurajă. Dialogul se făcea fără nici un cuvînt. Totul se petrecea prin schimb direct de idei, prin telepatie.

— Pe vremea Calului, tu erai Înaripatul, Regele Înaripat.

Ea nu înțelese și îl întrebă:

— Cînd asta?

— Acum aproape șase mii de ani, în vremurile mitice ale omenirii. Poate în perioada în care le-ai arătat oamenilor cum să domesticească un cal...

— Dar Înaripatul apărea oamenilor... Cine era? Care era rolul lui?

Elemente de răspuns îi soseau sub formă de imagini. Avu viziunea fugitivă a unui bărbat tînăr coborînd o colină sau un munte. Apoi se suprapuse

imaginea unui mormînt pe care se afla o cască de metal cu niște aripi pe ambele părți. Cîteva persoane veniseră să se reculeagă împrejurul mormîntului. Erau îmbrăcate în piei dubite grosolan, cu pletele foarte lungi fluturînd în vîntul foarte proaspăt al dimineții. Păreau că se roagă.

Govenka captă o scenă scurtă.

Un bătrîn spuse ridicînd capul:

— Rhwall, regele nostru, s-a întîlnit cu Înaripații. A plecat cu ai lui la Înaripați.

Scena aceasta scurtă era ca o fereastră deschisă spre altundeva, o invitație de a explora un trecut foarte îndepărtat. Un fel de înțelegere lentă își făcea loc. Govenka refăcea drumul: "Lîngă dolmen, am intrat în lumină și am fost dusă într-o lume mov, o lume intermediară. Am intrat în tunel și aici am văzut două lumini convergente care mă ghidau și proveneau din torța lui Véda. Véda mi-a inspirat o viziune dintr-o epocă în care eram Înaripatul, Regele Înaripat, venind de nicăieri, părăsindu-i pe ceilalți și plecînd din nou spre o țară pierdută, spre un continent pierdut sau spre o lumină pierdută. Era de parcă Véda îmi arăta că deja fusesem Purtătorul flăcării din torță, cu mult timp în urmă. Ca și cum aș fi fost purtătorul unei Cunoașteri pierdute. Am purtat flacăra. Am condus deja popoare de mai multe sute de persoane în migrație, i-am condus dintr-un loc în altul. Și sînt chemat s-o fac din nou fiind Govenka."

Interpretarea ei era bună?

În loc de răspuns, Véda îi inspiră viziunea unei mame casnice, un arhetip feminin. Govenka se văzu așezată, ținînd în fiecare mînă două galaxii care pulsau încetișor.

Urma viziunea a mii și mii de persoane înaintînd într-un șir lung; "Un popor care migrează" se gîndi ea. Imaginile deveneau din ce în ce mai precise, Govenka putea acum să identifice personajele.

"În fruntea convoiului îi văd pe vînătorii de reni, ei cunosc drumul. Poporul e ghidat de vînători și de lumina de deasupra lor pe care unii o văd zi și noapte. Văd, de asemenea, un preot, un șaman, purtînd pe cap coarne de ren. Renul e un animal sfînt pentru neamul nostru, îl respectăm, ne procură hrană și putem să ne adăpostim datorită pieii lui. În mod simbolic, renul este acela care ne conduce spre alte teritorii. Preotul cu coarne este investit cu forța și cu toate celelalte proprietăți ale animalului." Se întrebă în gînd: "Va trebui să plecăm, nu-i așa?" Nu aștepta nici un răspuns. Véda de altfel plecase, orice urmă a prezenței lui dispăruse.

Govenka se simți atrasă din nou de-a lungul tunelului luminos și se trezi imediat apoi în poiană, lîngă dolmen. Simțea acum greutatea corpului ei. În mînă încă ardea flacăra care i-o dăduse Véda. Totuși nu ținea în mînă un obiect fizic, lumina ieșea direct din mîna sa, o lumină identică în culoare și în intensitate cu cea a flăcării lui Véda.

"Ca și cum", gîndi ea, "ar fi vreo legătură între mi-

ne, mîna mea, lumina emisă de mîna mea, torță și Véda...."

Trecuseră de acum mai bine de zece ore de cînd Govenka se izolase în poiană. Oamenii ei o așteptau. Trebuia să le ducă răspunsul. Era noapte acum. Lumina lunii scălda pădurea într-o lumină argintie. Govenka îndrăgea lumina asta: luna era pentru ea familiară și liniștitoare. Îi găsi pe înțelepții care o așteptau așezați în semicerc. Începu să le vorbească și deschise palma, arătîndu-le torța care continua să ardă.

E flacăra care ne va conduce, ne va proteja. O observau tăcuți, cu respect față de forța ce străbătea cuvintele și gesturile druidei. Preotul dădea din cap, regele rămînea atent, cu barba în mîini. Și ei erau, de asemenea, niște căutători de viziuni, știau despre ce e vorba. Cele două femei prezente erau și ele puternice. Femei-înțelepte, nu în sensul fizic al cuvîntului, ci în cel spiritual, se aflau acolo pentru a se face "să se nască ceva". Toți rămaseră un lung moment gînditori, apoi data plecării fu stabilită: "Peste două zile", spuse Rama.

Pentru că zvonurile circulaseră pînă atunci, oamenii se așteptau, mai mult sau mai puțin, la această hotărîre, însă o dată venit acest moment, rămîneau de făcut ultimele pregătiri. Totul trebuia demontat, trebuiau pregătiți caii, convinși ultimii șovăielnici. Nu-i ușor să abandonezi pămîntul strămoșilor. Exodurile smulg o bucată din inima celor care

trăiesc și era nevoie de răbdare ca să-i convingă pe cei care ezitau.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, impresionanta caravană se desfășura într-un peisaj muntos. Din înaltul unei coline, Govenka observa coloana care se tîra pe distanțe de sute de metri, cu bărbați, femei, copii, cai. Traversau acum valea unui rîu. Se auzeau rîsete, țipete. "Este chiar un popor care se deplasează, e viața care avansează", se gîndi Govenka.

Nu era singură pe colina stîncoasă. O tînără cu numele Eléma stătea lîngă ea.

Premoniția pe care o avusese Govenka în poiană, cînd venise să caute răspunsul, se confirmase. Această misiune va fi ultima pentru ea. Știa acum cu certitudine că nu va supraviețui exodului. Destinul ei terestru se apropia de sfîrșit. Îi explicase toate acestea Elémei.

— Asta înseamnă că vei muri?

— Nu, corpul meu va muri, dar eu nu. Nu spun că nu voi muri, spun pur și simplu că nu voi "supraviețui". Cînd oamenii vor fi în siguranță, voi fi în altă parte. Nu voi mai avea nici un motiv să fiu aici.

Ca s-o înlocuiască, Govenka o alesese pe Eléma. Tînăra avea un caracter foarte puternic, un pic mai deosebit, lăsînd să se întrevadă o natură spirituală ieșită din comun. Exact cum o inițiase și pe ea bătrîna înainte de a dispărea, Govenka voia să transmită tot ce știa Elémei.

O învăță ritualul pietrelor, și pentru a-l face, ale-

sese colina stîncoasă, unul din acele locuri ale pămîntului unde respiră Spiritul.

— E un ritual pentru a învăța să privești, să ridici voalul viitorului, explică Govenka.

Reconstitui figura magică a stelei cu șase ramuri, marcînd fiecare extremitate cu o piatră și plasînd-o pe cea de-a șaptea în centru. Ansamblul astfel format emitea o vibrație particulară.

— Trebuie să-ți sincronizezi vibrațiile cu forța care emană din acest ansamblu pentru a intra în acea stare specială de trezire, spuse druida.

Eléma urmă ascultătoare sfaturile Govenkăi și se sincroniză cu energia emisă de cele șapte pietre. Chipul i se transformă, se lumină ca sub efectul unei lumini interioare. Era ca în transă, luminoasă, apoi își apăsă palmele pe cele ale druidei. Era ca o transmisie care sigila acordul dintre cele două femei. Eléma acceptă să îi urmeze Govenkăi.

— Mai rămîne încă un rit foarte important de îndeplinit, spuse Govenka. Este călătoria în afara trupului, însă e prea devreme, nu ești pregătită. Poate în cîteva săptămîni...

Oamenii mergeau de mai multe luni, cînd Govenka socoti că a sosit momentul ca Eléma să depășească ultima etapă. Era timpul pentru ea să ajungă la ultima întîlnire esențială care trebuia să o ajute să-și îndeplinească rolul. Ca de fiecare dată cînd îndeplinea un lucru important, druida se refugiase într-o poiană. Se duse acolo cu Eléma, noap-

tea. Luna răspîndea o lumină palidă, tandră, foarte liniștitoare.

— Poiana e un loc solitar unde putem fără grijă să ducem la îndeplinire ceea ce trebuie făcut, explică ea. Poiana e un catalizator de conștiință. Ca și luna. I-am vorbit lunii, cu mult timp în urmă, vibrația ei e încă profund sădită în mine.

Cele două femei se întinseră pe pămînt și începură să respire în cadență după un ritm special impus de Govenka. Pe pieptul ei, cristalul începu să pulseze și să transmită căldură în tot corpul.

Govenka îi explicase toate fazele ritualului care le va face să iasă din învelișul lor umed, adică din corpurile lor. Respirațiile le deveniră mai profunde, însă nu mai rapide. Era felul de respirație care le va ajuta să iasă din corp. Acum erau amîndouă într-o perfectă armonie. Eléma se simțea plecînd, Govenka înțelese asta, îi luă mîna pentru a o ajuta și a o conduce.

Transferul se făcu, iar Govenka regăsi acea minunată și extraordinară senzație de libertate pe care o resimțea de fiecare dată cînd evada din corp. Virtual, încă mai ținea mîna Elémei. Amîndouă se ridicară, deschizîndu-se spre alte realități.

Evoluau acum într-un spațiu nonfizic. Îndată, după niște semne înțelese numai de ea, Govenka știu că Véda urma să se manifeste. Apăru într-un halou de lumină. Eléma se transfigurase din nou, copleșită de viziunea strălucitoare. În palmele ei făcute căuș,

primi o primă picătură luminoasă. O picătură în formă de pară, la fel ca bijuteria pe care Govenka o purta la gît. Și ea primise de la Véda picătura de lumină izvorîtă din lumea de sus care se solidifica în lumea fizică pentru a deveni un cristal pur.

Picătura luminoasă acționa ca un lichid al cunoașterii. Eléma conștientiză imediat elemente provenind dintr-un trecut foarte îndepărtat, dintr-o lume de dincolo de lumea noastră. Era o moștenire de cunoștințe pierdute care îi erau cu brutalitate restituite. În același timp, se trezea în ea amintirea propriului trecut și perceperea a ceea ce va fi destinul ei. Conștiința aceasta nu o va mai părăsi, o va păstra neschimbată cînd își va regăsi corpul și lumea fizică.

Govenka nu se înșelase: Eléma era persoana potrivită pentru a o succeda. Acum, cînd tînăra era investită, cunoștea secretele trecerii, acum numai ea, nimeni altcineva, era persoana pe care druida voia să o păstreze alături pentru a o însoți în momentul marii plecări.

Lunile au trecut, iar toamna începea să coloreze frunzele în galben și ruginiu. Govenka era întinsă pe spate, direct pe pămînt. Ai ei o transportaseră într-un loc acoperit. Răsăritul începea și Govenka simțea că moare. Lîngă ea se afla regele Rama, un preot, o femeie și Eléma. Se întoarse spre ea și murmură:

— E bine să pleci devreme, în zori, asta se aseamănă cu o nouă naștere.

Întinse mîna spre Eléma, mîna stîngă care, fără să știe de ce, reprezentase ceva deosebit pentru ea și declară că dorește să rămînă singură cu tînăra femeie. Ceilalți se îndepărtară.

Eléma stătea tăcută, însă ochii ei albaștri nu o părăseau din priviri pe Govenka. Ochii tinerei păreau două lacuri adînci în care se oglindeau niște imagini, mai întîi neclare, apoi din ce în ce mai precise. "E extraordinar", gîndi Govenka, "ochii ei îmi dau o viziune de după viață. Îi privesc și văd unde mă duc. Eléma are proprietatea fantastică de a declanșa viziuni oamenilor. Îmi arată ceea ce este capabilă să facă." Govenka citi în privirea clară a tinerei viziunea a ceea ce va fi urmarea drumului ei. Va trebui să stea cîtva timp în acest peisaj proaspăt și colorat ca o dimineață de vară: un cer de un albastru intens; niște întinderi imense cu iarbă verde. Apoi își va continua drumul spre zone mult mai înalte, spre lumea astrală.

Eléma continua să păstreze liniștea, era doar o prezență. Știa ce trăiește Govenka a cărei corp devenea din ce în ce mai greu. Era ca o flacără ce se stingea încetul cu încetul. Vederea i se încețoșă. Nu mai percepea peisajul din jur. Cîntecul păsărilor și zgomotul vîntului prin arbori se îndepărtau treptat. Curînd, nu le mai auzi deloc. Nu mai putea să simtă, nu mai avea gust. Simțurile fizice se închideau unul după altul, ca o mașină care se oprește lent din lipsă de energie necesară.

Totul se petrecea ușor, foarte liniștit. Era o senzație curioasă să se afle încă în corpul acesta care nu mai funcționa. Govenka mai întîrzie acolo ca atunci cînd te plimbi printr-o casă pustie unde mai persistă încă amintirile vieții trecute. Voia să onoreze acest corp, acest “vehicul” care i-a permis să umble prin lumea fizică, să trăiască tot ce a trăit în aproape 48 de ani.

Momentul rupturii definitive venise. Govenka începu să se ridice lent. Gusta din nou acea senzație fantastică de libertate totală. Nu dorințe, nici nevoi, nici stimuli, doar această minunată impresie de înălțare, însoțită de zîmbetul și dragostea Elémei care făcea cu ea o parte din drum. Cele două suflete vibrau la unison și trebuiau să se întîlnească într-un viitor îndepărtat sub o formă fizică diferită, însă legătura era deja de mult timp formată.

Eléma o abandonase acum pe Govenka care, după traversarea unui nou strat de cunoaștere, resimți imediat o atmosferă familiară. O prezență imanentă care se manifesta.

Véda era acolo. În sfîrșit, îl regăsea! Pentru totdeauna. Întrebările o asaltau. Pentru ce îl pierduse? Pentru ce îl uitase după ce atîta timp îl însoțise pe drumul înălțării? Poate ar fi trebuit să meargă singură pentru a-l regăsi mai bine. Véda era acum lîngă ea. Îi arătă un lichid strălucitor ca soarele. Era simbolul cornului abundenței care curgea dintr-o pîlnie. Continua să curgă fără oprire, căci era lichidul nemu-

ririi.

Govenka pășise acum pragul în cealaltă lume. Avu o scurtă viziune a poporului de jos. Ai ei, ajunși la destinație, erau de acum în siguranță. Eléma tocmai le vorbea. Preotul cu coarne de ren stătea lîngă ea. Regele Rama luă cuvîntul și evocă memoria lui Govenka, plecată spre alte lumi. Imediat resimți căldura gîndurilor care urcau spre ea și înțelese că vibrațiile rugăciunii erau în stare să provoace viziuni ale lumii terestre, în sufletul iubit al celui plecat în marea călătorie.

Regele înaripat

Europa de Vest
Mileniul al nouălea înainte de Hristos
La joncțiunea dintre paleolitic și neolitic

Spiritul plutea deasupra tundrei. Sub el, la nesfîrșit, se întindea un pămînt pustiu. Un pămînt sărac și mort, presărat ici și colo cu tufe de iarbă măruntă, de rare crînguri verzui, de mesteceni pitici și de stînci acoperite cu mușchi și licheni. În ciuda celor cîteva puncte verzi împrăștiate prin stepa înghețată, o culoare fadă, gri și maro, estompa formele de relief.

Era iarnă. Spiritul știa, dar nu resimțea vîntul aprig. În afara timpului, în afara spațiului, nu era nici cald, nici frig, nu era nici bine, nici rău. Simțea doar o senzație de pace și de serenitate. Energia a șapte

surori, cele șapte stele, îl impregna și fuziona cu propria sa energie. El era ele, ele erau el. Nu formau decît o singură entitate.

Deodată, într-o fracțiune de secundă, spiritul se îndreptă spre sud. Și aici sudul, nordul, estul și vestul nu aveau pentru el nici o semnificație particulară. Urmărea o direcție, ignorînd spre ce loc se ducea. Parcurse astfel un drum foarte lung, fără îndoială mai multe mii de kilometri, iar peisajul se transformă. Iarba deveni mai verde, vegetația luxuriantă. Firul bleu al rîurilor, strălucind sub soare, străbătea formele de relief. În preerie se mișcau animale greu de definit pentru spirit, care se mișca acum pe un cer smălțuit cu nori albicioși, purtați de un vînt ușor.

În timp ce spiritul continua să avanseze, memoria anterioară îi revenea difuză, în bucăți smulse dintr-un trecut pe care nu reușea să-l distingă. La fel de brusc cum se pusese în mișcare, se imobiliză deasupra unei regiuni semimuntoase. O atracție aproape irezistibilă îl menținu deasupra acestui loc care avea pentru el rezonanțe familiare.

Amintirile și percepția deveniră mai precise. Ca într-un aranjament fotografic, observă la poalele unei coline un mic grup, patru-cinci oameni, una sau două femei... Un fel de jambiere le acopereau membrele inferioare, iar pieptul le era învelit. Erau îmbrăcați în piei de ren și în blănuri de vulpe strînse cu curele din piele. Spiritul se focaliză deasupra micului grup și resimți cu brutalitate căldură și dragoste.

Ființele de jos, de sub el, îi erau toate cunoscute: bătrînul, cei trei vînători, ghidul și cele două femei. Îi cunoscuse, îndrăgise și înconjurase cu dragoste nu cu mult timp în urmă, pe cînd el însuși era formă umană, la fel ca ei. Trăise printre ei, făcuse parte din grupul lor. Amintirile reveneau în viteză cu mare claritate.

Reînnoda legăturile cu trecutul lui terestru. Revelația îi apăru brutală și fulgurantă. În această lume fizică, pe care o observa de sus, fusese Rhwall, Regele Înaripat, iar acum era reîntors la el, în țara celor șapte coline, luminate de cele șapte stele.

Însoțitorii lui continuau să-l plîngă. Oamenii aceștia erau descendenții imigranților veniți din tundrele din nord. În ei curge sîngele vînătorilor dintr-o epocă foarte îndepărtată, a paleoliticului, a pietrei tăiate, a epocii de piatră, cum o vor numi istoricii mai tîrziu. Bineînțeles că oamenii, în forma lor fizică, nu știau nimic despre trecutul lor, nici despre viitor, însă spiritul conserva în mod confuz memoria lungii epopei a poporului său.

Printr-un fel de brumă, spiritul zări un mormînt, al lui, cel al regelui Rhwall. Prietenii puseseră pe el obiecte ca ofrandă. Recunoscu coarnele de ren, simbol al puterii sale regale. Alături se aflau două apărătoare enorme care aparținuseră, fără îndoială, vreunui animal mitic. Mai modest și insolit pentru această epocă, un mic buchețel de flori uscate fusese depus pe mormînt de o mînă prietenă.

Din atitudinea micului grup, din cuvintele șoptite care îi parveneau neclar, spiritul înțelese că vechii lui tovarăși veniseră să-i aducă un omagiu. Ca să-și amintească mai bine, ca să-și arate recunoștința față de cel care fusese șeful lor, care îi instruise și îi protejase, organizaseră o ceremonie care le permitea să se împărtășească din același izvor.

Emoția care se degaja din ritualul lor incită spiritul să stabilească un contact mental cu ei. Simți imediat un fel de prelungire a sinelui, cîmpul de energie i se lărgea și, asemenea unor aripi protectoare, învălui pe membrii grupului care formau un cerc în jurul mormîntului.

Imediat și unii și alții tăcură. Nu mai rămăsese decît zgomotul vîntului. Toți gustau din pacea interioară care, în acel moment, îi unea mai strîns decît de obicei. După un moment, una din femei rupse tăcerea și se făcu interpreta tovarășilor săi:

— Parcă Rhwall nu ar fi mort. Parcă Regele Înaripat ar fi încă printre noi.

A doua femeie vorbi la rîndul ei:

— Încotro a plecat?

Pe un ton sentențios, plin de o mare înțelepciune, bătrînul spuse:

— A plecat la el, în țara celor șapte sori. S-a reîntîlnit cu zeița Lunii. Înaripatul s-a întors la Înaripați.

Încetul cu încetul viziunea se destrămă. Micul grup deveni neclar și se pierdu. Decorul, mormîntul, colina se șterseră treptat pînă dispărură cu totul.

Spiritul simţi că urcă din nou. Ca și scufundătorul care ajunge la suprafață printr-o zvîcnitură a piciorului, sau ca pasărea care cu o fîlfîire de aripi schimbă direcția, își dădu două-trei impulsuri mentale care îl propulsară spre albastrul profund al cerului.

Se îndreptă spre o lumină orbitoare care ţinea locul unui culoar, marcînd tranziţia dintre cele două lumi. Într-o fracţiune de secundă trecu de poartă și schimbă radical universul. Era acum în țara celor șapte sori. Șapte astre de unde izvora o puternică lumină bleu și printre care trecea un curent de viață vibratorie.

Spiritul își regăsea regatul. În același moment, în universul fizic de pe pămînt, bătrînul care se reculegea cu tovarășii săi pe mormîntul regelui mort, ridică privirile spre cer. O viziune fulgerătoare îl traversă. Era aceea a unui bărbat cu brațele depărtate de corp, protejat de o armură argintie.

Bătrînul spuse: "Regele Înaripat a revenit să ne viziteze. L-am văzut în corpul lui de lumină. A redevenit un zeu al luminii, împodobit cu armură strălucitoare."

Deasupra, într-un colț al timpului, spiritul își regăsea forma lui originară. Cum se amestecă focul în foc și apa în apă, se scufundă în conștiințe și își aminti ce era înainte, într-o dimensiune încarnată, în care timpul se scurge și devine măsurabil.

Călătoria în timp îl condusese cu 40 de ani mai

înainte, pe cînd era încă viu. Imaginile clare și conturate se înlănțuiau ca într-un film: o pădure cu arbori înalți cu frunzișul verde; două rîuri, profund ancorate în relief, se uneau exact în același loc, scobind o albie și mai profundă. Aerul era călduț. Era începutul verii, foarte dimineață.

Un tînăr se îndrepta cu mers ușor spre drumul de est. De-a lungul malului intră în pădure. În scurt timp cărarea vagă pe care mergea dispăru de tot. Tînărul continua să avanseze condus de un instinct sigur.

Era pentru întîia oară cînd Rhwall se aventura atît de departe. Își simțea inima bătînd puternic. Totuși, nu era nici încordat, nici neliniștit. Doar nerăbdător, cum poate fi cineva care se duce la o întîlnire stabilită de mult timp.

Poate de cînd era foarte mic, din fragedă copilărie. Era ca și cum trăise deja momentul acesta, se pregătise deja pentru ceea ce avea să urmeze. Resimțea o curioasă senzație de dedublare și avea sentimentul liniștitor că îndeplinește niște gesturi de o mie de ori repetate în visele lui.

Mîna nu îi tremura cînd îndepărta crengile, își urma drumul înaintînd într-un decor total necunoscut și cu toate acestea ciudat de familiar.

Tînărul mergea în întîmpinarea destinului său. În ciuda vîrstei, abia 15 ani, aparținea cercului adulților. Din punct de vedere fizic se deosebea de cei din neamul lui, adevărate forțe ale naturii dotate cu o statură robustă de vînător. El era relativ mic, un me-

tru șaizeci și cinci, nu mai mult. Trăsăturile îi erau remarcabile: pomeții foarte înalți, ochii albaștri contrastînd cu pielea foarte bronzată. Chipul expresiv purta prematur semnele unei vieți reflexive intense. Era îmbrăcat într-un fel de tunică ușoară, cu mîneci scurte, strînsă în talie, lungă pînă la genunchi. Încălțămintea, făcută din piele subțire, îi învelea picioarele pînă la glezne.

Rhwall continua să înainteze prin tufișurile din ce în ce mai dese. Unde aveau să-l ducă toate acestea? Nu știa, dar era sigur că era pe drumul cel bun. Avu uimitoarea confirmare trezindu-se într-o poiană pe care nimic nu o anunțase mai înainte și nu ai fi bănuit că se află acolo.

Nu mai venise niciodată, însă recunoscuse locul asemănător cu cel care îi apărea în vise. Regăsea acest loc luminos, acest spațiu limpede, deosebit de împrejurimile întunecoase ale pădurii. Cei cîțiva metri pătrați de covor de mușchi, protejați de restul lumii printr-un gard de arbuști deși, formau un cerc aproape perfect. Chiar și animalele, inclusiv păsările, dintr-o dată tăcute, păreau că respectă pacea locului.

Tînărului îi plăcea această singurătate. Se așeză la poalele arborelui ale cărui rădăcini noduroase ieșeau din pămînt. Pe sub pleoapele închise îi treceau fragmente din vise. Un vis mai ales se impunea ca stăpîn, cu niște imagini puternic subliniate de niște bătăi de tobă. Zgomotul tobei se amplifică, deveni

obsedant. Curînd nu mai există nimic decît ritmul sacadat care șterse în cele din urmă percepția lucrurilor înconjurătoare. Tînărul Rhwall era acolo, dar spiritul îi era întors spre un alt loc îndepărtat, foarte departe în timp și spațiu.

Poiana – spațiu de libertate și meditație – urma să servească drept cadru pentru alchimia spirituală prevăzută cu mult timp în urmă. Sunetul tobei trezea în Rhwall amintiri adormite în adîncul sufletului său. Simți o flacără urcînd în el, mai întîi tremurătoare, apoi mai vie. O vibrație venită parcă din noaptea timpurilor îi aminti că bărbați și femei erau capabili să-și lase corpurile fizice pentru a ajunge spre alte nivele ale conștiinței. Că puteau nu numai să știe dinainte lungi perioade de timp, dar și să înglobeze mai multe lumi diferite simultan.

Tînărul, descendent dintr-o filiație misterioasă și moștenitor al unei tradiții uitate, avea această extraordinară facultate de a se strecura în afara învelișului corporal și de a deveni spirit pur. Astfel, în timp ce se sprijinea aparent de trunchiul copacului secular din marginea poienii, tînărul Rhwall se pregătea să-și regăsească dimensiunea originară.

Era pentru prima oară cînd opera conștient o întoarcere asupra lui însuși. Venise momentul să-și regăsească trecutul și poate să-și reactiveze o conștiință pierdută.

Spiritul său urcă pe firul timpului și își derulă scurta sa viață. Era încă foarte tînăr, patru sau cinci ani

de cînd fusese cules de clan, la moartea părinților lui.

Nu se știa nimic despre ei și, avînd în vedere vîrsta, copilul era incapabil să explice cine era și de unde venea. Cînd i se punea întrebarea, se mulțumea să arate în direcția soarelui. Ceea ce nu surprindea, dar nu era nici de mare ajutor. În timpurile acelea străvechi, cînd calul nu era încă domesticit, copiii, încă de foarte tineri, învățau să se orienteze cu ajutorul elementelor naturale: soarele, luna, stelele, zgomotul vîntului sau zborul păsărilor... dar numai sufletele investite erau capabile să interpreteze semnele, de la cîntecul păsărilor pînă la desenul norilor și să înțeleagă învățătura astrelor.

Călătoria înapoi continuă și Rhwall se trezi într-un univers impalpabil și totuși foarte bogat în senzații și vibrații. Resimțea imensul sentiment de bucurie pe care îl avusese de mai multe ori în visele lui. O senzație de pace îl învălui. Ca într-o undă luminoasă, văzu o limpezime albă care pulsa sus, foarte sus. "Prima ușă" își spuse el. În lumea aceasta intermediară, susul și josul erau relative pentru spiritul lui Rhwall, care își continua lent traiectoria.

Mai mult decît senzația de ridicare simțea o intensificare vibratorie. Ceva în el însuși, sau chiar toată existența lui vibra într-o manieră din ce în ce mai intensă. Brusc, din adîncurile cîmpurilor de energie ce devenise acum, urcă un sunet ciudat, un cîntec venit dintr-un timp foarte vechi. Acest apel sonor

ghidă spiritul spre lumina care strălucea extrem de puternic, dar fără a fi orbitoare, puternică și plăcută în același timp, irezistibil de atrăgătoare. Rhwall descoperi în această putere senzația de plenitudine și de eliberare deja resimțită în visele sale. Traversă lumina albă, printr-un fel de canal strîmt.

Rhwall pătrunse acum într-o lume de peste tot și de nici unde, într-un timp din afara existenței. Dus de o iubire mai intensă decît orice alt sentiment terestru, străbătu diverse nivele de înțelegere, aproape în aceeași manieră în care urci treptele unei scări. La fiecare etapă se simțea mai pur, mai liber.

Fără să aștepte, se trezi față în față cu o ființă îmbrăcată ca un vînător din paleolitic. Recunoscu spontan această ținută care se referea la o perioadă foarte îndepărtată de cea a tînărului Rhwall. În ciuda acestui fapt, se recunoștea în vînător.

Se recunoștea în acest om, se simțea în armonie cu el. Amintirile îi reveneau în valuri, brodînd un decor și niște scene de mare precizie. O certitudine se impunea: tînărul Rhwall fusese unul din acei vînători nomazi care își alergau vînatul.

Revedea speciile de animale care alergau prin tundră cu mii de ani înainte: bizonii mici și puternici care nu puteau fi atacați decît din față – într-atît erau de agresivi: renii și elanii, rapizi ca vîntul, pe care trebuia mai degrabă să-i prinzi în capcane decît să-i vînezi; caii sălbatici pe care oamenii încă nu-i dresaseră. Totuși, pentru supraviețuirea clanului, trebuiau

să doboare din cînd în cînd cîte unul din aceste animale. Treabă grea, care avea nevoie de zile întregi de urmărire, de multă istețime, de forță și curaj.

Da, Rhwall își amintea de existența asta rece și precară cînd viața și hazardul se confundau. Avansă încă și mai departe și intră în conștiința vînătorului rătăcitor care fusese cîndva. Făcuse parte dintr-un mic grup. Vreo cincisprezece membri, care nu aparțineau nici unui trib și nici unei rase specifice.

Își revedea fizicul de atunci. Era mic: abia un metru șaizeci, avea părul și ochii foarte negri. Pielea feței, purtînd semnele intemperiilor, era profund ridată și la fel de erodată ca și peisajul accidentat al văilor și malurilor.

Scena, care îi revenea în memorie, se situa la cei 30 de ani ai lui, aproape bătrînețe pentru vremurile acelea. Barba aspră, neagră începea să albească. Era îmbrăcat în piei legate cu bucăți de os. Încă nu se cunoștea arta de a coase veșminte. Centura, făcută din simple bucăți de piele, avea o cataramă în care era prinsă o piatră de culoare închisă, care lăsa să se bănuiască originea ei vulcanică. Forma era ciudată, neregulată, puțin rotunjită, puțin ascuțită, asemeni unui lanț de munți miniaturizat.

Țara celor șapte coline! Amintirea acestui loc de legendă revenea spontan în memoria lui Rhwall. Realiză brusc cu claritate acel moment al trecutului cînd, fiindcă soarele căzu pe pămînt, totul luă foc. Iată de ce anume îi amintea acea piatră ciudată lui

Rhwall-spiritul.

Își amintea, de asemenea, și ceea ce i se întîmplase vînătorului care fusese el în epoca de piatră.

Imaginea se rostogoli dezvăluind un peisaj de savană deasupra căruia plutea un obiect strălucitor. Viziune premonitorie, intensă, dar fugară, anunțînd drama ce va urma.

Imaginea se mișcă iar. Rhwall se revedea împreună cu vînătorii. Razele înroșeau vîrful arborilor. Ziua toată oamenii fugiseră în zadar după vînat. Venind noaptea, trebuiau să se oprească.

Brusc, ca o sfidare, țîșni. Era, fără îndoială, cel mai periculos din toate animalele stepei și ca atare cel mai dorit de vînători. Toți se ambiționau să aibă onoarea și curajul de a vîna unul, măcar o dată în viața lor. Foarte puțini ajungeau la această consacrare supremă. Să te apropii de el, care nu se deplasa decît în turmă, era deja un semn de noroc excepțional. Și numai cei mai curajoși bărbați îndrăzneau să înfrunte pe acest “Prinț al animalelor”, mare și sălbatic ca doi tauri negri, mult mai groaznic decît un bizon adult.

Acest animal reprezenta mai multe tone de carne și mușchi, cu o talie ce putea ajunge la doi metri, cu niște impresionante coarne ascuțite ca niște cuțite. Între om și animal avea loc o luptă a forței împotriva șireteniei, a încăpățînării oarbe împotriva curajului și răbdării. Ore întregi de luptă necruțătoare la capătul cărora unul din protagoniști trebuia să cadă sub lo-

viturile celuilalt.

Vînătorul zări animalul izolat. Cu siguranță se rătăcise de turmă. Nu dădea nici un semn de neliniște pentru că nu adulmeca încă mirosul omului. Vînătorul înțelegea că era favorizat de vînt, prinse curaj și se apropie pe sub umbra copacilor. De data asta, fiara ridică puțin capul. Era un mascul mare, din aceia cu care nu te poți bate fără teamă. De o forță îngrozitoare, era în stare să decimeze de unul singur un grup întreg de vînători la fel de înarmați ca și aceia cu care acum urma să se bată.

Dispuneau în acest scop de sulițe și săgeți. Unii erau echipați cu cîte o toporișcă grea tăiată din piatră. Tactica lor consta în a obosi animalul, a-l slăbi, hărțuindu-l fără încetare cu împunsături. Vîrfurile din silex, ascuțite cu grijă, pătrundeau prin pielea groasă a animalului, înfingîndu-se adînc în carne. Era foarte important ca loviturile să fie date cu precizie.

La primul atac, lancea lovi umărul animalului. Acesta simți lovitura și se opri un scurt timp. Odată declarat războiul, lupta începu, fiara atacînd mereu, oamenii ripostînd mereu pentru a obosi fiara. Abia cînd va fi la capătul puterilor se vor putea apropia să-l omoare.

Însă animalul era foarte rău și ager, iar riposta acestuia rămînea încă vie. Unul din vînători, numit "Bizon", căci se îmbrăca des în piei de bizon, făcu o nouă tentativă. Din nenorocire, vîrful de silex atinse doar ușor pielea animalului. De ajuns pentru a-i face

rău, dar nu pentru a-l opri. Această lovitură ratată însemna o lovitură decisivă și dezastruoasă pentru vînători.

Nebun de mînie, turbat de durere, animalul se întoarse în direcția vînătorului care îl lovise. Acesta imploră într-o secundă zeița lunii și revăzu simultan obiectul strălucitor întrezărit într-o seară de toamnă deasupra savanei. Într-o străfulgerare, își dădu seama că se petrecuse ceva fundamental pentru el. Că semnele acestea aveau o valoare precisă, o valoare inițiatică și că viața lui nu se oprea acolo, în acel moment.

Înfruntă destinul cu calm, cu fața întoarsă spre cer. Moartea veni într-un zgomot îngrozitor, un zgomot surd urmat de sfîșierea cărnii străpunse de coarnele ucigătoare. Într-o gigantică explozie de sînge, corpul vînătorului fu fărîmițat.

Viziunea acestui corp mutilat, proiectat în aer se opri brusc pentru a face loc unui univers calm, luminos, infinit. Era seninătatea de după zbucium. Liniștea de după groază. Ceea ce evoca și existența eroică a șamanilor din epoca de piatră, făcută din bucurii, suferințe, grozăvii și beatitudini infinite.

Rhwall făcuse parte oare dintre acești primi cartografi ai psihicului uman, care începeau să jaloneze drumul spre lumea de dincolo? Răspunsul pozitiv îi veni spiritului-Rhwall care începea lungul drum spre dimensiunea sa originară.

Se iviră noi imagini. Foarte strălucitoare, ca acea

multitudine de pietre aurite formînd o coloană de lumină. Fiecare particulă țîșnește de la bază pentru a se îndrepta spre vîrf. Aceasta se aseamănă cu axul central pe care se învîrte lumea de jos. Pe care se articula, de asemenea, acest univers infinit în care se opera fuziunea perfectă cu spiritul. De-a lungul acestui ax se mișcau, încă, elemente energetice. Dotate cu o putere fantastică, emiteau o lumină călduroasă. Nu o căldură măsurabilă în grade de temperatură, ci o căldură în sensul unei acceptări și a unei primiri.

Spiritul își deschise din nou “aripile”. O impresie de fericire, de pace și de putere îl învălui. Se simți etern, indestructibil.

Deodată, din centrul coloanei luminoase care seamănă cu o zonă de trafic interdimensional, urcă un fel de vibrație, la început ușor întunecoasă, apoi foarte neagră. Această vibrație începu să ia forma unui vînt urlînd asemănător acelora care se abat pe neașteptate asupra tundrei. Spiritul simți cu groază mușcătura lui brutală și avu senzația dezagreabilă că e aruncat într-un spațiu neospitalier. În fața lui se conturau forme fantasmagorice, un fel de fresce reprezentînd legiuni de animale cu capete de oameni. Animalul care provocase moartea vînătorului paleolitic făcea parte din lungul șir, însă în locul capului cu coarne ucigașe apăru un chip de om. Părul negru se ridica deasupra craniului într-un moț tare. Obrajii și bărbia erau în parte acoperite cu o barbă încîlcită,

aspră și cu fire albe încîlcite; nasul proeminent părea că țîșnește din mijlocul feței.

Arătarea schiță gestul de a se arunca asupra lui, iar spiritul se simți copleșit de furia acestei ființe fantastice. Auzi un grohăit groaznic, identic cu tropotirea miilor de copite ale animalelor sălbatice fugind prin stepă. Realiză brusc că era pe cale să se lase sfîșiat de fiare. Toată memoria și suferința corpului reveni insuportabilă, apocaliptică. Împrăștiat, sfîșiat, călcat în picioare, spiritul nu mai era decît frig, angoasă și groază. Neputincios, își dădu seama că era pe cale să-și piardă puterea de a folosi “membrele” vibratorii, că se află la marginea prăpastiei, gata să cadă într-un neant fără fund.

În ultimul moment, cînd era să cedeze unei panici viscerale, își făcu apariția, ca un val de spumă la orizont, un lung șir de cai albi. Animalul din frunte, în fugă, magnific, avea o coamă de flăcări. Era de un alb de zăpadă în părți cu niște excrescențe asemănătoare unor aripi transparente, deschise larg. Mai rapid ca vîntul, animalul fugea fără să atingă solul. Spiritul Rhwall se simți deodată ridicat, luat, purtat într-un vîrtej strălucitor. Se trezi pe spatele calului înaripat care îl smulse din viziunea de groază, îl ridică deasupra acestui cîmp de luptă apocaliptic. Încetul cu încetul, într-o senzație de elevație, regăsi universul limpede și infinit care îi aducea pacea. Revăzu coloana de lumină care reprezenta axul lumii sau al luminilor. Apoi resimți din nou senzația de

mişcare interdimensională.

Calul continua să urce şi atinse o zonă de lumină. Erau acolo toate culorile posibile şi imaginabile care se combinau fără ca totuşi să se amestece. În lenta lui ascensiune, Rhwall ştia totuşi că avea un corp de carne, undeva jos.

Curînd, ajunse într-o zonă de particule strălucitoare, deosebit de mobile. Ca fluturii zburînd din floare în floare, aceste milioane de puncte luminoase evoluau într-o totală libertate, fără o ordine aparentă.

Totuşi, într-o fracţiune de secundă, se asamblară pentru a desena o formă de femeie cu rotunjimi perfecte. Rochia se contura încetul cu încetul, de culoare argintiu strălucitor. Pielea mîinilor şi feţei nu era nici albă, nici aurie, ci bleu.

Rhwall, vrăjit de această apariţie somptuasă, o recunoscu imediat pe zeiţa lunii. În calitate de moştenitor al lumii străvechi, neam de vînători şi şamani din epoca de piatră, ştia ce importanţă avea astrul nopţii în viaţa oamenilor din paleolitic şi din neolitic. Luna, zeiţa de argint, era venerată mai mult decît oricare alt zeu al naturii. Fazele ei condiţionau comportamentul atît al oamenilor, cît şi al animalelor ori vegetalelor. Lumina ei vaporoasă îndulcea tenebrele, îi liniştea pe oameni şi le permitea să vîneze în nopţile lungi.

Zeiţa de argint îşi dăruia binefacerile, iar oamenii de jos îi aduceau omagii.

Rwhall își amintea. Era într-o seară de vară, la lăsarea nopții. Bătea un vînt răcoros. Rhwall, copil încă, era așezat în iarbă. În jurul lui oamenii, vînătorii își vedeau de treabă. Vînaseră un ren magnific. După ce îl tăiaseră în bucăți cu grijă, tranșară carnea, apoi strînseră sîngele într-o pungă din piele. Carnea care rămînea era apoi tăiată și uscată la soare. Dar înainte de a se bucura, vînătorii îndeplineau o ceremonie importantă.

Această scenă revenea acum cu exactitate în memoria lui Rhwall. Sub luna care urca, micul grup se îndrepta spre rîu, așteptînd pe maluri. Cînd luna ajungea la apogeu, zvîrleau în apă pielea renului care se scufunda imediat. Unul din vînători spunea: "Acum luna poate să bea și să mănînce."

Carnea renului era destinată tribului, însă forma fizică și spiritul acestuia aparțineau zeiței lunii care le adusese mîncarea și o vînătoare bună.

Pe traiectoria ascendentă a calului înaripat, Rhwall o regăsi pe zeița cu piele bleu. De data asta era însoțită de șapte stele bleu, șapte puncte care pluteau în vid.

— De unde vii? o întrebă Rhwall.

Fără ca nici un cuvînt să fie pronunțat, răspunsul se înscrise imediat în capul lui: provenea din cele șapte stele care se învîrteau lent în spatele ei.

Cele șapte stele erau locuite de zeițele lunii sau mai erau și alte ființe?

Un alt răspuns veni și Rhwall află că printre stele

era ascuns un șir de înțelepți, de învățători și de știutori pe care cei de jos îi numeau zei, și care, alternativ, în niște momente semnificative pentru această umanitate care abia se năștea, apăreau sub o formă sau alta.

Resimți întîi o bucurie, apoi un fel de beatitudine. Conștiința lui părea să se deschidă spre alte perspective; se dovedea capabilă să înțeleagă vastele perioade ale timpului, să analizeze niște concepte pe care vînătorii de jos nu puteau să le perceapă. Avea impresia că regăsește acea dimensiune originară care era a lui dintotdeauna.

Încetul cu încetul, viziunea zeiței lunii se estompă, apoi dispăru în universul limpede și infinit. Rhwall simți repede cum coboară ușor ca o pană, plutind într-o atmosferă calmă. I se părea că traversează diverse nivele de conștiință. Simțea din cînd în cînd senzații fugitive, atingeri ușoare, foșnete, zgomote difuze. Imaginile dispăreau progresiv ca și cum creierul și conștiința i se închideau cîteva clipe încă în afara timpului, apoi căzu într-un fel de adormire. Se simți deodată devenind greu și avu senzația că intră într-un costum de scafandru dificil de mișcat. Realiză apoi că se reintegra în corpul lui sau, mai exact, că revenea la conștiința comună.

Rhwall se trezi în poiană, sprijinit de arborele secular ale cărui rădăcini încovoiate ieșeau din pămînt. I se părea că zece mii de vieți se scurseră. În sens invers, avea impresia că asta se derulase într-un in-

terval de timp foarte scurt, abia cîteva secunde.

Vis sau realitate? Din acest moment, tînărul urma să fie animat de o energie străină și instruit de niște viziuni care nu proveneau din această lume.

Legenda lui Rhwall, Regele Înaripat, era pe cale să se nască. Timp de mai mulți ani urma să domnească drept domn luminat, peste un mic neam din epoca neolitică. Cu multe secole înainte, el va vorbi despre un univers de dincolo de lumea fizică. Va iniția bărbați și femei din epoca lui în conceptele de morală și de altruism care, în acele vremuri întunecate, nu spuneau mare lucru.

Rhwall se apropiase de anumite secrete ale universului. Știința lui, conștiința lui, poveștile lui urmau să formeze substratul legendelor și poveștilor, rezistente la uzura timpului, cunoscute dintr-un secol în altul. Rhwall, Regele Înaripat – cum i se spunea – șeful spiritual al cîtorva sute de membri, dispăru într-o zi lăsînd pe pămînt cîteva obiecte care i-au aparținut. Mai ales acea piatră ciudată care împodobea catarama curelei lui și care urma să devină importantă în anumite epoci ale istoriei. Era bijuteria pe care o purta Govenka cîteva milenii mai tîrziu.

Încet, imaginea poienei se desfăcu în bucăți și se șterse.

Paris, aprilie 1994

Sînt întins jos în liniştea biroului meu. În surdină, aud o muzică dulce. Revin dintr-un voiaj prin timp. Un voiaj în care am retrăit viaţa lui Rhwall, vînătorul din epoca de piatră care va deveni Regele Înaripat. Am fost el, el este în mine, cum a fost şi Govenka. Personajele noastre se confundă. Am o senzaţie de tristeţe revenind în realitatea lui 1994.

Povestea pe care tocmai am trăit-o e în acelaşi timp frumoasă şi poetică. Aproape incredibilă. Am chef să rămîn în ea. Totuşi, senzaţiile pe care le-am simţit ca fiind Rhwall Înaripatul sînt o realitate extrem de puternică pe care inconştientul meu nu ar fi putut să o fabrice.

Mai stau încă vreo cîteva clipe pe jos. Corpul meu este calm, liniştit, ca aţipit, însă spiritul a rămas treaz. Mai sînt încă în mine energii care se risipesc încetul cu încetul. Trecutul se diluează lent ca să facă loc prezentului. Am resimţit toate evenimentele descrise cu o acuitate aproape perfectă.

Mă aşez jos şi rămîn gînditor timp de un sfert de oră. E oare posibil să te duci pe tine însuţi înapoi în timp? Răspunsul e “da”. Din momentul cînd spiritul devine destul de suplu, cînd nu mai e constrîns de limite rigide, poate să se ridice deasupra realităţilor temporale pentru a atinge alte adevăruri. De multe ori am fost pilotat, ghidat de alţi iniţiaţi, ca în 1984, cînd prietenul meu, Gregory Paxson, m-a ajutat să o

găsesc pe Govenka, druida celtă.

Regele Înaripat face parte din secvențele pe care am început să le descopăr după experiențele ascensionale trăite la *Monroe Institute*, în Virginia. Acest institut lucrează cu sunete și muzică care permit sincronizarea lobilor temporali și a emisferelor cerebrale, ceea ce facilitează călătoria în afara timpului.

Rhwall a apărut după o ședință din aprilie 1994. În cursul acestei extraordinare călătorii, am avut senzația că trăiesc toate experiențele lui Rhwall, și totuși eram Patrik Drouot din 1994, de la *Monroe Institute*. Eram conștient de asta, dar, în același timp, eram jos cu opt-zece mii de ani mai devreme.

Evoluam în două epoci diferite, în același timp. Cu multă intensitate, experiența șamanică al lui Rhwall, ecou al celei a Govenkăi, a fost pentru mine uimitor de trăit. În lungul șir de călătorii succesive de-a lungul epocilor, energia acestor două personaje trecu prin mine.

În prima mea lucrare, *Sîntem cu toți nemuritori* am scris că avusesem intuiția și mai apoi certitudinea că, într-un timp foarte scurt, Véda, această "ființă de energie", mi-a comunicat prin intermediul Govenkăi o cantitate fantastică de informații.

În stadiul acesta e necesar să-l lămurim pe cititor asupra a ceea ce pare să fie chiar un rit inițiatic pentru vînătorul din epoca de piatră. De-a lungul istoriei, cea mai mare parte a civilizațiilor au acordat cea mai mare importanță stărilor neobișnuite de con-

știință și stărilor vizionare. Multe dintre ele posedau chiar o cartografie remarcabilă a călătoriei interioare și nu ignorau nimic din potențialul curativ al acestor stări, în măsura în care dezvoltaseră chiar și anumite ritualuri în acest sens. Experiența trăită de acela care, mai tîrziu, va deveni Înaripatul, corespunde în anumite aspecte cu șamanismul de-a lungul epocilor, fiind în același timp o artă a vindecării și cea mai veche religie a umanității.

Totuși, șamanismul nu este o religie ca atare, ci reprezintă mai degrabă o serie de metode care permit deschiderea spiritului și accelerarea spre alte nivele de conștiință.

În relație strînsă cu această metodologie coexistau ritualurile de trecere bazate pe vechile mistere ale morții și ale renașterii, așa cum se practicau ele în Egipt, în Grecia, în America Centrală și în multe țări ale planetei. În aceste stări neobișnuite ale conștiinței se pot face incursiuni spre alte domenii.

Călătorii conștiinței din preistoric au fost primii exploratori și primii cartografi ai acestor peisaje interioare. Este vorba de un fenomen universal, extrem de vechi căruia îi găsim urma pînă în era paleolitică, adică aproape douăzeci-treizeci de mii de ani înaintea erei noastre.

În cursul călătoriei sale, Rhwall a vizitat alte dimensiuni ale realității, dintre care multe sînt de natură mitologică, fantastică și spirituală.

În aceste experiențe, exploratorul își întîlnește

strămoșii, ghizii spirituali, divinitățile, demonii sau alte spirite fantastice, ca de exemplu regina lunii cu piele bleu. La un moment dat, Rhwall se ridică deasupra unui animal, de exemplu calul înaripat, care îl duce la întîlnirea cu zeița lunii.

Tipurile de experiență variază după epoci; ele par să se articuleze în jurul unui nod central, care comportă trei faze caracteristice. Aventura începe printr-o călătorie în regatul morții, apoi urmează experiența extatică a ascensiunii spre regiunile celeste și eventual achiziționarea unei puteri supranaturale precum percepțiile neobișnuite (posibilitatea de a prevedea migrațiile turmelor, furtunile.) Stadiul final îl constituie întoarcerea și, mai ales, integrarea acestor aventuri extraordinare în viața cotidiană.

În urma experienței sale, Rhwall trăi o renaștere sau o reînviere. A avut sentimentul că a primit o nouă carne, niște noi ochi îmbogățiți cu o energie supranaturală.

De-a lungul epocilor, o sumă întreagă de cunoștințe enorme s-au transmis din gură în gură între bărbați și femei, înțelepți și inițiați și nu a încetat să fie confirmată de experiențe personale. Există undeva păzitorii mai vechii cunoașteri a stărilor neobișnuite ale conștiinței care reprezintă o prețioasă sursă de informație asupra proceselor implicate în crizele de transformare, asupra fazelor morții și ale renașterii, nu atît mistice, cît personale.

Învățăturile orale, cît și tradițiile din cele mai în-

depărtate timpuri și pînă în zilele noastre, marile curente spirituale și vînătorii din primile epoci vorbesc de alte dimensiuni decît cele ale vieții de toate zilele.

Poveștile șoptite la focurile din grote, din primele sate ale umanității, din criptele subterane, din templele sau din catedralele megalitice, vorbesc de bărbați, de femei, de oameni obișnuiți, spunînd că au intrat în contact cu un adevăr, altul decît cel al vieții cotidiene.

Din toate cercetările întreprinse de vreo 30 de ani, mai ales în SUA, se pare că sufletul uman are în el facultatea de a accede, într-o manieră foarte naturală, la stările de conștiință diverse care îi permit să intre într-o dimensiune din afara spațiului și timpului universului celor cinci simțuri.

Aceste stări poartă diverse nume, dar noi putem să le denumim "stări de expansiune ale conștiinței". Ele reflectă o realitate care se apropie în același timp de învățăturile mistice din toate epocile, de conștiința noastră ezoterică, de miile de mărturii din diverse epoci și de datele fizicii moderne.

Într-o astfel de expansiune temporală a conștiinței mă aflam cînd am înaintat mai mult de două mii de ani în propriul meu trecut ca să mă recunosc în persoana lui Rhwall.

Am hotărît să vă împărtășesc călătoria mea sub forma unei povestiri, însă nu are nimic oniric sau romanesc.

Toate descrierile care o compun, evenimente și locuri, sînt exacte. În plus, am putut face recuplări cu alte mărturii: axul lui Rhwall seamănă ciudat cu *axis mundi* – axul lumii, pe care un anumit număr de vizionari l-au descris de-a lungul timpurilor.

În urma acestor experiențe, cercetarea pe care am întreprins-o acum aproape 15 ani s-a confirmat. Noi orizonturi continuă să se deschidă în existența mea. După ce făcusem dovada unui scepticism cartezian de bună credință, am trecut la o convingere intimă. Preferințele mele nu se bazează pe mărturii exterioare, ci pe o trăire complet personală. Fiecare etapă străbătută mi-a îmbogățit înțelegerea unui proces care permite să fie aduse în conștiință, evenimente care nu s-au derulat în viața prezentă. Astfel, într-o stare de expansiune de conștiință este posibil să ne întoarcem în trecutul nostru și să reactivăm amintirile timpurilor de odinioară.

Călătoria aceasta pe care tocmai am făcut-o și care mi-a dat ocazia să-l regăsesc pe Rhwall nu este nici pe departe un caz unic. Pînă azi, am format aproximativ două sute de "ghizi" capabili să conducă spre experiențe similare. Sute, dacă nu chiar mii de persoane în Europa Occidentală și în SUA se ocupă în acest moment cu astfel de cercetări profunde asupra posibilităților neexplorate ale sufletului uman. Fenomenul pare, de altfel, că depășește frontierele lumii.

Am fost invitat de un oficial bulgar să particip la o

conferință pe această temă la Sofia. Prima mea carte, *Sîntem toți nemuritori* (1987, Ediția Rocher), a fost tradusă în șase limbi, fără a mai număra și bulgara. Este o dovadă că țările ex-comuniste încep și ele să se intereseze îndeaproape de stările de expansiune ale conștiinței și de prelungirea acestora.

Cînd revii din experiențe atît de puternice ca cea al lui Rhwall, cîștigi certitudinea absolută că spiritul din trecut și cel din prezent nu sînt decît unul și același, că sînt aceeași cantitate, același suflet și că orice suflet conține în el toate viețile trecute. În urma unei astfel de reîntîlniri, ca cea cu Govenka, m-am întrebat firesc dacă evenimentele întrevăzute aveau cît de cît o realitate oarecare. Am tras concluzia personală, nebazată pe o credință oarecare, că viața nu începe la naștere și nu sfîrșește la moarte.

Astfel mi-a apărut că viața, așa cum noi, spiritele umane o resimțim, nu este decît succedarea unui principiu de organizare cu mult mai vast. Călătoriile în timp pe care le pot trăi un număr mare de persoane nu sînt în mod obligatoriu la fel de bogate ca experiențele descrise aici. Susținerea vieții explorate depinde în același timp de ceea ce se caută la început și de gradul de deschidere a conștiinței persoanei respective.

E posibil să readuci trecutul din niște momente cu adevărat dificile. Se poate și invers: să te confrunți cu evenimente fericite ori foarte banale. Se întîmplă adesea ca o primă etapă să furnizeze o cheie pentru

a ajunge la un stadiu superior. În cazul lui Rhwall, plecasem pe legătura existentă între Govenka şi acel mormînt dintr-un trecut îndepărtat la care, din vreme în vreme, oamenii veneau să se reculeagă.

Plecînd de la experienţele astfel parcurse, ca cele ale lui Rhwall şi Govenka, problema de a şti dacă reîncarnarea există sau nu, nu se pune. Cel puţin nu în astfel de termeni. Însă rămîn alte întrebări. Ce este conştiinţa? Care sînt adevăratele posibilităţi? În ce sîntem închişi? Cînd se observă pe o largă perioadă de timp istoria oficială şi neoficială a acestei lumi ca şi tradiţiile ei, poveştile şi legendele? În timpurile foarte vechi oamenii păreau să fi ştiut şi să-şi fi pierdut mai apoi această stare.

Adam şi Eva nu au fost poate izgoniţi din paradis de Dumnezeu, însă aparţinuseră poate aceleeaşi categorii de oameni care beneficiau de o stare de conştiinţă foarte avansată pe care într-o zi au pierdut-o.

Cu toate acestea, timpurile se află într-o deplină mutaţie. Era fanteziei intelectuale revoluţionează căile de deschidere ale conştiinţei umane, care sînt din nou accesibile într-un număr din ce în ce mai mare. După 15 ani de investigare a necunoscutului, am ajuns la concluzia că experienţele descrise mai sus, şi încă altele, care nu aparţin neapărat numai mie, depăşesc cu mult cadrul călătoriei în timp.

Experienţele au, de asemenea, o realitate în prezent. Numai de-a lungul propriului meu prezent mi-a

fost posibil să intru în realitatea netemporală a lui Rhwall, Govenka și a lui Véda. Poate că nu sînt decît niște simboluri. Nu are importanță.

În cadrul lucrărilor lui Jung, toate simbolurile au putere și, încă din timpurile cele mai îndepărtate, oamenii au adorat anumite aspecte ale naturii: luna, soarele și șarpele. Aceste elemente sînt considerate drept catalizatoare ale inconștientului, punînd în valoare niște potențiale ignorate de spiritul uman.

De exemplu Véda, ființa care i-a apărut Govenkăi ca și lui Rhwall și alții care există întotdeauna într-un alt timp, într-un alt loc. De mai multe ori s-au manifestat în cadrul evoluției mele personale. Simbolurile care apar sub forme adesea diferite nu încetează să evolueze în conștiința mea de azi. Sînt poate niște chei spațio-temporale, niște căi ce duc spre universuri vibratorii diferite?

E clar, acum o dovedește totalitatea studiilor în legătură cu acest subiect, că stările de expansiune ale conștiinței sînt facultăți înnăscute și posibilități legate de spiritul uman. Comunitatea americană științifică a făcut nenumărate observații asupra modificărilor somatice și bio-electrice a unui anumit număr de mistici și meditanți sau persoane plasate într-o stare profundă de meditație sau în extaz. Concluziile lasă să se întrevadă că stările speciale de trezire pot fi recreate foarte ușor la persoanele provenind din diverse orizonturi. Mărturiile sînt stranii și teribil de tulburătoare. În acest sens, nu mai pare deloc posi-

bil azi să fie pusă la îndoială posibilitatea călătoriei în timp.

Evoluția detractorilor în ultimii 10-15 ani este de astfel semnificativă. Confruntați cu experiențe din ce în ce mai clare, un număr mare dintre ei și-au redus criticile. Chiar și unii oameni de știință își pun între-bări. Cercetările fizicii moderne au pus în lumină existența unei dimensiuni în afara timpului, ca și noțiunile de anti-materie și anti-univers.

Această evoluție mi se pare că merge în direcția istoriei. În prima mea carte presupuneam că în anii următori tot mai multe persoane vor ajunge la acele experiențe rezervate unui număr mic de oameni. Și asta se confirmă. Paralel însă, va trebui să fim atenți să nu devenim niște așa-ziși vrăjitori. E necesar și urgent azi să structurăm bine anumite cercetări și descoperiri, să conducem anumite experiențe.

Totuși, o mișcare importantă s-a pus în funcțiune: Faptul de a trăi stări de expansiune a conștiinței poate oare să ne ajute să desprindem de aici învă-țături utile pentru comportamentul nostru zilnic și pentru viața cotidiană? E într-adevăr o întrebare fundamentală. O studiem acum. De răspuns depin-de în mare parte evoluția care va caracteriza secolul următor.

Capitolul 2

Călătorii în timp și reîncarnări

Misterele timpului

"O, timp, oprește-ți zborul", implora Lamartine. Strigătul poetului însă e neputincios în a opri cursul secundelor, orelor și zilelor. Timpul, cel puțin așa cum omul modern l-a conceput din Renaștere pînă acum, este, în principal, o "fugă". În cotidianul nostru are o dimensiune unică, este unidirecțional în scurgerea lui. Ireversibil, ne împinge inexorabil din trecut spre viitor, fără a ne lăsa posibilitatea de a reveni în trecut.

Tema timpului străbate istoria umanității. Generații de gînditori, filosofi, poeți, oameni de știință au încercat să-l capteze, să-l analizeze. În zadar. Chiar și azi nu știm cu exactitate ce este timpul. Nu sîntem nici măcar siguri de existența lui. E oare o iluzie creată de cele cinci simțuri ale noastre sau o materie

particulară integrată în zbaterea universului?

Problemă complexă, căreia putem să-i aducem astăzi elemente de răspuns datorită mărturiilor a sute de persoane care au făcut călătorii dincolo de cele cinci simțuri. În universul spiritului, noțiunea de timp dispare. Prezentul, viitorul și trecutul se întrepătrund și nu formează decît un singur tot. Această transcendență de spațiu-timp e unul din parametrii pe care îi regăsim constant în toate stările de expansiune a conștiinței. Îndată ce o persoană intră într-o stare diferită de cea a realității cotidiene, ea ajunge într-o dimensiune unde spațiul einsteinian nu mai există, iar timpul e abolit.

Credem că ne cunoaștem mediul psihic, că percepem cu certitudine realitatea care ne înconjoară. De fapt, nu realizăm natura decît prin prisma propriilor noastre imagini. E aici o restricție capitală căci asta înseamnă că nu sesizăm decît o mică parte din ceea ce e veritabil. Fizica modernă a început să ne obișnuiască cu descoperiri deosebit de ciudate, cum ar fi particulele sub-atomice numite “quarks” care nu există în mod necesar. Și totuși există!

E greu pentru noi să ne imaginăm că tot ceea ce avem se bazează pe ceva care s-ar putea nici să nu existe, nici să nu fie. Viața traversează tendințe extraordinare ivite din concepte revoluționare, ca faptul că descoperirile științifice contribuie la crearea propriei lor științe. Astfel există un timp cu adevărat abstract și, mai ales, iluzoriu. În viața de zi cu zi,

sîntem prinși în capcană de fluxul temporal, dar e posibil să călătorim în timp.

Mașina inventată de scriitorul britanic H.G.Wells există cu adevărat. Se găsește, pur și simplu, între cele două urechi ale noastre. Este o deosebire esențială între ceea ce se numește o călătorie prin timp și amintirea vieților anterioare.

În primul caz, o persoană se deplasează de-a lungul tramei temporale și, eventual, se îndepărtează pentru a realiza că totul e creat de spirit. Dimpotrivă, în conceptul reîncarnării sau al memoriilor anterioare, subiectul regăsește evenimentele care par să-i aparțină, dar care nu provin din viața lui prezentă.

Timpul este unul din marile experiențe arhetipale ale sufletului uman: a sfidat toate tentativele științifice care încercau să-i dea o explicație rațională. Nu e deci de mirare că a fost considerat drept o zeitate, poate chiar forma unei zeități supreme prin care plutește rîul timpului. În fizica modernă, timpul face parte dintr-un cadru matematic pe care îl utilizăm ca să descriem evenimentele fizice. Spiritul vînătorilor din epoca de piatră, a lui Rhwall ori a încarnărilor lui anterioare, nu făcea practic deosebirea între lumea interioară și lumea exterioară, lumea materială și lumea psihică. Spiritele umane din epoca respectivă, șamanii din toate vremurile, au trăit în același timp într-un flux de experiențe exterioare și într-un flux de experiențe interioare, prin intermediul

cărora au putut călători de-a lungul tramei și s-au putut desprinde de acolo pentru a realiza că timpul nu există în sine.

Am avut ocazia de a mă duce de mai multe ori la indienii Hopis, în special la cei din a doua Mesa din extremitatea nord-estică a Arizonei. În mijlocul imensităților sălbatice am putut întîlni povestitori, bărbați și femei foarte bătrîni, cu chipul brăzdat de riduri. Am auzit glasurile lor evocînd o Americă mitică, dintr-un timp incomensurabil, i-am auzit vorbind despre un inconștient cu arhetipuri la fel de enigmatic ca petroglifele gravate pe falezele de prin împrejurimile Anasazis – un popor misterios care a trăit pe acest pămînt arid cu mult înainte de neamul Hopis, a cărui membri apar ca descendenți ai acelora, sau măcar ca niște continuatori ai acelei civilizații foarte vechi. Ori conceptele noastre occidentale asupra trecutului, prezentului și viitorului nu există și la indienii Hopis. Nu e nici o urmă în limbajul lor. Universul lor se scindează în două părți: cel manifestat, deci "obiectiv" și cel care începe să se manifeste și, prin urmare, e "subiectiv". Obiectele concrete, care s-au manifestat în acest fel, aparțin trecutului; imaginile interne, așteptările, reprezentările și sentimentele care sînt pe cale de a se manifesta sînt subiective și aparțin viitorului.

La povestitorii Hopis din a doua Mesa nu există fluxul continuu al timpului, ci o multitudine de evenimente subtile, distincte.

Dintotdeauna am fost literalmente fascinat de timp și m-am întrebat dacă ar putea fi oprit, îndoit, răsucit ca un fir de ață. În cursul experiențelor mele personale, ca și acelea pe care i-am făcut pe alții, mii de persoane, să le trăiască, mi-am dat seama că timpul aparține unui substrat mitologic pe care se articula psihicul uman. Astfel, la origine, timpul era însăși viața și aparținea misterului divin.

Pentru a-mi consolida cercetările, am citit și recitit o cantitate importantă de documente și, în special, lucrări referitoare la miturile umanității. Am găsit în ele, sub o formă voalată, niște explicații pornind de la crearea zeilor antici. Faptul că timpul aparține misterului divin se regăsește și la grecii antici. Ei l-au identificat cu rîul divin Oceanos, care înconjură pămîntul ca un cerc și învelește universul sub forma unui flux circular, a unui șarpe care își înghite coada și poartă semnul zodiacal pe spate. Acesta a fost numit și *chronos* (timpul) identificat mai tîrziu cu Chronos, tatăl lui Zeus.

Îmi mai amintesc încă și astăzi o experiență pe care am avut-o cu cîțiva ani în urmă, care m-a condus spre începuturile umanității, într-o epocă în care timpul exista în afara timpului. M-am regăsit deodată în fața unor forme întunecate pe care nu reușeam să le identific. Abia după o bună bucată de vreme am înțeles că mă aflam în fața unor făpturi îmbrăcate complet în negru. Emana din aceste personaje o aură foarte misterioasă.

Le-am pus o întrebare mentală:

— Cine sînteți?

Mi-au răspuns imediat:

—Sîntem paznicii timpului.

Am întrebat din nou:

— Ce vreți să spuneți?

Răspunsul veni din nou sub forma ideogramelor de concepte holografice, iar ei mă inițiară în unul din misterele timpului.

— Esența însăși a rasei omenești, pentru a coborî în planuri vibratorii din ce în ce mai jos, a declanșat o iluzie pe care spiritele viitorului o numesc timp. Ca să se poată menține în acest nivel de conștiință inferior, a fost necesară dotarea cu vehicule, din ce în ce mai dense pentru a "circula" în acest timp. Cu toate acestea, în timpul coborîrii, a venit un moment în care rasa umană a devenit densă într-un asemenea grad, încît a uitat că născuse o iluzie în care ea însăși se închistase.

— Dar atunci voi ce rol aveți?

— Ne aflăm aici ca să menținem iluzia timpului căci, fără timp, spiritul uman nu ar putea rezista sau măcar subzista ca atare.

Astfel, gîndindu-mă la toate miturile substanței generative, timpul este deci creatorul și distrugătorul tuturor lucrurilor. Filosofii Greciei vechi nu spuneau oare că substanța de bază a universului era timpul (chronos) din care proveneau cele patru elemente esențiale: pămîntul, apa, aerul și focul?

O altă civilizație, cea din Egipt, a integrat și ea conceptul timpului prin intermediul zeului soare Ra, care i-a fost marele stăpîn. La fiecare oră din zi și din noapte, această zeitate își schimba forma. Devenea, de exemplu, un scarabeu sau cobora în lumea subacvatică sub forma unui crocodil. În clipa renașterii sale, după miezul nopții, Ra lua forma unui leu dublu: Ronti, ieri, și mîine, Osiris, zeul morților și al învierii, care el însuși deveni un zeu și spuse despre sine: "Sînt ieri, astăzi și mîine". Osiris, zeul transformării divine, trăiește în Casa Eternității sau Casa Milioanelor de ani. Multe persoane sensibilizate de Egipt, ori cele care iubesc forma lui Ankh, nu realizează încă ce înseamnă asta. Zeul egiptean Heh personifică timpul netemporal simbolizat de Ankh suspendat de brațul lui drept. Desigur, regăsim și șarpele care, în Egipt, ca și la alte civilizații, era conectat la timp și simboliza viața și moartea. Orice persoană este protejată de un șarpe-viață, demon al timpului care supraviețuiește după moarte.

În *Bhagavad Gita*, lucrare din secolul III sau IV înainte de Christos, este specificat că Vishnou și Shiva reprezintă timpul. Vishnou, cel care păstrează lumea, simbolizează energia universului, creînd și menținînd formele prin care el însuși se manifestă. Shiva este numit Maha Kala, "marele timp", sau Kala Roudra, "timpul care devorează totul", Shakti, sau energia activă, este, în forma ei destructivă, personificată de înfricoșătoarea zeiță Kali, care este

timpul, pentru că Kali este o formă feminină a lui Kala, timpul de culoare albastru-negru și moartea.

Am fost fascinat de faptul că un mare număr de persoane care își retrăiau nașterea cădeau în niște forme arhetipale în care apar imaginile lui Kali. În pîntecul mamei, copilul e încă intemporal, dar în momentul nașterii, părăsește lumea fără timp pentru a intra în Kali. Toate ființele omenești execută dansul lui Kali, adică dansul timpului. Învățăturile mistice ale Indiei consideră lumea ca fiind ireală. Timpul este perceput în special de sufletul nou-iluminat, care trăiește propria lui realitate, dar de fapt lumea schimbătoare este iluzorie.

Cu toate că tehnicile și metodele relative la călătoria în timp și la accederea lor la viețile anterioare ar fi similare, finalitățile acestor două tipuri de "călătorii" sînt diferite. Pentru fenomenele de reîncarnări cu memorii anterioare, spiritul va lucra mai ales la nivel individual, în timp ce în conceptul călătoriei prin timp se va articula pe un substrat mitic, mitologic, pe care îl va depăși încetul cu încetul. Timpul e la început înglobat, apoi depășit.

Istoria lumii sau anumite epoci din această istorie începe să se ivească puțin cîte puțin în fața conștiinței persoanei. În mod progresiv, aceasta își va da seama de ceea ce a fost și de ceea ce va fi. Însă, ca și în dansul lui Kali, totul se amestecă într-un punct unic. Atunci există timpul? Da, în cotidian, însă nu în alt nivel de conștiință.

Tehnici de explorare a psihicului uman

Nu e întîmplător faptul că cercetările științifice privind explorarea psihicului uman iau un adevărat avînt în America anilor '50. Această țară nouă, care nu a realizat niciodată în întregime unitatea sa culturală, cunoaște o bulversare fără precedent.

Războiul rece urmează după euforia victoriei, aliatul de ieri a devenit inamic. Maccarthysmul invocă teama exaltînd valorile tradiționale, pe de o parte individualismul pionierilor Vestului, pe de altă parte, conformismul rigid al puritanilor. Dar excesele vînătorii de vrăjitoare, înmulțirea proceselor care îi acuză pe toți cei care sînt bănuiți că sînt mai mult sau mai puțin agenți ai Moscovei nu vor întîrzia să

nască reacții contestatare. La început limitate doar la politică, anumite mișcări vor ataca repede întregul sistem de gîndire al societății americane.

Astfel se naște curentul contra culturii al lui Jerry Rubin, unul din principalii săi teoreticieni. Admite o cultură marginală, născută din mase, și nu coruptă de organismele oficiale. Se întîlnește în analiza lui cu filosoful american, de origine rusă, Ivan Illitch, care atacă medicina și educația, instituții pînă atunci de neatins, declarînd că școala fabrică ignoranți, iar medicina îmbolnăvește.

Sînt aici cîteva fire de nisip care zdruncină roțile bine unse ale societății tradiționale americane. Fisura se va lărgi repede odată cu nașterea mișcării "beatnick" care merge atît de departe cu refuzul lumii pînă la a ajunge să fugă pe străzi, după exemplul celor doi șefi ai mișcării, scriitorii Jack Kérouak și Allen Ginsberg.

Primii "beatnicks" deschid drumul valului hipppie care dă peste America anilor '60. Mișcarea, care seduce în mare parte pe tineri, refuză valorile morale stabile și exaltă pe cele noi, fondate pe iubire, nonviolență, pacifism, libertatea oricui de a dispune de corpul și de viața lui cum vrea. Această ieșire din comun este luată drept o mare curiozitate pentru noile experiențe. Oamenii sînt pasionați acum de ideologia Indiei, Pakistanului, Tibetului și Nepalului. Este perioada pelerinajelor în Katmandou. Rațiunile mistice care duc la un astfel de periplu vor slăbi repede

în fața perspectivei de a găsi cu ușurință drogul, cel care permite o călătorie imobilă.

Drogul, ca modalitate de expansiune a conștiinței, este una din modalitățile utilizate de Timothy Leary, psihiatru și director de cercetări la Universitatea Harvard, care, pe la mijlocul anilor '60, face cu studenții lui o serie de experiențe plecînd de la un derivat sintetic al mescalinei, L.S.D.-ul. Leary vrea să pună în valoare puterea sugestivă și revelatoare a halucinogenelor și, în același timp, să relativizeze știința tradițională căreia îi contestă pretenția de a putea explica tot ceea ce este real.

În cursul călătoriilor sale în Orient, Leary s-a inițiat în riturile vedice și în budism. În Mexic a experimentat ciupercile halucinogene. Hrănit cu astfel de învățături, a creat o mistică ce laudă pacifismul. O mulțime de tineri se raliază gîndirii sale.

Cînd războiul din Vietnam cere din ce în ce mai mulți oameni tineri, contestarea crește. Dezertările, actele de nesupunere în care sînt arse în public carnetele militare se multiplică. Este, de fapt, povestea pe care o relatează comedia muzicală *Hair* cu un succes mondial. Acei *sit-in*, care se opuneau se înmulțesc în toate marile orașe.

Primul *love-in* care reunește, în 1966, mii de hippie pe străzile din San Francisco, marchează o schimbare decisivă în istoria americană. Marea messă din Woodstock, din 1969, trece drept apoteoza mișcării. Patru sute de mii de tineri pletoși,

adoptînd marijuana sau L.S.D.-ul, s-au adunat pentru a vibra în sunetul rock-and-roll-ului, sub accentele ideilor lor: Janis Joplin, Jimi Handrix, Joan Baez, Joe Cooker, Bob Dylan...

Mișcarea contestatară a tineretului american, care preferă repede termenul *freaks* (monstrul) celui de hippie, continuă în anii '70. E sigur că formidabilul desen care a marcat primii 15 ani ai punerii în cauză ai sistemului a lăsat urme în toate domeniile: arta s-a îmbogățit din curentul psihedelic, cercetarea, știința, sociologia și partea umanistă a evoluat considerabil.

Curentul care exaltă de acum puterea spiritului și a gîndirii nu va înceta să se amplifice, iar experiențele se vor înlănțui, deschizînd de fiecare dată noi porți spre alte aventuri. Fără drog totuși. Represiunea exercitată de guvern – Timothy Leary este arestat pentru folosire și incitare la folosirea stupefiantelor – dar, mai ales, efectul nociv al halucinogenelor asupra organismului, îi fac pe cercetători să utilizeze alte metode, mai blînde, însă la fel de eficace.

Am stat în SUA din 1974 și nu am cunoscut extraordinarul zbucium al anilor '60, decît prin mărturia prietenilor de vîrsta mea care făceau parte, desigur, din cei care au aruncat la o parte valorile adunate de generațiile precedente: Dumnezeu, America, steagul.

Mi-au povestit cum au fost înrolați mii de tineri în

războiul din Vietnam. Studenți, din California, din Texas sau din Louisiana, muncitori din Tenessee sau Ohio vor pleca în Extremul Orient. Mai mult de cincizeci de mii dintre ei își vor da viața acolo, alții se vor întoarce complet destabilizați, marcați pe viață.

Am fost întrebat cum puteam să iubesc SUA cu orașele tentaculare, aproape inumane, cu violența specifică, cu societatea inegalitară, cu problemele rasiale... Totuși, dincolo de filmele de cinema, de serialele T.V., de thrillere, există o Americă diferită, cea a indienilor marilor cîmpii, a Părinților fondatori.

În plus, datorită acestei revoluționări a spiritului, precursorii studiului conștiinței au plantat rădăcinile unei noi forme de gîndire care, după toate probabilitățile, conține, în germine, pe cea a secolului XXI.

Revoluția culturală începută în anii '50 și continuată în deceniile următoare, are legătură, desigur, cu lumea științei. Astfel, în psihanaliză și în psihiatrie se pun bazele unei noi tipologii, psihologia transpersonală. Este primul model al sufletului psihologic care recunoaște în mod specific posibilitățile spiritului capabil să iasă afară din corp și care să ajungă la niște experiențe nerecunoscute de știința oficială. Printre membrii fondatori ai mișcării îi putem cita pe Stanislav Grof, un psihiatru american de origine cehă, pe Abraham Maslov, părintele psihologiei umaniste, pe Allan Watts, un învățat zen oriental, pe Victor Frankl, salvat din Dachau, creatorul logote-

rapiei.

Mulți alți savanți, toți niște autorități în domeniile lor, ar putea fi adăugați.

Unul dintre fenomenele care au declanșat cercetările din ultimii 30 de ani a fost cazul Bridey Murphy. În 1956, doctorul Morey Bernstein făcu să revină în conștiința uneia dintre pacientele sale elemente din viața anterioară. Evenimentul luă proporții neobișnuite. Povestea acestei tinere americane care, sub hipnoză, redădea naștere unei tinere din secolul al XIX-lea, umplu ziarele și scindă lumea științei și a medicinei. Unii refuzară să o ia în considerare neținînd cont de elementele care o acreditau: pe parcursul ședințelor, tînăra se exprima în gaelică, limbă pe care nu o înțelegea și nu o vorbea în mod normal. Pe de altă parte, anumite amănunte date au putut fi verificate și recunoscute ca autentice. În fața detractorilor, alți savanți au văzut în această experiență o invitație la a continua cercetările în domeniul acesta.

Pentru lucrările mele din ultimii 15 ani, m-am bazat pe cele ale cercetărilor anilor '60. Mișcarea transpersonală este, fără nici o îndoială, unul din modelele care m-au influențat cel mai mult și mi-au permis să experimentez stări de expansiune a conștiinței dincolo de limitele obișnuite de timp și spațiu, dincolo de universul celor cinci simțuri. Influența acestei mișcări a fost considerabilă și marchează o ruptură fundamentală. Cînd toată știința tradițională

era exclusiv bazată pe observația exterioară, pentru prima oară niște tineri cercetători, antropologi, psihologi, etnologi au încercat să trăiască experiențe pe care înțelepții, sfinții și misticii au declarat că le-au cunoscut de-a lungul diferitelor epoci. În paralel, tot pentru prima oară, tibetanii lama, yoghinii hinduși, erozișii zen, șamanii au acceptat să se plaseze în stări de conștiință modificată măsurîndu-li-se activitatea bio-electrică, precum și schimbările ritmurilor cerebrale corespunzătoare. În afară de aceasta, studiile de antropologie care s-au făcut în triburile așa-zis primitive, au adăugat cercetărilor o lumină capitală.

Începînd din anii '60, psiho-tehnicile vor permite împingerea tot mai departe a cîmpului conștiinței umane. Astfel, cu toate că școlile de psihologie clasice refuză să admită existența unei memorii fetale, astăzi este dovedit că memoria intra-uterină și amintirile vieții fetale este o realitate. Este posibil să le faci să trăiască iar și să vezi în ce măsură trăirea fetală și mecanismul nașterii influențează comportamentul persoanei devenite adulte.

Tehnicile de cercetare au evoluat și ele. În anii '70, deoarece guvernul american interzisese cercetările bazate pe utilizarea drogurilor psihedelice, un anumit număr al oamenilor de știință se îndreaptă spre alte căi.

Astfel, Stanislav Grof care, ca și Timothy Leary, utiliza acidul lysergic, L.S.D.-ul, se îndreaptă cu toa-

tă echipa de la *John Hopkins University*, din Maryland, spre tehnici bazate pe metode de meditație orientală și spre unificarea a două creiere. Mi-am însușit lucrările precursorilor și asta mi-a ajutat mult. Studiez de aproape 15 ani Kriya Yoga și budismul tibetan și diferite căi șamanice amerindiene ori polineziene. Mi-am însușit diversele mișcări ritmice ca și tehnicile de sunete care permit unui larg public să depășească gradat universul celor cinci simțuri. În paralel, am pus la punct niște melodii cu caracter holografic pe care le utilizez în experiențele mele, atît pentru mine cît și pentru alții.

Am întîlnit adesea oameni care vorbesc despre aceste fenomene fără să le fi trăit personal. Poți avea oare, în acest caz, pretenția să fii credibil? Repet la nesfîrșit că, în ceea ce mă privește, sînt capabil să fac lungi dizertații despre ceea ce încă nu cunosc.

Într-o zi, într-o conferință pe care o țineam în fața a vreo sută de persoane, mi-am prevenit auditoriul: "Să nu credeți nimic din ceea ce v-am spus, doar dacă ați experimentat dumneavoastră înșivă." E unul din principiile mele de bază. Cu toate acestea, m-am lovit adesea de persoane dînd dovadă de reacții negativiste și rămînînd încastrați într-un sistem de credințe carteziene cînd ar fi putut să evadeze din cînd în cînd.

Acestea sînt faptele. Astăzi, un număr foarte important de persoane, poate mai mult de cîteva sute

de mii, au acces, în toată lumea occidentală, la stările neobișnuite de conștiință. Tot ceea ce au trăit impune o evoluție radicală a concepției noastre asupra naturii umane și a universului. De nenumărate ori – și o fac ori de cîte ori am ocazia – am denunțat prăpastia care separă gîndirea occidentală, izvorîtă din raționalismul cartezian, de posibilitățile reale ale sufletului. Studiul civilizațiilor, a miturilor tuturor raselor, învățăturilor șamanice, religioase, textele sacre fac dovada unor fenomene identice, recunoscute ca fiind rezultatul practicilor meditative și semnul unui drum mistic.

Am participat la diferite programe de cercetări, în stări neobișnuite de conștiință, încă de la sfîrșitul anilor '60 și mi-am dat seama imediat că știința clasică e incapabilă să înțeleagă tot ce se raportează la viața de dincolo a omului. Totuși, un mare număr de bărbați și femei sub puterea unei stări vizionare au jucat un rol important în istorie. Transele șamanilor, revelațiile fondatorilor de curente religioase, profeți, sfinți ori învățători spirituali au fost, prin aceste elevații ale conștiinței, izvorul unei mișcări de credință, de vindecări numite miraculoase ori de capodopere artistice.

Trăim într-o societate în care pragmatismul este esențial. Din această cauză, stările vizionare nu mai sînt considerate ca o prelungire normală a stării de veghe, ci o distorsiune a activității mentale, ca un fel de boală. Numeroși cercetători, atît călătorii prin con-

știință cît și terapeuții, au observat că persoanele care au integrat și au traversat stări de expansiune a conștiinței au avut un beneficiu incontestabil atît pe plan fizic, cît și pe plan moral. Am întîlnit psihiatri și psihologi care au emis ipoteza că acest procedeu ar putea conduce la o lume mai bună pentru ființa psihologică și spirituală la cei care suferă de anumite tulburări psihice sau de anumite psihoze. Am avut chiar eu ocazia să-l experimentez. Vom reveni asupra acestui subiect.

Spre sfîrșitul anilor '70, în lumina experiențelor trăite de un mare număr de persoane, unii cercetători au analizat rezultatele muncii lor. Pierre Weil, doctor în psihologie, președintele celei de-a treia universități holistice mondiale din Brazilia, a propus o clasificare foarte interesantă a parametrilor care se regăsesc în mod constant în toate stările de veghe. Am dezvoltat mult parametrii aceștia în prima mea lucrare, *Sîntem toți nemuritori*, și nu voi reveni decît pe scurt.

După Pierre Weil, toate persoanele care ajung la stări de expansiune a conștiinței au în comun:

– *sentimentul unității*. Se constată întotdeauna dispariția "eului" care se contopește cu un tot. "Eu"-ul devine "noi", conștiința se identifică cu tot ceea ce există;

– *caracterul inefabil*. Experiența nu poate fi povestită precis cu cuvintele unui limbaj obișnuit. Oamenilor le vine greu să descrie ceea ce simt și văd

cu exactitate după proiecțiile conștiinței în afara corpului, într-un alt univers;

– *caracterul noetic*. Ceea ce se trăiește în tipul acesta de experiență este perceput ca real, de un grad de realitate mult mai intens decît însuși cotidianul. Am auzit multe persoane spunînd adesea, după ce au revenit din călătoriile prin trecut: "Este incredibil, cred că este un produs al imaginației mele și totuși era atît de real."

– *transcendența spațiu-timp*. Se intră într-o altă dimensiune în care timpul nu mai există, iar spațiul în patru dimensiuni dispare. În general, persoanele resimt o înțelegere naturală, astfel încît cîteva minute par să dureze ore întregi. Este posibil ca "a zooma" – timpul – să aducă oamenii cu zece ani înapoi și după aceea, fără tranziție, cu zece ani în viitor și tot așa;

– *sentimentul sacrului*. Mulți au impresia că trăiesc ceva important, măreț, sfînt;

– *dispariția sentimentului de teamă în fața morții*. În acești parametri, viața este percepută ca eternă, iar existența fizică drept tranzitorie. Teama de moarte dispare din momentul în care subiecții devin conștienți că trăiesc în continuare chiar cînd au senzația că au ieșit din corpul lor sau că nu mai au corp deloc;

– *auzirea unor zgomote și sunete cosmice*. Tradiția denumește acest sentiment "muzica sferelor";

– *apariția făpturilor de energie*. Aceste făpturi sînt

asimilabile sfinților, zeilor, îngerilor și demonilor în marile religii. Tema foarte veche a reîntoarcerii cu ghizi spirituali și cu făpturi de dincolo provoacă un sentiment de elevație morală și spirituală;

– *senzația de a penetra complet făpturile și lucrurile universului*. Subiectul se poate afla într-o altă dimensiune a spațiului și timpului, rămînînd în același timp conștient că este prezent peste tot;

– *deschiderea unei conștiințe universale*, pe care o putem numi, de asemenea, memorie karmică. Fenomenele de încarnare sînt foarte frecvente. Iluzie sau realitate? E un subiect pe care îl voi aborda mai tîrziu.

După cîțiva ani de cercetări, cam prin 1985, mi-am dat seama că nu există nici un sistem capabil să descrie toate aceste fenomene care se produc într-o manieră extrem de frecventă. Spectrul complet al conștiinței umane nu poate fi descris cu ajutorul unui sistem de gîndire unică. Un filosof american al științelor, Ken Wilber, a dezvoltat un foarte interesant concept al principiului uman. În lucrările sale, Wilber recunoaște existența a cinci benzi principale de conștiință.

Prima bandă e cea a spiritului universului nelimitat și etern. Acest nivel reprezintă singura veritabilă stare de conștiință, toate celelalte nu sînt decît iluzii. Majoritatea religiilor și filosofiilor sînt de acord asupra acestui punct. A doua e cea a benzilor transpersonale, domeniu de manifestări arhetipale, cum

sînt descrise mai sus, și a fenomenelor paranormale, călătorii în timp, întîlniri cu făpturi de energie, întoarcerea spre matricea originară, stări de proiectare a conștiinței în afara corpului, regresiunile spre viețile anterioare etc.

Urmează apoi nivelul existențial caracterizat prin identificarea în corpul fizic existent într-un spațiu sau, mai simplu, în cotidian. Este primul stadiu în care este perfect definită spărtura care separă ființa de ceilalți, sinele de spațiul înconjurător.

Vine apoi nivelul eului. Această identificare impune o reprezentare mentală a organismului, imaginea despre sine.

În sfîrșit, nivelul de umbră reprezintă reducerea ultimă a identității. Persoanele au atunci prea puțin conștiința sinelui și a spațiului înconjurător, doar o imagine simplificată despre sine, ceva imprecis. În acest context, elementele psihologice prea dureroase sau considerate ca rele și inacceptabile sînt date deoparte și formează conținutul umbrei. Jung deja înțelesese asta încă din anii '50.

S-a observat în ultimii ani că cercetările au evoluat spectaculos. Nu îndeajuns totuși pentru a permite astăzi să se dovedească într-o manieră pragmatică realitatea reîncarnării. În schimb, ceea ce s-a constatat în mod repetat – și nu poate fi pus la îndoială – este potențialul extraordinar curativ și terapeutic al fenomenului. Un mare număr de persoane sincere, terapeuți, oameni de știință au făcut

acest pas și au încercat să exploreze universul de dincolo al conștiinței.

Fred Wolf, fizician titular al unui doctorat în fizică teoretică, vorbește despre el însuși, despre natura timpului și despre eventualele lui experiențe în viețile anterioare. Își pune întrebarea: "E oare vorba de vieți interioare sau de vieți anterioare? Întrebarea merită să fie pusă, dar fenomenul rămîne."

Ansamblul cercetărilor mele efectuate plecînd de la experiențele pe care le-am trăit sau i-am făcut pe alții să le trăiască m-a făcut să cred că viziunea noastră accidentală actuală asupra realității și asupra structurii bioenergetice a spiritului uman este superficială, incompletă și greșită. Una din caracteristicile esențiale ale stărilor de modificare sau expansiune a conștiinței este transcendența spațiu-timp.

Scene aparținînd unor epoci diferite, care pentru noi sînt separate pe plan temporal, ajung să se desfășoare în același timp pentru observator. Trecutul se conjugă atunci cu prezentul. Cînd mă aflu în fața unei persoane care, în timpul unei regresiuni, trăiește un eveniment traumatizant, îi construiesc un pod temporal între trecut și prezent. Devine atunci capabilă să cunoască simultan cele două epoci, să-și perceapă viețile într-o manieră alternativă și să descopere relații semnificative între ele.

Această metodă se deosebește fundamental de parapsihologie care se atașează certitudinii științifice

și încearcă să dovedească sau să prindă fenomenul, pe cînd mistica va căuta cauzele dincolo, foarte departe, în sînul domeniului neexplorat al psihicului uman.

Ca să ilustrez asta, mă gîndesc la povestea căutării legendare a Graalului, povestită de Chrétien de Troyes în secolul al XII-lea. Gauvin și prietenii lui caută sfîntul Graal. După ce au dejucat numeroase capcane care sînt tot atîtea obstacole inițiatice, ajung la o fîntînă iluminată de un copac care, spun ei, luminează ca o sută de mii de făclii.

Gauvin și prietenii lui, fascinați, se opresc un moment și apoi își continuă drumul. Perceval, cel care va descoperi secretul, vede și el arborele celor o sută de mii de lumini, dar, în loc să se îndepărteze, intră în pădure și descoperă castelul Regelui Pescar, unde este ascuns sfîntul Graal.

Viețile trecute și călătoriile în timp sînt, într-un fel, comparabile cu arborele celor o sută de mii de lumini. Nu ajunge să te oprești, trebuie să-i vezi și semnele luminoase de un adevăr transcendent care încă ne mai rămîne, nu numai să-l descoperim, dar să îl și cercetăm.

Aspecte terapeutice, filosofice și spirituale. Tehnici și cazuri

S-a văzut, dispariția sentimentului de teamă în fața morții este un parametru esențial în stările de expansiune a conștiinței.

Pentru persoanele care ajung la călătorii în timp, veșnica întrebare a supraviețuirii după moartea fizică nu se mai pune. Și totuși, faptul că trecem peste moarte și renaștem sînt două din cele mai importante întrebări ce putem să ni le punem. În ciuda multor alți cercetători, am susținut adesea că a dovedi fenomenul este ceva, dar mai sînt și alte aspecte mult mai importante și direct verificabile. Mă

gîndesc mai ales la efectele terapeutice pe care, de nenumărate ori, am avut ocazia să le constat în cursul experiențelor mele. În primele mele două cărți, *Sîntem toți nemuritori* și *Din viețile anterioare în viețile viitoare*, am adus un număr remarcabil de cazuri. De atunci lista s-a lungit considerabil. Dovadă că fenomenul nu se dezminte.

Starea actuală a cunoștințelor noastre ne permite să afirmăm că un corp primește și conține în memorie nu numai amprenta evenimentelor prin care trecem în viața prezentă, ci și cea a evenimentelor trăite înainte. Acesta este motivul pentru care am utilizat noțiunea de cîmp de acțiune karmică.

Am cunoscut nu demult cazul unei femei de 70 de ani care suferea de arsuri continue la picioare. A consultat un număr mare de medici și specialiști. A fost văzută de hipnotizatori, homeopați care i-au făcut o serie întreagă de analize ce nu au atestat nici o leziune fizică. Pe scurt, făcuse tot ce se putuse face fără nici un rezultat.

— Nu se poate face nimic, mi-a spus ea, picioarele tot îmi ard. Cînd durerea devine insuportabilă, sînt obligată să le învelesc în cearșafuri umede. Noaptea sînt obligată să merg ore întregi pe dalele reci din bucătărie.

Am făcut-o să trăiască o călătorie dincolo de timp. Readuse în conștiință o viață anterioară în care murea arsă pe rug. Curios este că murea la vîrsta la care începuse să simtă arsurile la picioare în pre-

zent. Coincidență? Poate. Totuși, după această revelație, femeia și-a revenit: arsurile au încetat complet și nu au mai revenit de atunci.

Cazul lui Marie-Jeanne e de asemenea simbolic pentru memoria corpului. La ea se manifestă prin adevărate leziuni fizice. Marie-Jeanne venise să lucreze împreună cu mine pentru a înțelege mai bine anumite aspecte din viața ei. Avea aproape 40 de ani pe atunci, iar viața ei sentimentală nu fusese prea fericită.

Mi-a mărturisit că la 20 de ani era o fată cam romantică. Dorința ei cea mai fierbinte era să întîlnească un băiat cu care să întemeieze o familie. Nu i-au lipsit ocaziile, însă o forță obscură, pe care nu reușea să o depășească, părea că se opune dorințelor ei.

Toți bărbații care se apropiau de ea îi provocau un sentiment de jenă, de refuz, sau chiar o reacție de respingere și abia la 33 de ani îl întîlni pe bărbatul care îi deveni soț. Amîndoi își doreau un copil și hotărîră să aibă unul. În acel moment, Marie-Jeanne fu din nou asaltată de vechile temeri, puțin mai estompate după căsătorie. Lunile se scurgeau fără ca ea să rămînă însărcinată. Cuplul făcu niște teste care arătară că, din punct de vedere “mecanic”, totul era normal. În sfîrșit, după trei ani, fericitul eveniment se produse: Marie-Jeanne aștepta un copil. Totul merse bine pînă în luna a patra cînd simți o durere intensă la nivelul ovarelor. Vizita medicală și ecografia

au arătat că are chisturi ovariene. S-a hotărît ablația ovarului și operația avu loc. În continuare, sarcina a fost extrem de dificilă și Marie-Jeanne născu la opt luni un copil prematur: un băiat subponderal, care muri trei săptămîni mai tîrziu.

Desigur, s-ar putea crede pe bună dreptate că operația a periclitat nașterea și dezvoltarea copilului și că s-ar fi impus o cercetare la acest nivel. Însă pentru Marie-Jeanne, traumatismul operației urmată de pierderea copilului a fost trăit foarte intens emoțional. Am hotărît atunci să muncim împreună, să înțelegem de ce a avut o sarcină atît de dificilă și de ce i-a murit copilul.

Utilizînd tehnici obișnuite, am întins-o pe Marie-Jeanne cu casca pe urechi și am început să o ghidez prin sugestie.

— Îndreaptă-te spre cauză, i-am spus, spre cauza difuză a fricii de sarcină și de bărbați.

Încă din primele ședințe, Marie-Jeanne se dovedi un excelent subiect, căci intră imediat într-o schemă anterioară și începu să dea o serie de explicații.

— Mă aflu într-un grajd, aflată într-un pat amenajat la întîmplare. Am pîntecul plin de sînge. Doi bărbați stau lîngă mine, unul are un cuțit în mînă.

I-am cerut să iasă din corp ca să poată să retrăiască scena ca simplu observator, fără durere și fără emoție.

Marie-Jeanne povești apoi mai calm:

— Bărbatul cu cuțitul se pregătește să-mi taie

burta, celălalt e complet îngrozit. Sînt însărcinată și nașterea e foarte grea, ei încearcă să mă ajute făcîndu-mi o cezariană cu mijloace rudimentare și cu puținele cunoștințe pe care le au.

— Poți să-i descrii? Din ce epocă sînt?

— Am impresia că e secolul al XVI-lea, e în tot cazul data care îmi vine în cap.

— Ce simți?

— Sînt îngrozită, nu vreau să mor. Bărbații m-au legat de mîini ca să nu-i deranjez. Nu pot face nimic. E sînge peste tot. Copilul e deja acolo, nu țipă, mișcă un pic, dar mi se pare deja mort.

Brusc, Marie-Jeanne, țăranca din secolul al XVI-lea, simți că lunecă în corpul ei.

— Sînt pe cale de a muri și nu vreau să părăsesc această lume. Totuși mă duc. Îmi văd copilul, însă ca și cum nu aș mai fi legată de el. Cei doi, soțul și vărul meu, au făcut tot ce au putut ca să mă salveze. Copilul se mai mișcă puțin, însă va muri, probabil. Nu puteam face nimic. Acum știu. Este periculos să ai copii. Nu mai vreau să am copii!

În acest stadiu, am incitat spiritul să-și continue călătoria. I-am cerut să caute legăturile dintre această scenă și evenimentele trăite de Marie-Jeanne, ca să permită durerii și tristeții să se atenueze. Aparent, acest important traumatism, trăit de țăranca din trecut, această karmă anterioară a apăsat puternic existența lui Marie-Jeanne și explică comportamentul, respingerea bărbaților, dorința de a avea un copil

și, în același timp, teama ei intensă. Ceea ce este sigur și verificabil e că, începînd din acest moment, Marie-Jeanne s-a simțit mai bine. Problemele ginecologice i-au dispărut complet după următoarele ședințe.

Este evident că, în societatea noastră occidentală, faptul de a crede sau nu în supraviețuire după moartea fizică și în renaștere are implicații importante în comportamentul social și cultural. Sigur că în documentele tuturor societăților trecute se vede că strămoșii noștri erau preocupați de aceleași probleme, poate pînă chiar și în epoca de piatră, după cum am mai precizat.

Cu toate acestea sînt încă surprins azi de lipsa de preocupare serioasă a anumitor domenii ale științei care dispun de mijloace moderne.

Totuși, în ultimii 40 de ani, cercetătorii au muncit cu subiecții, cum ar fi Marey Bernstein cu celebrul Bridey Murphy, sau Edith Fioré pe care am întîlnit-o în 1980. Această psihoterapeută din San Diego a lucrat cu mai multe mii de persoane. Aș mai putea să-l citez pe Brian Weiss, un psihiatru foarte cunoscut în SUA sau pe Taymond Moody, care s-a interesat de fenomen în 1991. Concluziile experimentelor lor sînt deseori uimitoare, sugerînd realitatea vieților anterioare și supraviețuirea, după moartea fizică, a anumitor aspecte din personalitatea noastră profundă.

Din punct de vedere social și cultural, lucrările despre experiențele de viață anterioară în expansiune

de conștiință nu s-au dezvoltat fără critici intense, uneori rău voitoare, dovedind puținul respect al autorilor pentru obiectivitate.

Anumiți acuzatori au considerat drept inconștiență și ignoranță fenomenele legate de spirit, persoanele care fac astfel de cercetări fiind bănuite că provoacă false memorii. Aceiași detractori atrag atenția asupra așa-ziselor perioade ale regresiunii în viețile anterioare. Răspunzînd, alți cercetători – ca în 1987 Ian Stevenson, profesor de psihologie la Universitatea din Virginia, sau în 1981, doctorii Anderson și Ven – au examinat supraviețuirea unei conștiințe după moarte și fenomenul renașterii, fără a fi convinși și neadmițînd foarte clar posibilitatea vieților anterioare.

Am observat deseori că un anumit număr de persoane, în general puțin favorabili cercetărilor noastre, și fără îndoială prost informate, vorbesc de metoda hipnozei ca despre o metodă de investigație a vieților trecute. E drept că hipnoza a fost utilizată și mai este încă folosită de către unii cercetători americani. Cu toate acestea, tehnicile au evoluat mult în ultimii douăzeci de ani și permit subiectului să rămînă conștient în întregime de-a lungul experienței.

Ne lovim, de asemenea, de teoriile care susțin că așa-zisele vieți trecute ar fi de fapt niște fantezii cerebrale elaborate pornind de la niște informații captate și apoi uitate. Se vorbește, de asemenea, și de memoria genetică, de posesiunea spiritului, de su-

gestivitatea golurilor de memorie umplute cu false memorii, pe care subiectul le acceptă ca adevărate (afabulaţie). Cu toate acestea, pot să afirm că imensa majoritate a celor care lucrează sau au lucrat cu mine erau stabili din punct de vedere emoţional. În general, nu caută în experienţă un profit personal, ci doar încearcă să înţeleagă anumite aspecte din existenţa lor.

Mi s-a pus adesea întrebarea ce implicaţii religioase ar rezulta din accesul în vieţile anterioare. Ca cea mai mare parte a francezilor, am fost crescut într-o religie catolică şi, ca mulţi alţii, m-am detaşat de ea la 15-16 ani. Curios că numai la 35 de ani şi numai după ce am trecut printr-un număr de experienţe am simţit nevoia să mă întorc la sursă.

Acum, cînd am timp, îmi petrec cîteva zile într-o mănăstire benedictină ca să meditez şi să mă întreb asupra destinaţiei şi sensului acţiunilor mele. Căci, dacă aspectul terapeutic e incontestabil, o largă categorie de oameni încearcă experienţa ca să-şi soluţioneze problemele fizice sau emoţionale. Există şi alte motivaţii la fel de importante. Unii caută aici un răspuns mistic. Vor să înţeleagă de ce au revenit la un moment dat într-un corp de carne. Implicaţiile filosofice şi spirituale ale unei astfel de cercetări sînt uneori extraordinar de importante.

Nu pot uita o femeie, osteopat în Paris, care îşi aducea în conştiinţă viaţa unui medic afgan, meditînd gol în zăpadă, în Himalaya, la multe mii de metri

altitudine. I-am pus o serie de întrebări ca să aflu prin ce mijloace putea să supraviețuiască un om în zăpadă la minus 10-15 grade. Spiritul din trecut care se exprima prin intermediul femeii din prezent precizâ: "E o senzație de intensă căldură în stomac. E extrem de cald, dar nu mă arde. E ca și cum mi-aș provoca o senzație de căldură urcîndu-mi energiile din picioare și coborîndu-le pe acelea din cap în tors. Un fel de foc se aprinde și mi se răspîndește prin corp. Le concentrez pe toate în stomac. Nu mai simt frigul, mi-e cald peste tot."

La prima vedere pare stupefiant, chiar imposibil. Totuși, cărțile învățătorilor ca Baird Spalding sau Lobsang Rampa evocă spiritele acestea speciale care reușesc să mediteze în frigul din Himalaya.

Explicația există. Cînd Buddha a început să predice sub arborele Bodhi, a recunoscut că ființa umană era ținută pe loc de trei otrăvuri: atașarea, mînia și ignoranța. Ca să-i ajute pe oameni să iasă din acest infern, a creat cîmpul octuplu (mărit de opt ori), meditația pe foc interior care va deveni budism Vajrayana sau Cachemire și, la a șasea etapă (sînt opt etape pe care le are în stăpînire o viață) se învață "îmbrățișarea picăturilor". O tehnică ce asamblează energiile inferioare ale corpului deasupra celei de-a doua chakra: cu două degete deasupra buricului, adună energiile superioare ale corpului, vizualizează litera "a" mic, roșie și incandescentă ca un cărbune aprins.

Prin tehnica de contractare a perineului și prin înghițire, energiile superioare mai emit o chakra. A doua etapă constă în a vizualiza energiile inferioare și superioare, în a penetra în a doua chakra și a sufla peste litera "a" mic, ce devine astfel incandescentă.

Atunci se produce fenomenul numit "îmbrățișarea picăturilor", iar meditanții resimt uneori o importantă căldură.

În 1989, la Paris, într-un seminar ce avea ca temă: "Moartea și reînvierea", am explicat și am aplicat această tehnică la vreo sută de persoane. Cîteva zeci din cei care experimentau, au început să transpire din plin, cu picături mari. Cum să le explic că oamenii readuc în conștiință lucruri de care pînă atunci nu au citit nimic și că nu au nici un fel de cunoștințe despre o tehnică atît de subtilă? Vis sau realitate? Magia călătoriilor în timp rămîne accesibilă pentru foarte mulți.

Capitolul 3

Călătorii dincolo de timp

Iluzia lumii interioare și a lumiii exterioare

Într-o dimineață, un înțelept a fost trezit de urletele soției sale. Aceasta intră vijelios în camera unde bărbatul dormea și începu să țipe: “Trezește-te, trezește-te, unicul nostru fiu a fost omorît”.

Omul se ridică, rămase gînditor un minut, apoi izbucni în plîns. Femeia care îi observa reacțiile se mînie și îi spuse: “Dar ce fel de om ești tu oare? Îți anunț moartea fiului și ție îți trebuie un minut să dai un oarece semn de tristețe!”

“Femeie”, îi răspunse înțeleptul, “cînd m-ai trezit tu, eu dormeam și visam, iar în visul meu eram un rege, tatăl a patru fii. Plecasem la război cu armata și tocmai dădusem lupta. După o grea zi de luptă,

am reușit să fim învingători, însă mulți de-ai noștri își pierduseră viața. Printre cadavre se aflau și corpurile propriilor mei fii. Am cîștigat, dar mi-am pierdut fiii. Astfel, cînd m-ai trezit, a trebuit să mă gîndesc dacă trebuie să-i plîng pe cei patru fii ai mei care au căzut în luptă sau pe unicul meu fiu de aici care a murit."

Pentru acest înțelept, realitatea este strict identică celor două părți ale oglinzii, lumea visului fiind la fel de reală ca și cea concretă.

Pentru călătorii în timp este la fel. La un moment dat, trecutul, prezentul și viitorul se confundă într-un tot armonios unde toate personalitățile trecutului fuzionează cu cele ale prezentului. Unul din mijloacele cele mai interesante de explorare a psihicului este psihosinteza psihiatrului italian Roberto Assagioli.

Acesta considera că una din marile noastre iluzii este credința după care noi am fi imuabili, indivizibili, total consistenți. Totuși, feluritele modele de univers ne colorează percepția și ne modifică felul de a fi.

Pentru fiecare din aceste modele dezvoltăm o imagine exactă asupra noastră și un joc de gesturi, de sentimente, de pasiuni, de credințe. Această constelație de elemente constituie în sine o personalitate în miniatură sau, cum o numește Assagioli, o sub-personalitate.

Sub-personalitățile sînt ca niște sateliți psihologici coexistînd ca o multitudine de vieți în interiorul personalității noastre. Viețile anterioare pot și ele să reprezinte un ansamblu de sub-personalități care se

formează pentru a da personalitate prezentului.

În experiența privind expansiunea temporală a conștiinței, ne deplasăm de la multiplicitate spre unicitate.

Multiplicitatea caracterizează nivelul personalității noastre obișnuite, dar cînd ne ridicăm încetul cu încetul conștiința, unitatea se substituie multiplicității. Viața emoțională se armonizează în același fel ca diversitatea părților care se îndreaptă spre sinteză. "Acum mă simt cu adevărat «unul»", îmi spunea recent o tînără, "pe cînd înainte mă simțeam sfîșiată între mai multe părți conflictuale".

Unitatea poate fi astfel experimentată la nivel intelectual cînd descoperim legea naturii ce explică o multitudine de evenimente aparent nelegate între ele. Unitatea este găsită într-o compoziție artistică, într-o simfonie sau într-o pictură, în care elementele se plasează într-un tot perfect, armonios.

După cum s-a văzut în capitolul precedent, personalitatea trăiește în timp. La acest nivel, avem convingerea că nimic nu e permanent și nici satisfăcător într-o manieră constantă. De asemenea, se manifestă efectul terorii față de timp.

Însă "eul" sau acea parte din noi înșine pe care o putem numi conștiință superioară, trăiește într-un timp în afara timpului. Deosebirea dintre cele două stadii ale gîndirii este deosebit de semnificativă mai ales cînd sînt împinse gradat limitele propriei conștiințe.

Cei mai mulți oameni poartă în ei o suferință de multe ori intensă. Este necesar atunci să fie adusă viziunea conștiinței superioare către conștiința încarnată. Personalitatea obișnuită percepe lumea ca fiind structurată în forme (gînduri, obiecte, oameni).

Ori, forma tinde mereu să delimiteze și, într-o fază finală, să închidă. În schimb, lumea conștiinței superioare este experimentată ca fiind fără formă. Din acest motiv, persoanele care își deschid conștiința și ating astfel un palier mai elevat de înțelegere pot trăi un sentiment de libertate și de expansiune dincolo de imaginație.

Am constatat adesea – și asta poate fi asemănat cu psihoterapia clasică – faptul că un număr mare de bărbați și femei își reprimă emoțiile. Le stochează, le maschează, le adîncesc cît mai mult în ei înșiși și încetul cu încetul își fac o carapace astfel că nu mai au bucuria de a trăi într-un corp de carne și de a gusta "plăcerea de a fi în viață".

Totuși, libertatea emoțională este starea naturală ajunsă la o maturitate a spiritului. Asta reprezintă capacitatea noastră de a reacționa la evenimentele prezentului, fără intruziunea unor prejudicii ale trecutului.

De asemenea, reflectă aptitudinea noastră de a reacționa cel mai bine în interesul nostru, fără a căuta aprobarea sau permisiunea altora. E rezultatul unei atitudini care constă în a lua conflictele vieții așa cum sînt, a le accepta și a le duce mai degrabă

decît a le eluda sau a le da dreptate.

Mi-a fost dat să cunosc un mare număr de persoane-cazuri lucrînd în ultimii ani cu handicapați fizici. Mulți dintre ei avuseseră un traumatism și își suportau cu greu condiția care năștea în ei mînie, nefericire, dezordini emoționale neexprimate.

Charles

Charles avea aproape 45 de ani cînd a venit să mă vadă. Ca urmare a unui accident din preadolescență, a trebuit să i se amputeze piciorul drept. Suferea enorm simțindu-se diminuat și, în același timp, avea reacții seci, agresive și pline de mînie la adresa celor care îl înconjurau.

— Aș vrea, mi-a spus el, să ating o fază de acceptare.

În cazurile acestea există două modalități de lucru. Putem să vedem dacă există o legătură karmică, și va exista efectiv una, însă putem, de asemenea, să punem persoana să lucreze asupra prezentului. Procedeul constă în ducerea persoanei înapoi, în momentul în care s-a produs traumatismul.

Pentru Charles, momentul acesta se situa exact

la marginea copilăriei, în ziua în care a trecut pe sub un tren. Era deci vorba despre un accident grav, foarte traumatizant pentru el. Trebuia adus acest moment în conștiința sa superioară, acolo unde timpul nu există, acolo unde se află acceptarea a ceea ce este, apoi coborîtă înțelegerea din conștiința superioară în conștiința cotidiană.

L-am dus pe Charles în conștiința lui, sugerîndu-i să coboare într-un puț. După un sfert de oră, începu să fie extrem de agitat, apoi trecu la o intensă mînie care se exprima prin reproșuri.

"Părinții sînt de vină", spuse el. "Nu se ocupă de mine, m-au abandonat, nu-i nimeni lîngă mine, nimeni care să se ocupe de mine..."

Descrise atunci accidentul, împrejurările în care a căzut din tren și a trecut pe dedesubt, piciorul fiindu-i smuls pe jumătate. În același timp nu mai era mînios pe părinți: "Nu au grijă de mine, puțin le pasă. La toți puțin le pasă. Tată, mamă, lăsați-mă în pace, plecați, nu vreau să vă mai văd!"

Imaginea se risipi și Charles se trezi într-un spital. "Eram în pat dormind cînd m-au trezit să-mi dea mîncare. Dar eu nu vreau să mănînc, pun platoul jos. Oamenii se mînie pe mine, vor neapărat să mănînc. Însă eu urăsc asta. Fiecare bucățică din mine este această hrană care mi se dă. Nu vreau să trăiesc, prefer să mor decît să trăiesc în această stare. E întuneric, mă trezesc, privesc în jurul meu și aud un copil plîngînd și țipînd. Mă aflu într-un spital de

copii. Locul este plin de oameni reci și indiferenți care nu intervin. Oh, piciorul meu, piciorul meu!"

Charles exprima o durere violentă. În mod brutal, imaginea basculă și se trezi soldat în 1917, într-o bătălie. Armata germană, alertată de sosirea primilor americani își înmulțesc ofensivele încercînd să rupă frontul aliaților. Lupta era încrîncenată.

În asalt, Charles se revăzu alergînd prin noroi, în compania altor soldați. Deodată, o grenadă explodă lîngă el și îi smulse o parte din piciorul drept. Căzu și leșină sub șocul durerii extrem de intense. Nimeni în clipa aceea nu-l putea ajuta. Era tot ciuruit de explozie și se golea efectiv de sînge. Muri în cîteva minute.

Muri însă în culmea mîniei, turbat de faptul că nu i-a putut vedea pe ai săi, că nu a putut fi ajutat. Această mînie o înmagazinase și o reproducea în această viață. Într-o altă viață murise din cauza unei cangrene, cu piciorul drept îngrozitor de umflat și negru. Toate faptele se potriveau. O memorie veche părea înscrisă în acest picior; trebuia neapărat ștearsă pentru totdeauna.

În nici una din vieți și nici în aceasta, Charles nu putuse totuși exprima resentimentele niciodată.

Am întîrziat asupra acestui aspect explicîndu-i că datoria emoțională și acumularea de vechi sentimente nesoluționate provoacă o distorsiune a vieții prezente. Sentimentele nesoluționate, resentimentele neexprimate determină un întreg comportament

psihologic. "Erați într-o datorie emoțională", i-am spus, "și ați consumat o imensă energie încercînd să împăcați vechile sentimente cu cele prezente. Primele surse ale datoriilor emoționale sînt restricțiile emoționale pe care vi le impuneți dumneavoastră."

Ședința aceasta, destul de lungă, s-a desfășurat în două etape: în una lucrînd asupra prezentului, cealaltă asupra înțelegerii și acceptării schemelor karmice ale trecutului. L-am readus apoi în prezent și l-am pus să respire profund. Am realizat că experiența nu era completă și că va trebui să mergem mai departe. Sigur, nu există o cheie exactă pe care să i-o dai celui care traversează niște condiții atît de dificile. Retrăirea scenei cu amputarea piciorului nu mă satisfăcea, în consecință era necesar, pentru a favoriza vindecarea spiritului și acceptarea de sine, utilizarea iubirii necondiționate.

Charles era tot cu ochii închiși. Am început să-i vorbesc. "Acum", i-am spus, "aș vrea să te accepți așa cum ești; aș vrea ca spiritul tău să vibreze în întregime la ceea ce ești; să te accepți total. Îți vei spune mental către tine însuți: «Îți mulțumesc, te iubesc și te accept așa cum ești». Ai să-i vorbești corpului și ai să-ți imaginezi că și corpul îți răspunde. Aș vrea ca toată ființa ta să vibreze în întregime la aceste afirmații. Am să rămîn tăcut cîteva momente ca să poți astfel simți, să experimentezi și să trăiești vindecarea de temeri, de mînie. Acum ai să înveți să te deschizi, să-i iubești chiar și pe cei care ar părea

că ți-au făcut rău. Aș vrea să te gîndești la părinții tăi. Poți să te imaginezi privindu-i în ochi și dîndu-le dragoste, exprimîndu-ți bucuria de a-i avea. Nu vor putea face nimic pentru tine în momentul accidentului, iartă-i, iubește-i, și totul va fi bine. Aș vrea ca dincolo de ochii tăi închiși întregul tău spirit să vibreze la strălucirea unei magnifice lumini verzi care acum te învăluie. Această energie de vindecare îți invadează tot corpul, psihicul, mentalul, spiritualul și emoționalul și realizezi acum că această energie de vindecare va fi în tine mereu.

În egală măsură trebuie să-ți dai seama că ești o verigă vitală în acest lanț minunat care leagă toate spiritele umane unele de altele. Nu cu mult timp în urmă, erai închis, acum ești liber. Ai cerut ajutor, îți va sta în putere să-i ajuți la rîndul tău pe alții. Ceea ce a fost odată mort, în prezent e din nou viu. Ce era ură e acum bucurie. Ceea ce era mînie e acum pace. Permite acestei liniștiri, acestei bucurii și acestei vieți să-ți scalde orice mușchi, fiecare celulă, fiecare atom care îți compune corpul, astfel încît să te poți construi și reconstrui.

În prezent ai intrat într-o nouă fază a evoluției tale. Ai părăsit cercul vicios al urii, al mîniei și al refuzului, ca să intri într-un nou ciclu al autoacceptării și al dragostei de sine și de alții. Acum, foarte lent, voi număra de la unu la cinci, vei reveni la conștiința obișnuită și vei aduce cu tine toată înțelegerea bucuriei și pacea pe care le-ai resimțit în timpul acestei

ședințe."

Îndată ce Charles deschise ochii, primul lucru pe care mi l-a spus a fost: "Niciodată nu am realizat cîtă mînie aveam în mine, nu am realizat cît de mult îi respingeam pe ceilalți, pe care îi invidiam că sînt întregi, în timp ce eu eram în bucăți. Îmi blocasem complet emoțiile pentru a nu lăsa la iveală decît criticile, îmi ascundeam dorințele. Întotdeauna mi-a fost foarte greu să-mi exprim sentimentele. Eram atît de mînios împotriva mea și a celorlalți, încît doream să dispar. Presupun că am asociat mînia dorinței de a muri."

Charles îmi mărturisi apoi că, pe la douăzeci de ani, pînă într-atît nu admitea pierderea piciorului, încît făcu în așa fel ca să fie respins. Nu-și permitea să fie dependent de altcineva pentru a avea o bucurie. "Acum", îmi spuse el, "știu că mă pot accepta, poate chiar aș putea să ajut alte persoane handicapate, ceea ce m-ar ajuta în propria mea vindecare."

I-am dat alte sfaturi lui Charles, îndemnîndu-l să guste din fiecare moment al existenței lui.

"Dacă nu ești prezent în clipa ce trece, nu ești complet viu", i-am spus. "Amintește-ți că persistența vechilor mînii și a vechilor memorii răpește prezentului nevinovăția și farmecul."

Cazul lui Charles e departe de a fi unul izolat. Numeroase persoane înăbușite de emoții neexprimate, lovite de necazuri peste care nu reușesc să treacă trăiesc paralel cu lumea. I-am explicat lui Charles

mecanismul: “Ai crescut în nostalgie. Prezentul ți-a slujit doar ca să-ți amintești că odinioară, în viață, ai avut două picioare. Ți-ai amintit de înfrîngeri și ai uitat de victorii. Tristețea și necazul te-ar fi putut îmbătrîni prematur. Fiindcă ai rămas în această stare emoțională erai pesimist în ceea ce te privea, în ceea ce privește lumea, viitorul tău și ai devenit pesimist chiar și în privința anilor adolescenței, amintindu-ți doar de momentele rele. Dar adevăratul tău loc e în acest moment. Prezentul este pentru acțiune, pentru a face, pentru a deveni, pentru a crește și evolua. Trecutul e numai acolo, ca o experiență depășită. Ceea ce ți s-a întîmplat, oricît de dureros ar fi, e doar o amintire. Asta e valabil pentru persoanele care pierd un copil, unul din soți, pentru cuplurile care se separă și divorțează, pentru victimele unor grave accidente. Durerea poate fi foarte intensă, însă trebuie evacuată. În acest sens, viitorul este deja aici, căci depinde de interpretarea trecutului. Trăind total prezentul ai posibilitatea de a acționa. Nu poți modifica trecutul, nu poți ști viitorul, însă poți acționa asupra prezentului etern, trăind fiecare clipă ca și cum ar fi ultima.”

L-am revăzut pe Charles cîteva luni mai tîrziu și se schimbase. “Realizez că păstram în mine toate emoțiile. Mă închisesem ca într-un fel de cușcă ori închisoare, nu mai știam ce și cum să fac. Însă de cîteva luni resimt un profund sentiment de dragoste ca un spațiu de căldură care este în adîncul meu și

care mă călăuzește. Mi-ai vorbit într-o zi de subconștient și de conștiința superioară", adăugă el, "și am impresia că este un subtil canal între mine și această conștiință superioară. Nu e un lucru pe care să-l simt fizic, însă o cunosc ca pe un fel de vibrație care coboară uneori și îmi spune: «Mulțumesc, și transmit mulțumirile tuturor persoanelor pe care le întîlnesc și nu au avut șansa să exprime ceea ce eu am putut exprima.»"

Temeri privind armonia și eliberarea

În călătoriile temporale, multe persoane caută posibilitatea de a depăși timpul terestru și de a se bucura de libertatea totală dată de ascensiunea într-un alt nivel de conștiință.

Majoritatea făpturilor au temeri înrădăcinate mai mult sau mai puțin. Asta nu e în mod special negativ. Căci, dacă putem să admitem temerile și să le găsim cauzele, sîntem mai liniștiți, ne simțim mai bine și sîntem mai puternici ca cei care vor să nege teama ca să fie luați drept curajoși. Teama e ca o antenă, dacă sîntem deschiși putem simți instinctiv primejdia chiar mai înainte de a o detecta spiritul. Nu este vorba de o percepție extrasenzorială, ci,

mai degrabă, de facultatea simțurilor de a reacționa la un nivel foarte jos a stimulilor răspunsurilor emoționale.

Am pus să lucreze un număr foarte mare de persoane asupra tăcerii, în seminar sau individual. Ideea de a utiliza această metodă mi-a fost inspirată de Elodie, o tînără care, într-o ședință, a retrăit o viață în Grecia, în templul lui Asclepios unde se practică niște cure de tăcere.

Elodie participase de două-trei ori la seminariile Vipassana, în mod curent denumite "Yoga tăcerii" și dorea să lucreze asupra anumitor aspecte din ea însăși, ca să se cunoască mai bine, ca să-i servească mai bine pe alții.

Am făcut deci un astfel de experiment cu ea. Tehnica folosită de atîtea și atîtea ori a fost pusă în acțiune. Elodie era întinsă pe canapeaua mea, cu casca pe urechi, cu muzica în surdină. Vocea mea ceru să se decontracteze, să se lase în voie și, gradat, am călăuzit-o dincolo de rîurile timpului.

După cîteva ezitări, în care gîndurile cotidianului se intersectau, iar imaginile evocate erau încă neclare, tînăra începu să se exprime:

— Sînt un bărbat tînăr, de vreo 20 de ani, spuse ea. Sînt îmbrăcat cu o haină de in destul de scurtă, pînă la jumătatea coapselor, fără mîneci, cu o curea în talie. Stau jos, în penumbră. E un loc întunecos. Știu că vin adesea aici ca să meditez. Acum tocmai meditez.

— Intră în meditație, i-am spus. La ce te gîndești, ce faci?

— Nimic, sînt în tăcere.

— Poți să-mi explici cum ești în tăcere?

— Tăcerea este folosită pentru a explora bogățiile lumii lunare, ale lumii interne. Cînd intrăm în tăcere, ideile, grijile sînt interzise și se creează un mediu înconjurător extrem de hrănitor, importantă sursă de inspirație. Asta permite, de asemenea, potențialului de vindecare a sinelui să coboare de-a lungul corpului.

— Practici adesea tăcerea?

— Da, cel puțin o dată pe zi.

Această revelație mă uimea, mă fascina. Mie însumi îmi vine greu cîteodată să fac tăcere în spiritul meu. Fiecare din noi a putut constata că nu este de ajuns să oprim cursul activităților noastre mentale. Un flux continuu de gînduri ne invadează creierul. Credem că-l putem sista, însă n-o putem face pentru mult timp, căci reapare după cîteva secunde. Nu e simplu să domesticești și să-ți domini gîndurile; nu rareori se întîmplă ca oamenilor cărora le vorbești să le fie atenția îndreptată în altă parte; cît e de delicat să intri la comandă în stări de meditație ori de expansiune a conștiinței.

Totuși, tînărul care practica această tehnică într-un templu grec mi se părea destins și fericit. Prin Elodie, el explică:

— Mă simt liniștit, mă aflu într-o stare de totală

seninătate, evoluez într-un univers luminos. Nici gînduri nu îmi vin în minte, ci, mai degrabă, esența gîndurilor. Altfel spus, nu știu exact să exprim asta... Însă meditația mă ajută să ajung la niște adevăruri pe care nu le cunoșteam înainte. Tăcerea îmi permite să intru în niște nivele ale conștiinței.

— Am putea ajunge pînă la capătul acestei ședințe de meditație, de tăcere? l-am întrebat.

— Da, însă mai înainte, îmi răspunse tînărul, vreau să spun că tăcerea emană din centrul ființei mele, urcă în sufletul meu cel mai profund. Cînd ies din această tăcere, mă simt bine, are valoare terapeutică. În templu noi propăvăduim tăcerea, propunem cure sau ședințe în care persoanele bolnave fizic sau moral învață să folosească tăcerea drept principiu terapeutic. Astfel toate conflictele se duc. Tăcerea dă organismului șansa de a se armoniza el însuși spontan, fără influența jenantă și interferența spiritului și a turbulențelor lui. Spiritul e adesea zgomotos și hiperstimulator. Dimpotrivă, a intra în tăcere, e o sursă de bucurie și de armonie.

Templul tăcerii

În urma acestor explicații și descrieri, am hotărît deci să duc mai multe persoane în templul tăcerii.

Acum cîțiva ani am înregistrat o casetă care reia principiul templului tăcerii. Iată, pe scurt, maniera în care se desfășoară aceste ședințe. Ca în toate metodele pe care le preconizez, utilizez ca principiu de bază sugestia și incitarea spiritului.

Persoanelor care doresc să ajungă la meditație și tăcere le spun ca în prealabil să-și aleagă un cadru și o ambianță unde nimic perturbant să nu poată apărea și să tulbure meditația. Să se instaleze într-un loc confortabil, să se destindă, să se întindă pe un pat. Dacă locuiți într-o zonă zgomotoasă, puneți o cască cu muzică plăcută pe urechi; dacă trăiți la țară sau într-un loc calm, ați putea beneficia în mod util

de zgomotele naturale, ca ciripitul păsărilor sau susurul izvoarelor. Aceste sunete trebuie totuși puse în surdină, într-un fel încît abia să se audă ca să fie cu adevărat într-un plan îndepărtat. Se pot înregistra sunetele și pe o casetă.

Odată intrat în faza de relaxare rapidă (asta ia aproximativ un minut), sugerez să-ți imaginezi un loc la țară într-o dimineață de primăvară. Aerul e plăcut, gîndul se îndreaptă spre iarbă, spre florile de cîmp. În față e un drumeag ce duce la templul liniștii. Edificiul poate avea forma conștiinței superioare, mobilă, radioasă, armonioasă, și se poate alege stilul arhitectural preferat: un templu grec, o piramidă, o capelă mică. Este o dimineață însorită și caldă. Puteți fi îmbrăcat în haine ușoare, deschise la culoare, în cămașă sau rochie albă. Sînteți conștient de toată frumusețea din jur, vă puteți atașa de culori – verdele palid al frunzelor, albul luminos al margaretelor – de senzațiile de vînt și parfum: liliac, tei sau violete. Vă impregnați de toată bogăția comorilor naturii pe măsură ce înaintați pe drum, în direcția templului.

Vă apropiați de intrare și ajungeți acum în sfera tăcerii. Nici un cuvînt nu a fost pronunțat niciodată aici. Vă aflați chiar lîngă intrare. Vă puneți mîinile acum pe pietrele templului. Păstrați un moment contactul cu materia ca să vă impregnați mai bine cu ceea ce veți face, ca să începeți să vă pregătiți pentru tăcere.

În interiorul templului, resimțiți atmosfera de pleni-

tudine și pace care se află de jur-împrejur. Acum mergeți literalmente în tăcere. Vă priviți înaintînd.

În penumbra locului străbate o rază de soare printr-o mică deschizătură în acoperiș. Vă veți așeza în mijlocul cercului, desenat de această rază pe sol. Raza vă luminează, lumina vă înglobează, vă învăluie complet. Sînteți în tăcerea luminoasă și lăsați încetul cu încetul să vă invadeze particulele luminoase. Le simțiți trecîndu-vă prin vene și atingînd fiecare celulă, fiecare atom din corp. Lumea înconjurătoare a dispărut acum. Ați intrat în meditație și ascultați tăcerea și nu doar absența sunetelor. Rămîneți astfel cîtva timp, părăsiți apoi lent cercul de lumină, vă întoarceți din templu. Afară, viața vă absoarbe din nou. Ascultați cîntecul păsărilor, respirați parfumurile subtile ale plantelor și florilor, observați formele, culorile, comunicați cu natura, cu pămîntul.

Bine ați venit în lumea asta și bună ziua, viață!

În fiecare om se află o zonă de umbră, partea din noi pe care nu întotdeauna vrem să o vedem. Egoul nostru este legat de umbră, în sensul jungian al cuvîntului, așa cum lumina este legată de obscuritate.

Însă această calitate ne face umani, căci, deși refuzăm să o recunoaștem, sîntem imperfecți. Acea parte din noi înșine pe care nu o acceptăm – rușinile, temerile, necazurile, vinovățiile noastre – o acoperim cu grijă cu un voal ca să disimulăm cît mai bine, atît în ochii noștri cît și față de alții. Zona a-

ceasta ascunsă are nume familar: "Eul inferior". Jumătatea întunecată, dublul, eul reprimat, alter ego, etc. Cînd ne aflăm față în față cu partea aceasta întunecată din noi înșine, folosim metaforele pentru a descrie o confruntare prea puțin agreabilă; întîlnirea cu demonul, a se bate cu diavolul, a coborî în lumea subterană, noaptea întunecoasă a spiritului, demonul, criza vîrstei de 40 de ani, și tot așa mai departe.

Toți avem o umbră sau poate umbra ne are pe noi?

Pentru a face mai ușoară greutatea umbrei în viața noastră cotidiană, trebuie să admitem că există, apoi să acceptăm s-o privim în față. Ca să ne eliberăm de impulsuri, avem nevoie să înțelegem fenomenul.

În tradiția gnostică, se zice că noi nu inventăm lucrurile, "ni le reamintim".

În tradiția mistică, se vorbește de întîlnirea cu "Paznicul pragului". Conflictele, temerile, spaimele, fie din prezent, fie din trecut, sînt capabile să țîșnească brusc și să ne asalteze.

Zona de umbră este asemeni unui sac unde diverse elemente au fost înghesuite claie peste grămadă și care trebuie vărsat pentru a face ordine. Să vedem, de exemplu, cum se face sau cum se construiește această personalitate ascunsă. Cînd eram copii, lumea ni se părea frumoasă și pură. Un copil care aleargă e un bulgăre vibrînd de energie. Însă, încetul cu încetul, trecut prin cenzura structurilor so-

ciale: “Fii liniștit, taci, fă ce ți se spune, nu mă întrerupe!”, acest bulgăre de energie luminoasă devine mai puțin luminos, iar partea de umbră a personalității începe să se clădească. Umbra poate de asemenea să se ivească din trecut. În ciuda unor idei primite, nu ne naștem virgini și noi aducem cu noi o întreagă acumulare anterioară, ascunsă și metamorfozată.

Evenimente din prezent – pe care le atragem într-un anumit fel – se vor grefa pe conținutul memoriei și se vor adînci eventual pe memoriile trecutului.

Acest act se numește Karma. Karma va încerca să ne facă să ne întîlnim cu ceea ce nu am înțeles și, printr-un efect de sincronizare, ne vom afla în prezența lucrurilor care au rezonanțe în trecut.

În tehnicile de expansiune temporală a conștiinței este desigur posibil să faci persoanele să lucreze asupra prezentului lor, ca în capul lui Charles, pe care l-am evocat mai sus, dar se va încerca întotdeauna să se găsească o legătură cu trecutul. În noi coabitează uneori îngerul și demonul, călăul și victima.

L-am întîlnit pe Richard acum doi ani. Mi-a spus că uneori era copleșit de un sentiment de violență necontrolabilă. I se întîmpla fără motiv aparent să aibă chef să omoare pe cineva, numai privindu-l. În timpul unui seminar, a retrăit o viață din secolul al XVII-lea în care, pe timpul Războiului de Treizeci de ani, în Lorena, fusese însărcinat cu execuțiile. El era

acela care îi spînzura pe “răsculați”. Mi-am amintit atunci de acele gravuri în piele realizate de Jaques Callot, expuse la Muzeul Lorrain, în Nancy, cu arbori ale căror ramuri se aplecau sub greutatea sărmanilor spînzurați. Richard făcea parte din cei care spînzurau. Trăia pe vremea aceea într-o lume plină de ură, iar ura lui era amplificată de faptul că și-o hrănea el însuși. Își confecționase o parte întunecoasă a lui însuși foarte puternică. Cînd a murit la rîndul lui spînzurat, umbra i-a supraviețuit, a luat-o cu el.

În prezent încă mai avea ura care izbucnea în anumite momente. A retrăi viața sa de călău nu avea valoare spirituală, dar l-am făcut să resimtă și să trăiască motivele pentru care avea acele impulsuri criminale. În paralel, i-am cerut să se întoarcă spre viață, spre cea mai frumoasă parte de viață pe care a avut-o vreodată. Acolo am aflat o valoare terapeutică și spirituală. În secolul trecut, se ocupa de copii într-un orfelinat. Era auster și sever, dar iubea sincer copiii, iar aceștia la rîndul lor îl iubeau. Faptul de a se revedea ocupîndu-se de copii l-a atins profund și, într-o anumită măsură, l-a liniștit. Richard a putut să se înțeleagă mai bine, să evolueze. De la teamă și prizonierat a trecut la eliberare și la libertate.

Capitolul 4

Memoriile unui călător în timp

Zeii lunii

În noiembrie 1993, aproximativ 60 de persoane participau la un seminar pe tema explorării diferitelor căi, tehnici și metode apte să favorizeze ecluziunea conștiinței. Într-o seară, am hotărît să mă supun eu însumi unor experiențe, ca să arăt modul în care pot funcționa simultan două sau trei planuri temporale. Cu alte cuvinte, să mă aflu în trecut, chiar în două epoci diferite, și totuși, în același timp, să am perfect conștiința prezentului.

Cu excepția a doar patru prieteni, rareori fac experiențe de expansiune a conștiinței în fața unui grup, căci e vorba de niște stări intime. Nu aveam nici o idee despre ce ar putea să se întîmple în cursul acestei ședințe, dar m-am decis totuși să încerc. Voi povesti aici mărturia și analiza acestei

experiențe particulare și personale.

Ca să mă pot orienta în încercarea mea, am cerut sprijinul unei prietene. M-a asistat Joëlle Rechmat, soția unui medic din estul Franței cu care colaborez episodic, din 1985, în anumite direcții ale cercetărilor.

Înainte de a începe, i-am explicat cît de importantă este înțelegerea mecanismelor puse în mișcare:

— Mulți oameni sînt jucăria spaimelor, temerilor și refuzurilor lor. Sînt tributari evenimentelor și, în loc să-și conducă viața, se mulțumesc să și-o suporte. Existența lor se aseamănă cu o barcă fără vîsle în mijlocul unui fluviu. Le este imposibil să se orienteze și plutesc în derivă după valuri și curenți. Cum să inversăm cursul lucrurilor? Există o manieră de a lucra și de a exista, de a avea conștiința mai multor lucruri în același timp și de a descoperi mecanismele care te leagă. Viața e uneori un joc complicat, dar devine mult mai simplu cînd înțelegi că tot ce ni se întîmplă, pozitiv sau negativ, e doar o rotiță ce ne ajută să avansăm în înțelegerea mecanismului complex care regizează existența fiecărui spirit uman.

De fapt, într-un alt stadiu de conștiință, toate acestea seamănă cu un joc de construcție, cu un puzzle. În *Vede*, scrierile sacre ale Indiei, se zice că jocul lui Dumnezeu se numește “Lila”, jocul divin.

Cu toate că preparativele preliminarii nu constituiau un secret pentru mine, am lăsat-o pe Joëlle să le îndeplinească, spre bucuria celor prezenți. M-am

întins și am început să mă relaxez după metoda standard. Joëlle m-a făcut apoi să respir conform tehnicii și a folosit globul de lumină bleu care cheamă călăuzele spirituale. A numărat de la unu la douăzeci și a ajuns la tehnica (folosită de nenumărate ori) tunelului. La ieșirea din tunel m-am simțit plutind ușor și am început să vorbesc:

— Văd o sabie suspendată în aer, deasupra unui mausoleu ascuns într-o pădure. Nu sînt într-o lume fizică, căci nu vibrează în felul cunoscut – e o lume vibratorie. Mausoleul pare abandonat; pietrele sînt acoperite de mușchi, liane și iederă care urcă pe ziduri. Da, e o clădire abandonată care mă face să mă gîndesc la un monument, poate grec. Vîrful e ușor rotunjit, iar în interior sînt inscripții. De fapt, e vorba de un semn gravat. E o pereche de aripi! Nu am corp constituit în spațiul acesta, este o viziune care se impune. Deocamdată nu am emoții. Nu știu în ce țară se află mausoleul și nici epoca în care a fost construit. Cred că are o origine foarte veche. Viziunea pe care o am acum e cea a unui loc druidic, un loc dolmenic. În mod curios, corpul meu fizic, care pare a fi cuprins de o stare vibratorie, mă cere înapoi, căci simt furnicături și o ușoară durere de cap.

Chiar în acea clipă, Joëlle a intervenit pentru a-mi cere să mă îndrept spre un moment important al acestei secvențe, ieșite din adîncurile memoriei mele. Am continuat:

— Acolo e un bătrîn. Stă lîngă o bancă de piatră,

alături de mausoleu. M-am deplasat în timp; e drept, foarte puțin, poate o zi sau două. Bătrînul, slab și adus de spate, mă face să mă gîndesc la paznicul unui cult uitat. Poartă o îmbrăcăminte maronie, făcută din piei sumar vopsite, o centură și opinci din piele. Pletele albe și dese îi cad pe umeri în șuvițe; chipul ridat și emaciat este pe jumătate ascuns de o barbă deasă și sură. Lîngă el, pe bancă, se află o traistă. În mîna dreaptă, descărnată și noduroasă, ține un toiag din lemn șlefuit, cu o stea în vîrf.

— Ce face acum? întrebă Joëlle.

— Nu prea pot să disting. Brusc, mă simt dus undeva; nu-l mai văd pe bătrîn. Am o senzație de înăbușire și îl văd pe bătrîn din interior. Este o energie care intră în el; mă simt sfărîmat.

Joëlle încercă să mă facă să merg mai departe.

— Am impresia că mă aflu în mai multe locuri în același timp, că evoluez pe mai multe planuri. Am conștiința că sînt Patrick Drouot într-un prezent iluzoriu, dar mă simt spirit în curs de a contempla ceva ce urcă; în altă parte din mine se află în acest bătrîn. Corpul meu fizic resimte o durere în stomac, pe care o resimte și bătrînul. Am acum certitudinea că e într-adevăr paznicul unui cult uitat. E urmașul unul lung șir de învățători, care coboară în timpuri foarte îndepărtate. Bătrînul e aici pentru a transmite o sumă de cunoștințe aproape pierdute, dar ce se vor perpetua după moartea sa.

Aflat tot în interiorul lui, mă cufund și mai adînc în

personaj și încep să vorbesc în locul lui:

— Sînt pe cale de a îndeplini un rit; sînt șapte pietre pe care le dispun conform unei configurații speciale: trei la bază, trei pe părți și una în centru.

Recunoșeam acest ansamblu, iar în locul lui se ridica un fel de construcție. O nouă înțelegere ieșea la lumină: Mausoleul apărea ca o mașină, o structură permițînd reconenctarea unor canale ale timpului, încă active, deschizînd uși spre alt spațiu, prin care puteau intra spirite străine lumii voastre.

Ce ciudat! Am intrat pe una din uși; o alta avea gratii. Ai fi zis că e o viziune simultană a trecutului și viitorului. Am revăzut perechea de aripi gravată în piatra mausoleului și am avut brusc sentimentul de certitudine că Rhwall, Regele Înaripat, a intrat în acest loc sau că vibrația lui se manifestă în acest monument.

Încă nu puteam să înțeleg spre ce mă îndreptam; spiritul meu părea să rătăcească pretutindeni. Am resimțit o tristețe profundă, provocată de o senzație cumplită se necunoaștere, de neaducere aminte.

Am basculat într-o secvență pe care o cunoșteam deja și pe care o trăisem în urmă cu aproximativ un an, în 1992. În acea perioadă, avusesem o altă experiență, pilotat fiind de Marie, o prietenă din Brest. Dezgropasem atunci o lume fizică nouă, cu o coloană de lumină, arbori, chiparoși, un templu grecesc construit pe malul mării. Era o noapte cu lună plină. În templu veneau ființe care căutau momente

din povestea lor, un fel de cunoaștere pierdută, un indiciu secret venit din adîncul epocilor.

De ce îmi revenea în memorie această ședință am înțeles cu brutalitate: coloana de lumină, templul grec vibratoriu, chiparoșii, marea, erau un lanț lung și continuu de indicii și cunoștințe, transmise din generație în generație, un secret al timpului, de o origine străveche, coborînd pînă la vremea calului, a Regelui Înaripat sau poate dincolo de ea. Era prea departe pentru mine. Din punct de vedere vibratoriu, eram prea jos și aveam motive să urc în frecvență, dar corpul fizic, care avea o forță de rechemare, mă aducea spre el neîncetat:

— Mi-e rău, mi-e rău, spun eu, corpul acesta e greu, îmi face rău.

În acest moment interveni Joëlle:

— Proiectează-ți conștiința mai sus, urcă, urcă!

Asta se face cu scopul de ridica frecvența vibratorie a cuiva. Dar m-am opus.

— Nu, am spus, am nevoie să îmbrățișez o perioadă amplă, să-i asamblez părțile. Există un puzzle cosmic în curs de a se aranja, dar nu-i înțeleg capetele. Este vînătorul din epoca de piatră, este Rhwall, Regele Înaripat, mausoleul, Govenka, bătrînul și încă alte și alte personaje; un preot din Egipt, o viață din Galia, alta în secolul al VIII-lea în timpul lui Charlemagne, la saxoni.

Îmi reveni ceva difuz, epoca templierilor; atunci am basculat substraturile mitologice ale psihicului

meu. Perioada calului înaripat e Pegas-ul care a permis ascensiunea spre soare. Mi-am dat seama că Rhwall venea de nicăieri. Adusese șapte pietre, își lăsase cuiva învățătura, apoi plecase iar la el, într-un ținut lunar dincolo de stele. Acolo era un ținut sacru unde, din cînd în cînd, veneau să se reculeagă anumite persoane; mai era și o pereche de aripi, iar legenda spune că el pleca spre lumea înaripaților.

Govenka era o altă viață, cîteva mii de ani mai tîrziu. Viziunea mea se făcea tot mai uriașă: vedeam orașe și sate peste tot, și mereu același lanț de bărbați și femei transmițîndu-și secretul. Curios era că încă îmi simțeam corpul care mă furnica. Era bizar: corpul fizic se scărpina, în timp ce eu eram așa de departe în spațiu și timp! Dar corpul meu fizic continua să mă rețină, îl simțeam greu. Aveam chiar un fel de crampe în mîini și în picioare. Joëlle mă îndemnă să continui.

Acum începeam să înțeleg ceva infinit de puternic: Înaripatul, Rhwall, venea din lună, iar eu, pînă nu demult, fusesem un adorator al lunii. Ființa umană este mascată de lună. În toate lunile o vedeam trecînd prin interminabilul proces de transformare. Iese din obscuritate ca o lumină fragilă și crește imperceptibil, pînă atinge gloria maturității; apoi, lent dar invariabil, coboară pînă se topește în noapte. Știam dintotdeauna că ritmurile lunare sînt conectate cu cele mai profunde, cele mai ascunse și

mai enigmatice din misterele noastre, acelea ale fecundității, ale creației înseși.

Există o credință străveche, conform căreia luna e casa morților sau locul de odihnă finală, conform căreia există un perpetuu ciclu de viață și de moarte. *Upanishade*-le, textele sacre ale Indiei, scot în evidență faptul că luna e un ținut de odihnire temporară, înainte de renaștere. Spiritele se întorc spre pămînt prin ploaie și eventual prin sămînța bărbatului.

Am intrat lent în această energie lunară. Îmi treceau prin minte mai multe nume: Isis, Diana, Selena, Elena, Hator, Artemiza. Multe civilizații au creat zeități a căror putere și influență provin de la lună. În viziunea vechilor tradiții, luna primea diverse nume, în funcție de stările ei și de rolul ce i se atribuia. Înainte de primul pătrar, era Hecate, Astarte cînd devenea semilună, Diana și Cintia cînd se ridica sus pe cer. Phoeba era considerată sora lui Phebus, soarele, iar Selena o personifica pe Luna, amanta lui Endynion adormit. Se spune că Buddha a fost iluminat într-o noapte cu lună plină. În Orient, luna plină reprezintă un moment ideal pentru reîntîlnirea cu mentorul spiritual și fiecare dintre noi știe că astrul nopții îl leagă pe om de un adevăr mai mare, mai profund.

Am remarcat că toată munca mea o fac, cel mai adesea, în timpul nopții, cît pe cer e lună plină.

Luna se asociază, în spiritul meu, cu viața mea

interioară, lucru caracteristic tuturor oamenilor. În mod ciudat, mă simţeam mai unificat, evoluam în mai multe planuri în acelaşi timp. Fluxuri de cunoştinţe se derulau prin mine. Eram în curs de a considera largi perioade de timp, în curs de a încerca să străbat misterul lui Rhwall, Regele Înaripat. Era un sentiment curios, să-mi simt corpul fizic furnicîndu-mă, în timp ce frînturi de cunoştinţe îndepărtate îmi inundau conştiinţa!

Mi-am continuat reflecţia. Da, m-am gîndit, nu am fost doar un adorator al lunii într-o epocă primitivă, ci am chiar o origine lunară. Acesta mi-este locul între diferitele mele vieţi, aşa cum o atestă anumite fiinţe? Misticii din Kniya-Yoga, de exemplu, afirmă că memoriile şi vieţile anterioare sînt pe lună.

Revin la ceea ce trăiam. Corpul fizic îmi făcea rău, îmi dădea senzaţia dezagreabilă că, pe moment, mă pierdeam în noapte, în afara timpului şi spaţiului. Doamne, ce oroare! mi-am spus. Imediat am intrat într-un trecut foarte îndepărtat, cu treizeci de mii de ani înapoi, însă, în mod curios, mi se părea foarte aproape. Am înţeles că existau două filiaţii, una prin sînge şi una prin cunoaştere transmisă. Există şi două linii: una genetică, avînd momente de întrerupere, transmisia fiind uneori imposibilă; însă a doua, linia cunoaşterii, a putut întotdeauna să fie vehiculată. Aici e vorba de ceva ce templierii ştiau. Acum îmi vine în conştiinţă această cunoaştere spirituală, ca nişte şuviţe de lumină, un glob ce se defor-

mează. E vorba de fapt de o serie de emanații vibratorii, de un limbaj constituit. Spiritul meu e prea rudimentar, nu mă pot încă branșa deasupra, căci nivelul meu de conștiință este prea jos. M-am rătăcit undeva, într-o realitate pe care nu o înțeleg, mă simțeam pierdut în timp.

Deodată, durerea surdă care îmi chinuia corpul s-a accentuat violent. Aveam impresia că repercutează durerea conștiinței mele.

— Mi-e prea rău, nu vreau să știu mai mult, îmi face rău să știu, nu vreau să cunosc.

Ghidat de Joëlle, am basculat într-o amintire tristă, într-o poiană a Vesgelor, în 1989. Era primăvară. Mă aflam într-o poiană, în mijlocul pădurii. Deodată, văd un fel de lucire vie ivindu-se la aproximativ 20 de centimetri deasupra ierbii. În mod bizar, apariția aceasta de strălucire pală, plutind ca un balon ușor, nu mă surprinde și nici nu mă înfricoșează.

— E o inimă de lumină, îmi spun.

M-am plasat în această inimă de lumină care părea că respiră și pulsează, animată de o viață autonomă.

Eram în concordanță totală cu această lumină, care continua să pulseze. Înțelegeam că mi se transmite un mesaj, o serie de informații care se imprimau în corpul meu astral. În această clipă, conștiința mea s-a proiectat în afara corpului; mi se întîmpla pentru prima dată din poziția în picioare. Retrăiam această amintire, mă revedeam în poiană,

în picioare, imobil, cu brațele ușor depărtate. Instantaneu, am zărit un cap de lumină: chel, cu fața ovală, cu ochi ușor alungiți, zîmbindu-mi cu o mare bunătate.

— E o călăuză, mi-am spus, e călăuza mea.

Însă imediat m-am răzgîndit:

— Nu, nu e călăuza mea, sînt eu, e forma mea reală. Ceea ce sînt cu adevărat, dincolo de fizicul meu, într-un timp în afara timpului. Eu sînt o proiecție încarnată a acestui spirit.

Mi-am dat seama că pentru fiecare ființă omenească e la fel. Sîntem cu toții niște proiecții încarnate ale unei realități care trăiește într-un pliu ascuns al timpului. M-am simțit coborînd și "am știut" că, acum treizeci de mii de ani, acest spirit de lumină, care încă eram eu și tot eu, pusese un mesaj vibratoriu în poiană.

Am spus-o deseori, totdeauna am fost fascinat de timp. Iar această nouă revelație clarifica misterul timpului. Cum putea o ființă vibratorie dintr-un trecut simultan, vechi de treizeci de mii de ani, să știe că se va reîncarna sub formă umană vreo treizeci de milenii mai tîrziu, și să depună în poiană mesaje vibratorii care urmau să se impregneze în această formă fizică?

Am avut impresia că sînt un rezervor de lucruri uitate, care revin într-o manieră fugitivă. Aceste concepte erau prea dificile pentru înțelegerea mea încarnată. "Cum am putut să emit un mesaj acum 30

de mii de ani într-o manieră simultană? Timpul deține cheia enigmei. Mă simt strivit de timp. Ciudat este că resimt un sentiment de dragoste. Eu sînt dragostea... Lăsați-mi timpul de a înțelege. Iubitul meu, ești aici în această călătorie care, cîteodată, nu e una singură."

Joëlle rămînea tăcută, ca și grupul care făcea parte din una din realitățile mele. Adesea îmi spuneam că experiența devenea prea intimă, și totuși mă simțeam încrezător lîngă toate făpturile ce asistau la ceva ce le depășea, la fel ca mine, care mă simțeam depășit. Însă toate știau că sîntem în mod constant în căutarea lui Dumnezeu. Infernul e uitarea, fața ascunsă; paradoxul este accesul la conștiință, facultatea de a te putea uni din nou cu iubitul tău, iubita ta.

Și eu pot fi ambii în același timp. Rhwall, Înaripatul, înțelesese asta; el nu era cu adevărat un rege, ci alții l-au numit așa. Govenka știa și ea, ca și făptura apărută cu treizeci de mii de ani înainte, în poiană. El, eu și alții, toți am știut-o.

Este ceva ce pulsează în mine, simt exact. Pentru moment este atît de greu, încît am impresia că încerc să golesc oceanul cu o linguriță. Sînt în stare de comuniune totală, nu poate fi fragmentare căci unitatea e eternă, nu există început, nici sfîrșit.

Joëlle îmi puse o nouă întrebare.

— Este ceva ce poți transmite spiritului din prezent?

— E ceva ce vreau să păstrez, e toată dragostea care mă traversează acum!

Brusc, am avut un sentiment de angoasă și simțit cum revin în corpul meu. Revenirea în acest moment mă speria. În momentul reîntoarcerii la realitate, am deschis ochii și am rămas tăcut cîteva minute, apoi am spus:

— Mă simt zdrobit. Pentru ce s-a întîmplat asta în timpul vibrațiilor? Mi-e rău de parcă spiritul meu ar resimți un fel de suferință corporală.

Am tras totuși o concluzie mai generală. Viața pe care o ducem cu toții nu e decît reflexul a ceea ce putem înțelege. Avem posibilitatea de a ne deschide conștiința asupra unor mecanisme profunde și asupra unor largi perioade de timp. E greșit și periculos să crezi că anumite făpturi sînt înzestrate cu calități particulare. Ca o valoare absolută, fiecare ființă umană are în el facultatea de a călători de-a lungul timpului. Amintiți-vă că toată viața e o aventură în care trecem din mister în mister, din bucurie în bucurie, din revelație în revelație, din descoperire în descoperire.

Am simțit mereu acest lucru în cursul experiențelor și mai ales în cursul uneia efectuate cu prietenul meu Gregory Paxson, cu mulți ani în urmă. Mărturisesc că am ezitat înainte de a mă elibera de această poveste. Iat-o așa cum a fost trăită:

În 1985, Gregory Paxson mi-a propus să mă facă să retrăiesc prima mea încarnare terestră. Este într-adevăr posibil ca, după călătoriile în timp, să revii la prima încarnare. E vorba în general de o viață de bărbat sau de femeie preistorică, într-un loc relativ dificil, cu o existență scurtă și cu o conștiință destul de primitivă. Se obțin astfel multe descrieri ale civilizațiilor dispărute, cum ar fi cea a Atlantidei și, mai rar, a miticului continent *Mû*.

După peregrinările obișnuite, Gregory Paxson îmi ceru să mă întorc spre prima mea reîncarnare. M-am trezit un om preistoric, cu un corp voinic, cu un chip alungit, cu păr pe obraji, cu pletele căzîndu-mi pe umeri. În primul moment, am fost stupefiat simțind păduchii umblîndu-mi pe piept. Întîi am descris scene de cules rădăcini, evocînd condiții de viață relativ sumare, dar nu prea dificile.

După vreo douăzeci de minute, plictisit, Gregory Paxson îmi ceru să basculez într-o viață ulterioară. S-a răzgîndit însă în ultimul moment și a anulat cererea, pentru a-mi propune să mă îndrept spre evenimentul cel mai important al acestei vieți.

Imediat m-am aflat într-o savană cu iarbă înaltă. Văd, la o sută de metri de mine, un obiect ovoid, luminos, plutind la aproape un metru deasupra ierbii. Am căzut în genunchi, împietrit de uimire, și am murmurat: zeii sînt aici, zeii au revenit! Ce aberație,

o farfurie zburătoare în mijlocul preistoriei!

Aveam încă parțial conștiința prezentului și îmi amintesc cum, în acel moment, corpul meu fizic era enorm de greu. Îmi simțeam brațele ca niște bolovani.

În perioada aceea, Gregory Paxson era un fumător pasionat. Își interzicea țigara pe durata ședințelor dar, cînd nevoia devenea prea chinuitoare, lua cîte o bomboană. Îmi amintesc perfect că în acel moment a scos o bomboană. Am auzit foșnetul hîrtiei, apoi cum o crănțănea în dinți. Ce lucru ciudat, sufletul omenesc! Să te afli în fața unei farfurii zburătoare, în savana preistorică, și să fii uimit de crănțănitul unei bomboane!

— Ce faci acum? întrebă Gregory.

— Mă ridic și încep să merg cu pași nesiguri, atras, fascinat de acest lucru pe care nu l-am văzut niciodată.

Suta de metri fu rapid parcursă și am început să escaladez trei trepte de lumină, o lumină puțin cam moale, dar solidă, pe care mă puteam sprijini.

— Și acum ce faci? continuă Gregory.

— Nimic, rămîn acolo.

— Voi număra pînă la trei, spuse el, după care vei intra în această structură luminoasă.

Înainte ca el să ajungă la trei, am resimțit o violentă durere de cap:

— Mă doare capul, mă doare capul, oprește! *(Headache headache. Stop it!)*

Dar tentația era prea puternică, așa că Gregory

insistă:

— Voi număra pînă la trei și vei intra în această structură.

Durerea deveni acută. Presiunea din capul meu era de necrezut și abia puteam vorbi:

— Oprește, oprește totul! am urlat.

Gregory Paxson înțelese atunci că ceva nu era în ordine și mă readuse gradat în prezent. Am stat întins vreo jumătate de oră pînă să-mi treacă durerea. Tocmai descoperisem conceptul zăvoarelor temporale.

Se pare că, într-adevăr, rezultate remarcabile apar atunci cînd anumite persoane ajung la secretele timpului. Este exact ceea ce mi s-a întîmplat. Gregory Paxson, neînțelegînd sau neștiind, a insistat să afle ce se găsea în interiorul structurii, dar era imposibil.

Apoi, pentru o perioadă, nu m-am mai gîndit la acest episod. S-au scurs cinci ani. Într-o seară, la Paris, lucram cu vreo doisprezece prieteni la explorarea sistemică a diferitelor niveluri de conștiință, subiect asupra căruia urma să scriem un studiu. Brusc, scena mi-a revenit în memorie. Iată, mi-am spus, preistoria revine. Imaginile erau clare, nete: mă vedeam pășind nesigur spre ciudata structură, urcînd apoi cele trei trepte și, de data asta, reușind să traversez cu ușurință peretele de lumină. Înăuntru erau trei făpturi diafane.

În mod curios, structura nu părea la fel de mare în

interior ca în exterior. Lumina era non-spațio-temporală. Conștiința mea era localizată în experiență; eu eram conștiința, iar experiența însăși era conștiința.

M-am integrat în mișcarea energetică a universului și am devenit brusc conștient de atemporalitatea și non-spațialitatea lucrurilor. Aveam sentimentul că am intrat înțelepciunea universală, puteam să știu, să cunosc, să descifrez sensul ascuns al lucrurilor.

În capul meu se produse o sfîșiere asemănătoare cu zgomotul unei pînze rupte și am primit cheile pentru a înțelege originea umanității, rostul de a fi al fiecărui om al pămîntului și tot ceea ce se afla dincolo de timp.

O răbufnire de nebunie urcă spre conștiința mea și, într-un fel holografic, m-am auzit implorînd ființele diafane:

— Nu mă lăsați așa, nu mă lăsați așa! Închideți-mi conștiința, nu pot suporta, nu voi rezista...

Una din ființe făcu un semn cu mîna și totul se învălmăși, memoria mi se șterse.

După ce am povestit prietenilor mei această experiență, unul din ei mă întrebă:

— Ce ai aflat?

Le-am răspuns atunci:

— Am știut la un moment dat ce se ascunde dincolo de acest dans infinit, însă am uitat și poate e mai bine așa.

Retrăind parțial viața vînătorului din epoca de pia-

tră, a lui Rhwall, a Govenkăi și a altor personaje, cred că și ele, de asemenea, au știut parțial ce am descoperit eu pentru o fracțiune de secundă.

Pămîntul a fost oare vizitat în anumite momente și mai e încă vizitat într-o manieră ciclică? Există în univers alte ființe, alte lucruri care se interesează de noi și pe care noi nu dorim să le cunoaștem. În cultura noastră, cel puțin pentru cei care determină ceea ce noi va trebui să considerăm drept o irefutabilă realitate, e greu de acceptat existența diverselor inteligențe, existența "altcuiva". De ce trebuie să fie așa? În fiecare cultură, de la începuturi și pînă în epoca noastră, s-a admis existența altor inteligențe în univers. Dar asta acoperă concepte atît de ciudate ale culturii noastre, încît e preferabil să ne oprim aici.

Sînt totuși convins că există un nod de credință comun în cultura noastră, care a operat o separație totală între spirit și lumea fizică. Am făcut ca acest teritoriu să fie inviolabil, atribuind religiei lumea spiritului și rezervînd științei domeniul material. Nu știm ce să facem cu fenomenele care nu intră în cadranele științei, cu întîlnirile cu alte făpturi ce transgresează barierele sacre. Asta șochează fundamentele sistemului nostru de credințe, iar spiritele se dezorientează.

Chiar dacă sînt inclasabile pentru spiritul cartezian, experiențele acestea au un sens și aduc mărturii demne de crezare asupra unei origini pierdute, cea pe care o evocă popoarele și civilizațiile foarte

vechi, cum ar fi Maya, Hopis sau Cherokee, ca să nu numim decît cîteva. Există un principiu de coeziune, o forță care întinde conștiințele noastre dincolo de noi înșine și care se numește pur și simplu dragoste.

În descoperirea unei interconexiuni fundamentale numită dragoste, putem să depășim sentimentul de fragmentare și să evoluăm spre globalitate ca indivizi, membri ai familiilor noastre și cetățeni planetari. Ceea ce cred că înțeleg prin acest puzzle pe care încă nu l-am asamblat, e că, plecînd de la această premisă, pămîntul s-ar putea să nu fie decît un fel de "super-magazin" cu țări și diverse grupuri umane în competiție, dar și că pămîntul ar putea deveni bijuteria din coroana de pe capul nostru, locul unde experimentăm, încă o dată, sentimentul de unire și conexiune cu izvoarele cosmice. Și fiindcă psihismele noastre se deschid, vom putea într-o zi să abandonăm gîndirea dualistă care a divizat materia de spirit, lumea fizică de lumea spirituală.

Azi am pus în umbră experiențele mele personale. Eu trăiesc viața în cotidian, cum am făcut-o întotdeauna, și cred că așa trebuie să fie. Toate experiențele, oricît de puternice, stranii și frumoase ar fi, nu trebuie să piardă din vedere realitatea lumii fizice în care evoluăm. Interesul imaginilor deschise spre alte adevăruri este, înainte de toate, de a permite ființei umane să trăiască total și în întregime viața de toate zilele.

Capitolul 5

Nașterea și renașterea

Impactul amintirilor fetale asupra existenței prezente

În 1991, am participat la un seminar animat de unul din prietenii mei, doctorul Yves Sida, medic psihiatru. Obiectivul seminarului era determinarea unui grup de persoane să-și retrăiască nașterea, etapă primordială și absolut decisivă în dezvoltarea spiritului uman.

Studiile ultimilor treizeci de ani, aparținînd unui mare număr de cercetători (printre care și Stanislav Grof, Ronald Laing, Arthur Janov sau Leonard Orr), demonstrează că se întîmplă enorm de multe lucruri la nivelul psihologic al unui copil aflat încă în pîntecele mamei sale. Explorarea vieții fetale și a momentului crucial al nașterii e extrem de bogată în

informații și constituie un mijloc terapeutic foarte puternic.

Există două tehnici importante de retrăire a vieții intra-uterine și a nașterii. Prima constă în inducerea unei stări de expansiune a conștiinței, prin care persoanele sînt duse progresiv în pîntecele mamei, în luna a șasea de viață fetală, apoi în a cincea și a patra; apoi se revine la luna a cincea, a șasea, a opta, pînă se ajunge la momentul crucial al nașterii. A doua tehnică se efectuează într-o piscină cu apă caldă.

Din 1985, la Paris, i-am făcut pe mulți, în mod regulat – dar nu destul de des, cred eu – să lucreze în piscină, cu apă caldă. Desigur, nu este vorba de o piscină olimpică, ci de una terapeutică. Apa, ușor sărată, e încălzită la temperatura corpului: 37-39 grade Celsius. Bulele submarine permit difuzarea muzicii sau a anumitor sunete – bătăile inimii, de exemplu. Astfel, persoanele care se scufundă pot în același timp să audă muzica și să-i simtă vibrațiile cu tot corpul. De obicei, se lucrează cu grupe de cîte patru-cinci. O persoană plutește alungită pe apă; ușor menținută de cap, sacrum și picioare, intră progresiv în ceea ce se numește respirație fetală, pentru a-și regăsi energia care i-a dat naștere. Urmează un moment în care retrăirea fetală se luminează, iar adultul recontactează zonele traversate de copil pentru a veni pe lume.

O altă metodă, efectuată de obicei în aceeași zi, este ceea ce se numește *pack*. Subiecții sînt înveliți

într-un "pachet" de cearșafuri umede care reproduc un uter, din care ei vor trebui să se elibereze. Am constatat că unii adulți erau de fapt niște copii nenăscuți, rămași sub influența matricei perinatale fundamentale.

'La seminarul doctorului Yves Sida (asistat de prietena lui, co-animatoarea Madeleine Dudon), m-am aflat eu însumi într-un *pack*. Pentru o clipă, în cursul experienței, am crezut că voi muri; nu puteam respira și aveam dureri abdominale. Am făcut astfel cunoștință cu ceea ce specialiștii numesc Matricea Perinatală Fundamentală 2 (M.P.F.2).

Conform celor mai multe școli de psihologie, în pîntecul unei mame nu se efectuează nimic altceva decît o pură gestație fizică; în momentul nașterii, nu se produce doar o simplă separare de corpuri, dacă se poate spune așa. Primul psiholog care a studiat cu seriozitate experiența nașterii și care a intuit influența sa asupra personalității a fost Otto Rank, un psihiatru vienez, discipol al lui Freud, prin anii '20. Acesta a descris lupta copilului pentru progresia în canalul uterin. Toate studiile din ultimii 15 ani conduc la aceeași concluzie: chiar cînd are loc în condiții optime, nașterea este un eveniment cu potențial traumatizant pentru fetus; atît de traumatizant, încît s-ar putea ca acea persistentă și incontrolabilă teamă de moarte a unor persoane să nu fie decît o rămășiță din șocul nașterii.

Otto Rank consideră că amintirea luptei ce înso-

țește fiecare naștere se atașează unei "imagerii" inconștiente. Conform teoriei sale, dureroasa eliberare ar da naștere la imagini de ardere, ruptură, dezmembrare, înec, dovezi ale violenței suportate de fetus. Concluziile lui Rank se bazează atît pe observații, cît și pe intuiție. O intuiție care a fost confirmată, treizeci de ani mai tîrziu, de studiile psihiatrului Stanislav Grof. Pe atunci, acesta era la începutul cercetărilor și practică, în Cehoslovacia, terapii sub LSD, drogul care facilitează, după cum se știe, emergența materialelor inconștiente. A constatat uluit că toți pacienții lui păreau să-și fi păstrat amintirile nașterii, exprimîndu-le sub forma unor viziuni și cu o "imagerie" mentală asemănătoare celei percepute intuitiv de Rank.

După 15 ani de cercetări, ale căror rezultate au făcut obiectul cărții *Psihologia transpersonală,* psihiatrul Stanislav Grof a dezvoltat conceptul celor patru matrici perinatale fundamentale. Astăzi, cercetătorii recunosc existența unei relații specifice profunde între nașterea biologică și experiențele de "moarte-reînviere"; aceste matrici guvernează procesul clinic legat de naștere. Iată un scurt rezumat al fundamentului biologic și al caracteristicilor principale ale matricilor:

Prima matrice perinatală (M.P.F.1) este legată de starea originară a existenței intra-uterine, în timpul căreia copilul și mama trăiesc în simbioză. Aspectele pozitive ale acestei matrici sînt strîns legate de a-

mintirile unirii cu mama. E aproape starea de conștiință cosmică.

A doua matrice perinatală (M.P.F.2) se referă la prima fază a nașterii. Condițiile vieții uterine (apropiate de ideal) vor înceta, perturbînd lumea fetus-ului. Dilatarea și contracțiile musculare apasă și împing fetus-ul dar, colul uterului fiind închis, trecerea nu e liberă. Această a doua matrice, pe care doctorul Sida o numește "infernală", reprezintă experiența lipsei de ieșire sau a infernului. Apare sentimentul prinderii în capcană, într-o lume de coșmar. Colul uterin e închis, pierderea apei a avut deja loc, copilul e propulsat în oroarea non-sensului. E sursa unei posibile claustrofobii sau a unei grave depresii, cum ar fi melancolia. Pornind de la această matrice, copilul va trebui să găsească forța să se lupte pentru a ieși din canal, sau se va refugia în zonele de autism care îi vor marca definitiv inconștientul de sugar, copil, adolescent și apoi adult.

A treia matrice perinatală (M.P.F.3), poetic numită de Yves Sida "lupta dintre cerbi", se referă la a doua fază clinică a nașterii. Contracțiile uterine continuă, dar colul uterin e acum dilatat, ceea ce face posibilă progresia. Copilul se simte puternic, chiar foarte puternic, și se propulsează simbolic deasupra legilor.

Experiențele au demonstrat că fetus-ul duce o luptă pe viață și pe moarte pentru supraviețuire; resimte puternice presiuni mecanice și, deseori, o sufocare. În această matrice se află tema expe-

riențelor de “moarte-renaștere”. Copilul trece printr-o fază paroxistică în care își trăiește efectiv moartea.

A patra matrice perinatală (M.P.F.4) este legată de ultima fază a nașterii: expulzarea. E prima răsuflare arzătoare, prima inspirație terestră, prima separare, primul doliu, primul abandon. Separarea fizică dintre copil și mamă încheindu-se, începe existența noului născut ca individ autonom.

Astfel, *pack*-ul pe care l-am experimentat în piscină a fost reconstituirea matricilor a treia și a patra. În M.P.F.2, cu corpul strîns învelit într-un cearșaf ud, cu ochii închiși, doar cu nasul și gura libere ca să respir, am simțit că mor. A trebuit să împing, să-mi regăsesc respirația fetală, să-mi strîng energia vieții ca să ajung în ultima etapă, cea a expulzării și a primului țipăt. Pentru o clipă, mi-am pierdut conștiința și am redevenit copilul ce urma să se nască. A fost pentru mine o experiență fundamentală, care mi-a permis să trăiesc concret ceea ce nu știam decît teoretic; dar, mai ales, am înțeles că, pentru mine, a te naște și a trăi însemnau – înainte de toate – a te lupta.

O oră mai tîrziu, vorbind cu Yves Sida și cu asistenta sa, mi-am dat seama că întotdeauna am fost ceea ce se numește “unul care muncește din greu”. Foarte activ, eram incapabil să-mi iau opt zile de concediu. Ani de zile nu am înțeles cum puteau unii să stea în vacanță o lună întreagă. (Lucrurile încep azi să se schimbe!). Sigur, pentru cariera mea pro-

fesională era un avantaj, îmi aduceam mereu de lucru acasă sau în concediu. În general, nu suportam lipsa de activitate. Retrăirea acestei a doua matrici m-a făcut să înțeleg că mă născusem cu un program în inconștient: dacă rămîneam liniștit, muream. Trebuia neapărat să fac ceva, pentru a-mi justifica viața.

În 1989, cînd a a murit mama, animam de cîtva timp un grup de lucru în piscină. La sfîrșitul zilei, am cerut cîtorva persoane pe care le cunoșteam să mă ajute să lucrez la retrăirea propriei mele nașteri. De data asta, am făcut-o în apă caldă și nu într-un *pack.* După cinci minute, am început să regăsesc impresiile din pîntecul matern și uitasem complet că mama mea tocmai dispăruse. Eram chiar în burta ei. Brusc, am observat un fel de lumină ascensională. Am zărit spiritul mamei mele, ce se urca spre lumile de dincolo. Am spus atunci celor din jurul meu: "Îmi vine greu să-mi retrăiesc nașterea, căci sînt influențat de plecarea mamei mele. Mai lăsați-mă două sau trei minute." Însă, de fiecare dată, în loc să "rebasculez" în trăirea nașterii, aveam impresia că o văd pe mama detașîndu-se de planul terestru. După 5-10 minute, am înțeles un lucru de o importanță capitală: energiile morții sînt identice cu energiile nașterii, deci energiile care ne-au împins la încarnare sînt aceleași cu cele care ne împing în afara încarnării. Atunci am putut retrăi această trecere fundamentală, pe care o traversează orice spirit uman.

Lucrul în piscină cu apă caldă

Metoda *pack*, utilizată de Yves Sida și Madelaine Dudon, se adresează persoanelor care vor să înțeleagă un mecanism profund. Tehnica poate fi utilizată și în psihiatrie, pentru a face schizofrenii să ajungă la un limbaj, prin solida reconstruire a schemelor corporale, și pentru a-i face să iasă din fărîmițare, din haos.

Exemplul lui Paul, de 35 de ani, este semnificativ. Aflat în terapie de mulți ani, nu reușea să depășească o supunere maladivă, fiind incapabil să refuze și spunînd “da” la toate. Nu putea stabili contacte satisfăcătoare, nici sociale nici în viața privată. Toate relațiile lui eșuau și se simțea, după cum spunea chiar el, ca o grenadă decapsulată, gata să explo-

deze. Ca să se protejeze de ceilalți, fugea fără oprire.

Cînd a recurs la *pack*, s-a regăsit într-o furie neputincioasă, pe care, progresiv, a reușit să și-o domine. Astfel, s-a eliberat definitiv de enorma greutate care îl asfixia. Dreptul lui la "nu" se instalase, mînia lui justificată era cucerită.

Munca în piscină permite atingerea unor blocaje, a sindroamelor eșecurilor repetate, a semnelor de suferință, de rău general, de depresie și a multor alte dureri, pe care medicina tradițională nu e întotdeauna capabilă să le trateze: anorexia, bulimia, bîlbîiala, oboseala... Se pot dezvolta capacitățile sau intuițiile resimțite în somn, pot fi retrăite și depășite anumite blocaje, desființate de emoție și de simbolizare (verbul), prin accesul la sensul simbolic (repetiția).

O altă pacientă a doctorului Sida, o tînără de 25 de ani care își pierduse prietenul, nu reușea să depășească doliul. Pentru ea, această separare era o greutate imensă; fugea de orice contact și nu voia să se atașeze de nimic. În cazul ei, tehnica numită *grasping* (din englezescul *grasp* – a lua, a strînge) a dat rezultate bune. Tehnica *grasping* se efectuează în doi: cu ochii închiși, o persoană se lasă să plutească, ținută ca un copil în brațele celei de-a doua persoane, mama cea bună (care poate fi un bărbat sau o femeie). La primul contact cu această a doua persoană, tînăra s-a opus, refuzînd să relaxeze. Dar

în fața lipsei de griji, a iubirii și a liniștii pe care o resimțea, sfîrși prin a se abandona și izbucni în plîns. Unele *grasping*-uri induc retrăirea etapelor de doliu, de neacceptare a iertării, prin ceartă, mînie, tristețe. Tînăra a reușit să depășească, în mod simbolic, fazele prin care trec muribunzii. În final, a ajuns chiar să-și sugă degetul mare, regăsind securitatea suptului. Astfel, copilul poate să regreseze spre starea fuzională, de la prima la a opta lună de simbioză. Prin *grasping*, tînăra femeie a recăpătat dreptul la plăcere, la extazul oceanic din paradisul pierdut, Eden.

În primele mele lucrări, *Sîntem toți nemuritori* și *Vieți anterioare și vieți viitoare*, am dezvoltat principiul lucrului asupra vieții fetale. Astăzi, nu se mai are în vedere doar dimensiunea transpersonală colectivă a vieții fetale. Cercetările din ultimii 20 de ani au scos în evidență că viața intra-uterină este cu mult mai personală și cu mult mai individuală decît ne-am închipui. S-a stabilit clar că, în pîntecele mamei, mica făptură umană este conștientă, capabilă să reacționeze și să manifeste semne de viață afectivă chiar din luna a șasea. Faptul este demonstrat de toate experiențele de retrăire natală: fetusul poate vedea, înțelege, atinge, gusta și chiar, la un nivel foarte primitiv, dobîndi un anumit număr de cunoștințe. E capabil de sentimente, desigur, mult mai puțin elaborate decît ale adultului, dar foarte reale.

În mod manifest, nu există nici un sistem de filtraj

între o mamă și copilul ei. Copilul primește de la mamă enorm de multe mesaje, pe baza cărora i se formează astfel personalitatea. Asta nu înseamnă că orice mică grijă, îndoială ori semn de neliniște din partea mamei se va repercuta negativ asupra copilului; ceea ce contează sînt schemele profunde și durabile. Anxietatea cronică sau o formă ambivalentă a gîndurilor și sentimentelor privind maternitatea pot lăsa o cicatrice profundă asupra personalității copilului. În schimb, emoțiile bogate și pozitive ca bucuria, vioiciunea și așteptarea pot contribui într-o manieră importantă la dezvoltarea afectivă a unui copil sănătos.

Cele mai multe exemple cuprinse în această carte și în cele precedente se referă la persoanele venite să mă vadă pentru o problemă anume, ceea ce reprezintă – e drept – majoritatea cazurilor pe care le-am cunoscut. Totuși, există o categorie de oameni care fac așa ceva nu din motive terapeutice, ci pentru a trăi din plin și total, pentru a se cunoaște mai bine sau pentru a căuta o dezvoltare personală.

Nicole

Nicole, o bunică de 50 de ani, a dorit să-și retrăiască viața fetală în ziua aniversării ei. Faptul nu este rar: unele persoane, poate mai mult de zece, au vrut să aibă acest randevous cu sine chiar la data aniversării lor. Progresiv, am dus-o pe Nicole în

luna a șasea de viață fetală și am făcut-o să ia contact cu mama ei.

— Ce simți acum?

— Mă simt bine, mi-e cald, sînt protejată.

— Te afli în luna a șasea de viață fetală, îți simți mama, ce anume nu resimți?

— O simt. E destul de senină, uneori cam încordată, dar nu mă deranjează.

— Ești fericită în pîntecele acesta, sau ai dori să te afli în altă parte? Ai vrea să ieși acum?

— Nu, mă simt bine aici, e cald. Nu vreau neapărat să ies deocamdată, dar, dacă va trebui, cred că o voi face.

— Să trecem la luna a șaptea. Ce simți? Calm, neutralitate, senzație de rău, de bine?

— Am aceeași senzație de bine. Nu știu ce se întîmplă, dar primesc mesaje de la mama. Cred că îmi vorbește, simt o căldură specială, un fel de radiație care vine de la mama, cred că și-a pus mîinile pe burtă și îmi vorbește.

— Știi ce-ți spune?

— Nu reușesc să înțeleg, să intelectualizez. Sînt ca niște vibrații de dragoste și pace, niște vibrații care mă asigură că e bine că am ales să mă aflu aici. Aud zgomote, nu știu dacă e inima ei ori altceva...

— Să mergem în luna a opta. Ce simți acum?

— Am aceeași impresie de pace și plenitudine. Am impresia unei mari forțe ce se degajă din mama mea. E ceva ce mă face ea să gîndesc.

— Cînd primești mesaje de la mama ta, cum le înțelegi?

— Mai degrabă la nivel vibratoriu și simbolic. Mă simt ridicată, susținută. Imagini vagi mi se formează în cap: ca și cum cineva ridică un copil ce tocmai s-a născut. E bizar, am impresia că e vorba de o naștere anterioară. Am impresia că am mai fost copilul acestei mame, că e vorba de o regăsire. Înțeleg acum de ce aveam senzația că o cunosc, fără să o fi văzut vreodată. Mă aflu într-un loc foarte familiar, la fel ca toate vibrațiile pe care le primesc.

— Voi număra pînă la trei și ne vom situa la trei ore înaintea nașterii.

— Vai, dar e greu, e chiar foarte greu...

— Vrei să rămîi în acest pîntec sau vrei să ieși?

— Este un fel de forță interioară care mă împinge. Mă simt extrem de strînsă...

Nicole începu în acest moment să respire adînc. Am continuat să-i pun întrebări:

— Ești activă? Participi la procesul nașterii sau te lași dusă?

— E greu, dar particip. Vreau neapărat să ies, să o cunosc pe mama. Mă înăbuș, vreau să ies!

— O simți pe mama?

— O mai simt, dar mai puțin puternic. Am impresia că își mobilizează toate forțele, că se luptă și ea.

— Îți trimite mesaje de reconfortare?

— Nu, vrea și ea să ajungă la capăt.

— Voi număra pînă la trei și ne vom afla în prima

oră din naștere. O oră, o oră... (rostesc cuvintele de mai multe ori, pentru a se impregna mai bine la interlocutorii mei).

— Te afli la o oră înaintea nașterii. Ce se întîmplă acum?

— Mă simt extrem de strînsă la umeri, dar vreau să ies și împing...

Nicole respiră adînc și începu să se miște ca și cum ar aluneca prin canalul uterin.

— Voi număra pînă la trei și vom fi la cinci minute înainte de naștere. Ce se întîmplă?

— Nu mai pot! Nu cred că mai ajung, dar doresc să ies. Simt viața. Am impresia unui cutremur, aud zgomote îngrozitoare, asemănătoare unor vulcani în erupție, dar nu știu ce sînt. Simt niște mișcări regulate și împing mai departe.

— Să ne îndreptăm acum ușor spre naștere. Patru minute, trei minute...

Din acest moment încep să trag de timp, pentru ca Nicole să poată asimila încetul cu încetul toate etapele nașterii sale și să poată contacta straturile ori nivelurile cele mai adînci ale inconștientului.

— Voi număra pînă la trei și vei ajunge în momentul nașterii. Unu, doi, trei...

În momentul cînd simți nașterea, izbucni în plîns și exclamă:

— Ce bucurie, sînt în viață, ce bucurie!

Am făcut-o să avanseze mai avanseze cîteva minute.

— Ce se întîmplă acum?

— Mi-e frig dar, în același timp, am o senzație de arsură. Cred că cineva tocmai mă îmbracă. Simt un fel de vertij; lumina e cam violentă, dar nu mă deranjează foarte tare. O caut pe mama și, deodată, simt deodată ceva plăcut lîngă mine: e mama, mama! Atunci țip din toate puterile, ca și cum aș încerca să-i spun bună-ziua, ca și cum aș vrea să revin numai un pic în ea. E mama, mama! ce bucurie! Sînt fericită. E atît de bine să te naști, e atît de frumos să trăiești!

Mărturia lui Nicole a fost foarte importantă pentru mine. Sigur, nu e unica; am ascultat și altele care reflectau forța nașterii și dorința de a trăi în același fel. Toate aceste experiențe pozitive dovedesc că există persoane pentru care retrăirea nașterii nu e obligatoriu dramatică, chiar și atunci cînd nu s-a desfășurat în condiții ideale.

Îmi amintesc de un bărbat pe care l-am întîlnit în urmă cu cîțiva ani. Serge mi-a povestit viața lui, destul de stupefiantă, pentru că fusese declarat născut mort. Cum se întîmplă în astfel de cazuri, copilul a fost învelit într-un cearșaf și apoi abandonat în salonul de nașteri, astfel ca atenția să fie orientată asupra mamei, care nu se simțea bine. Copilul a rămas deci singur, acoperit cu o pînză, în timp ce toate cadrele medicale se ocupau de mamă. După o oră, o infirmieră a remarcat niște mișcări spasmodice.

— Repede, repede, țipă ea, copilul nu e mort!

Rapid mobilizată, echipa a reușit să salveze copilul. Azi, Serge e un bărbat puternic, voinic, care practică sporturi marțiale, în special karate. La ședința pe care am efectuat-o cu el, i-a fost foarte greu să-și retrăiască nașterea, deoarece amintirile de născut mort erau adînc înrădăcinate în superstructurile inconștientului. În momentul contactării acestei amintiri, s-a refugiat imediat în zone de autism. De fiecare dată cînd ajungeam la momentul nașterii și în prima jumătate de oră ce a urmat, Serge parcă "se golea". Nu putea reveni complet la conștiința lui și se părea că spiritul îi abandona corpul. Era pe cale să trăiască în mod real o moarte conștientă, de parcă, în momentul nașterii și în viața intra-uterină, sufletul său căuta să plece. Ceea ce se și întîmplase. Noroc că Serge, care acum e doctor, nu a avut sechele psihologice grave, cauzate de evenimentul care i-a marcat intrarea în viață. Însă exemplul merită menționat.

Cîteodată, la seminarii sau la conferințe, multe mame se simt vizate și vin să-mi împărtășească neliniștile lor. Aud adesea: "Cînd eram însărcinată, nu mă simțeam prea bine; eram foarte angoasată și nu mă înțelegeam prea bine cu soțul meu; nu-mi doream copilul etc." Aș vrea să le liniștesc pe aceste mame și să precizez că viața este un continuum; nu începe în momentul conceperii ca să se termine în momentul morții fizice: este un ciclu.

Am demonstrat, prin explorarea vieților paralele,

că toți purtăm în noi trăitul anterior, karma. Acesta ne împinge să facem anumite lucruri și să trăim anumite experiențe. Am constatat că pentru fiecare copil ce vine pe lume cu propriile drame karmice nerezolvate, viața fetală și nașterea sînt primele oportunități ce i se oferă pentru reactivarea anumitor resturi ale karmei (acele *samskaras* ale yoginilor). De exemplu, copii născuți cu forceps regăsesc adesea, în viețile lor trecute, morți survenite în urma șocurilor la cap ori zdrobirii. Am dat exemplul a 25 de persoane cu care am lucrat și care muriseră, în trecut, prin spînzurare; vreo 20 dintre ele intraseră în viața aceasta cu cordonul ombilical în jurul gîtului. Trebuie totuși să ne păzim de orice generalizare sistematică; dacă v-ați născut așa, nu înseamnă neapărat că ați fost spînzurat ori strangulat într-o viață trecută.

Multe din lucrările care studiază viața fetală sau nașterea trec sub tăcere un actor fundamental: tatăl. Orientarea dominantă spre vibrația maternă se datorează faptului că femeile sînt cele care dau viață, dar e foarte important să faci ca și prezența tatălui să fie resimțită, fie în timpul vieții intra-uterine, fie în momentul nașterii sau în orele următoare. Întreb adesea: "Tata e acolo, îl simți?" Răspunsurile sînt uneori nostime, alteori triste. De exemplu, mi s-a răspuns: "Îmi plac mai mult vibrațiile de la tata decît de la mama, pentru că ea e mai serioasă." Sau invers: "Nu, nu-mi plac vibrațiile de la tata, e ceva prea dens, îmi place mai mult mama."

În funcție de cuceririle anterioare acestei vieți, pe care ființa le aduce cu ea în încarnare, se construiește o întreagă structură psihologică. Persoanele care au retrăit aceste momente fundamentale știu că un copil alege personalitatea tatălui ori a mamei, în funcție de problemele karmice ale subconștientului său. Un suflet dominat de o schemă de moarte violentă sau de abandon va fi fără îndoială atras de o mamă ce nu se ocupă prea mult de copil. Nu pentru că nu l-ar iubi, ci pur și simplu pentru că stilul ei de viață nu-i va permite să acorde copilului cît timp ar dori ea. Pare straniu, dar e atît de logic! Un exemplu: dacă mama gîndește inconștient "nu-mi doresc acest copil", copilul va simți: "Nu vreau să fiu aici, nu am nimic de făcut aici, nimeni nu mă dorește, nimeni nu mă iubește." Aceste gînduri nu vor fi propriu-zis cauzate de mamă, ci trezite de ea în inconștientul copilului, unde se adăpostesc reminiscențele traumatismelor anterioare. Pe de altă parte, am constatat că, deseori, un copil relativ liber de o karma grea sau negativă va fi atras de o mamă liniștită. Un copil încarnat cu o karma dură va alege o viață relativ perturbată, cu un mediu înconjurător dificil. Cu toate acestea, în aceste condiții extreme, copilul (și mai tîrziu adultul) se poate debarasa de resturile lui karmice, care au o influență considerabilă asupra evoluției spiritului uman.

Studiul vieții fetale mai evidențiază o trăsătură: sindromul separării sau pierderea unității. În retrăirea

nașterii și a vieții intra-uterine, multe persoane își dau seama în ce măsură fuseseră pînă atunci zdrobite, separate de ele însele și de lume. Totuși, atunci cînd sîntem sănătoși – stare ce ar trebui să fie realitatea oricărei ființe umane – energia, conștiința și corpul sînt unite. Oamenii resimt această unitate. Recent, un muzician mi-a spus că, atunci cînd cîntă, simte că întreaga lui ființă participă la muzica sa. Cînd cineva se simte bine, trup și suflet, viața sa e un proces creativ constant. E inundat de sentimente de dragoste, de unitate și armonie cu ceilalți oameni, se identifică mereu cu ei și dorește să-i ajute, avînd sentimentul că tot ce se întîmplă altora i se întîmplă și lui. O persoană cu un bun echilibru psihologic, relativ liberă de karma negativă, își va dedica viața unei direcții pozitive. În schimb, oamenii care nu au o stare de unitate fizică sau psihologică nu-și dau seama că realitatea este distorsionată: acea a corpurilor, a emoțiilor, adevărata natură a altora, cea a acțiunilor lor; faptele sînt alterate, falsificate. Mulți nu remarcă propria lor distorsiune și cred că bolile, problemele și incidentele vieții lor se datorează unor elemente exterioare. Oamenii, cu cît se simt mai rău, cu atît cred mai mult că tulburările lor sînt cauzate de factori externi. O persoană în stare de psihoză vede lumea ostilă. Așezată în scaun, privește pereții și își spune: "Mi-au făcut atîtea, au să mă ucidă, au să mă otrăvească." Abdică de la responsabilitatea ei personală din viață și de la acțiuni,

crezînd că ceea ce se întîmplă îi scapă de sub control. O persoană bine echilibrată psihic și moral e capabilă, pînă la un nivel foarte ridicat, să facă exact invers. Astfel, întoarcerea spre copilărie, viață intrauterină, viață fetală și anumite aspecte karmice ne dezvăluie maniera în care sîntem structurați, fie că vrem sau nu, și mai ales fie că o credem sau nu.

Vindecarea copilului interior

Una din aplicațiile posibile ale cîmpului de investigații deschis de retrăirea nașterii constă în a-l face pe adult să dialogheze cu copilul interior. E un concept pe care, personal, l-am dezvoltat puțin, spre deosebire de prietenul meu Jacques Madelaine, doctor în Nouveau Brunswick. Lucrările lui arată în ce măsură copilul care am fost este reprimat, traumatizat și chiar terorizat.

Am cunoscut cîteva cazuri în acest sens. Claude, funcționar superior la o mare bancă franceză, răspundea de un important serviciu. Dar dintotdeauna i-a venit greu să se impună, în ciuda strălucitelor lui studii universitare și a unui impresionant trecut profesional. Cînd trebuia să ia cuvîntul la reuniuni, se simțea paralizat și nu îndrăznea să-și apere punctul

de vedere, ceea ce însemna un handicap important pentru funcția și munca sa. A ajuns la mine urmînd sfatul unor prieteni, fără să știe prea bine, la început, ce făceam eu de fapt.

La prima ședință, i-am propus următorul exercițiu: după preliminariile obișnuite, Claude era întins, ascultînd în căști muzică cu caracter holografic: l-am purtat ușor într-un peisaj de țară, unde totul era frumos, calm și liniștit. Apoi i-am relaxat trupul prin tehnici ale imageriei mentale, pe care le folosesc de mult timp. După aceste pregătiri, i-am cerut să vizualizeze o gaură pe cîmp, un fel de puț. Era vorba de o fantasmagorie, de o fantezie mentală, de o construcție a spiritului. I-am cerut apoi să descrie acest puț: "Cum sînt pereții, netezi sau cu asperități?"

Claude mi-a răspuns: "Nu știu, nu văd nimic."

Cu anii, am învățat să recunosc și să contarcarez manifestările acestea de rezistență. I-am sugerat atunci lui Claude: "Tu însuți creezi puțul; cum vrei să fie?"

— Neted, mi-a spus laconic.

— Foare bine, e neted. Imaginează-te acum coborînd. De ce te-ai folosi – o sfoară, un lanț, o scară nouă sau veche, putredă?

— Cobor pe niște trepte prinse.

M-am gîndit imediat – "securitate" și am continuat, pentru a-l însoți în coborîre. Am realizat operațiunea de încă două ori, cerîndu-i să coboare și iar

să coboare, timp vreo zece minute. L-am îndemnat să meargă la o adîncime și mai mare, întrebîndu-l din cînd în cînd: “În puț e lumină sau întuneric?”

Un timp, Claude mi-a răspuns: “E lumină.”

Aceasta e doua rezistență. Unii oameni întîmpină dificultăți la coborîrea în inconștientul lor și, pentru ei, lumina persistă mult în timp. Îndată ce încep zonele de umbră și penumbră, coborîm simbolic în structurile lunare ale psihismului.

După un timp, Claude mi-a spus: “Nu mai pot să cobor, nu mai există trepte.”

Am ocolit această nouă rezistență: “Perfect, i-am spus, la un metru sub tine e fundul puțului, poți să sari. În față vei vedea un culoar și vei merge prin el. Poți să-l descrii? Cum vrei să fie?”

— Coboară într-o pantă ușoară și e întuneric.

— Cum e solul?

— Ușor nisipos...

— Cum te simți?

— Bine.

Răspunsul lui scurt nu reflecta nici un semn emoțional precis. Am continuat să-l fac să avanseze. După vreo cîteva minute, se ivi o rezistență inconștientă; era un semn bun, căci Claude nu-și mai dădea seama că el însuși creează obstacolul.

— E un rîu pe care nu-l pot traversa.

— Poți. La cîțiva metri spre stînga e o barcă, ai să o iei și ai să traversezi acest rîu subteran.

— Nu, lemnul e putred, iar pe fundul bărcii este

apă. Nu pot să mă urc în ea.

— Foarte bine, i-am spus. La 20 de metri, în dreapta, este o ridicătură; apa e pînă la jumătatea gleznelor, așa că vei putea traversa.

În cele din urmă, Claude trecu și continuă să înainteze pe culoarul subteran. Am considerat că e momentul potrivit și i-am spus: "Voi număra pînă la trei și vei ajunge la capătul culoarului. Vei găsi o ușă și, dincolo de ea, pe tine, copil."

L-am condus pîna la ușa simbolică și i-am cerut să o deschidă în gînd.

Fără să întrevăd nimic înainte, mărturisesc că și eu am tresărit puternic cînd Claude s-a ridicat într-un hohot de plîns și mi-a spus: "E îngrozitor! Văd un copil terorizat, așezat pe un taburet, protejîndu-se cu capul în mîini. E groaznic, copilul sînt eu! Cînd eram mic, tata îmi impunea mereu dorințele lui și, cînd eram singur, mă așezam adesea pe un taburet cu capul în mîini, încercînd să mă protejez. Tata nu m-a bătut niciodată, nu m-a maltratat fizic dar, moral, mă simțeam rănit. Copilul acesta slab, așezat pe un taburet, sînt eu, iar el trăiește acum prin mine."

Din acest moment, începu să se contureze drumul rearmonizării și al reunificării diferitelor aspecte ale lui Claude. La ședințele următoare, am lucrat la karma; îmi amintesc că l-am făcut pe adult să dialogheze cu copilul interior. Conștient sau nu, aspectele infantile, din vremea cînd copilul interior a încetat să crească emoțional, subzistă în noi și conti-

nuă să se manifeste. Copilul interior exercită o influență puternică asupra sentimentelor și gesturilor cotidiene ale adultului. Cînd un om exprimă un conflict personal curent sau recurent (mînie cronică împotriva autorității, temeri nefondate), munca asupra copilului interior va evidenția necesitatea unei concentrări asupra evenimentelor trecutului, mai degrabă decît asupra problemelor recente. Procesul va fi același și pentru oamenii care au sentimente de dezechilibru, de inutilitate, ori grave dificultăți în relațiile cu ceilalți.

Tehnicile descrise în cărțile mele anterioare (contactarea copilul anterior, a mecanismelor nașterii, a raiului intra-uterin sau chiar efectuarea unor experiențe la nivelul schemelor karmice) deschid acea parte profundă din noi înșine, care reacționează la evenimente cu mult anterioare manifestării problemei, conflictului sau sentimentului de rău ce decurge de aici. Odată ce totul e descoperit și recunoscut, începe adevăratul proces al vindecării personale, fiziologice și psihologice.

Munca susținută, structurată pe dialogul dintre adult și copilul interior, dă rezultate spectaculoase. În legătură cu acest subiect, să ne oprim asupra studiilor întreprinse de doctorul Jacques Madelaine cu pacienții lui. Postulatul lui pleacă de la principiu că toți avem nevoie, mai devreme sau mai tîrziu, să ne regăsim copilăria sau, mai exact, pe copilul interior care subzistă în noi. Regăsirea poate lua diferite

forme, dar de cele mai multe ori ludice, fiindcă evocările diferitelor figuri fantastice sau feerice ne-au fermecat încă din copilărie. De la E.T. la Albă ca Zăpada, Peter Pan ori Bambi, lista e plină de personaje mitice ale copilăriei noastre.

Mergînd pe urmele lui John Bradshau, autorul cărții *A-l regăsi pe copilul din tine*, doctorul Jacques Madelaine folosește metoda reminiscenței în cadrul terapiilor individuale, punînd ca al doilea principiu de bază ideea că "pentru a comunica mai bine cu alții, e indispensabil să începi să comunici cu tine" – o regulă simplă dar greu de aplicat. Copilul dotat, cum îl numea Jung, s-a adaptat presiunilor și stressului de tot felul pornind de la anturajul său familial, educațional, socio-cultural, religios și tehnic. Această adaptare este elaborată de copilul interior rănit, care își fabrică sisteme de credințe și apărări ce ne intră în sînge pentru toată viața de adult. Willis Harman, președintele institutului de științe noetice din Statele Unite, afirmă că "sîntem cu toţii într-o stare de hipnoză culturală".

Această adaptare este constituită din filtre deformante puse în fața ochiilor noștri, alternînd realitatea pe care o percepem. Eliberîndu-ne de filtre, ne putem schimba credințele în mod rapid și discret.

Metodele de lucru asupra dialogului intern se bazează pe chestionare, pe exprimarea emoţiilor, pe meditație, pe destin sau chiar pe schimbul de scrisori între adult și copil. Cele două "persoane" comu-

nică cu ajutorul mesajelor scrise. Adultul le redactează cu mîna lui dominantă (mîna dreaptă – dacă scrie cu dreapta, mîna stîngă – dacă e stîngaci), în timp ce copilul redactează răspunsul cu cealaltă mînă. Se poate scrie de exemplu cu mîna dreaptă: "Pot să te ajut?", iar mîna stîngă ar putea perfect să răspundă adultului: "Ocupă-te mai întîi de tine." Metoda poate părea bizară, însă dă rezultate cu adevărat satisfăcătoare.

Se disting mai multe stadii ale dezvoltării copilului: nou-născutul, sugarul, copilul pînă la trei ani, copilul neșcolarizat, copilul de vîrsta școlarizării și adolescentul, care prezintă faza reunificării de sine. Este necesar să se treacă prin toate stadiile de dezvoltare și să se ducă la bun sfîrșit sarcina neîndeplinită, după ce expresia primei suferințe a fost posibilă.

"E o metodă grea", spune doctorul Madelaine, "chiar incomodă, dar atît de eficace, încît permite unui «adult copil» să devină propriul părinte al copilului său interior rănit."

Rănile din copilărie (afective, psihice sau spirituale) creează o suferință morală refulată care se acumulează, blocînd maturitatea afectivă si spirituală a ființei, în timp ce creșterea fizică și psihologică continuă. Copilul se va găsi atunci într-un corp care nu e chiar al lui. Cele mai frecvente astfel de răni sînt abandonul, comportamentul neadecvat al părinților, dependența, familiile disfuncționale etc.

Iată, de exemplu, cazurile comunicate de doctorul Brunswick: "Un bărbat de aproximativ 30 de ani avea probleme de violență pe fondul alcoolismului. În cursul ședințelor de regresiune în timpul copilăriei, a regăsit scene de violență trăite alături de tatăl său și, revenit la starea conștientă, le-a păstrat în memorie. După ședință, tînărul i-a scris copilului său interior, care i-a răspuns: "erai un copil magnific", sfătuindu-l să nu mai bea, să regăsească dragostea și să redevină un om reunificat si fericit."

Un alt caz semnificativ este cel al unei tinere femei care, după ani de muncă, se afla într-o fază staționară, îndoindu-se de tot și de ea însăși. Într-o lună, a făcut progrese uimitoare; copilul ei interior i-a transmis două mesaje: "Totul e în tine" și "De tine depinde să te eliberezi de mama." Tînăra a crezut că trebuie să rupă dependența față de mamă, dar copilul interior o sfătuia asupra modului în care să se elibereze de legăturile ei. Schimbarea de perspectivă a fost o adevărată revelație, urmată, într-o stare de expansiune a conștiinței, de o ședință în care a găsit energia de a nu se întoarce în pîntecele mamei, păstrînd totuși contactul cu ea, pentru o mai ușoară separare.

Față de alte tehnici, lucrul asupra copilului interior are avantajul economiei de timp și îndepărtează rezistența și obstacolele importante. "Astfel, mai spune doctorul Madelaine, văzînd copilul interior umilit sau rănit, îl putem proteja și, prin diverse exer-

ciții, îi dăm posibilitatea să crească, să lichideze această iluzie de separație, pentru a regăsi unirea cu divinul care dormitează în noi, ca Prințul trezit de Frumoasa din pădurea adormită".

Lucrul terapeutic cu copiii

Neavînd formație medicală și psihologică, nu mi-am dorit niciodată să lucrez cu copiii sau cu adolescenții. Nici persoanele cu care am lucrat nu acceptă ca la ședințe să participe copii. Cu toate acestea, sînt convins că e foarte interesant să lucrezi cu ei.

Mă gîndesc deseori la cazul lui Annie, mama lui Nicolas, un băiețel de șapte ani. Îmi cerea insistent să fac ceva pentru copilul ei, care suferea de un astm atît de grav încît nu mai putea merge la școală. Îi tot repetam că nu pot face nimic, deoarece nu am formația necesară, dar ea încerca să mă convingă în toate felurile; mi-a spus chiar: "Știu că aveți un copil de șapte ani. Acum vorbesc cu tatăl lui, nu cu medicul." Dar nu-mi puteam lua răspunderea să lucrez cu un copil, cînd habar n-aveam cum ar putea reacționa.

Îmi amintesc opinia doctorului Ernie Pecci, un psihiatru din Sacramento, care mi-a spus într-o zi că refuza să lucreze cu copiii, nu pentru că nu mergea ci, dimpotrivă, pentru că mergea prea bine. A rămas insensibil la rugămințile fiicei sale, pe atunci în vîrstă de 12-13 ani, care îi cerea cu insistență să o facă să

regreseze într-o viață anterioară. Dorința i-a fost în-deplinită abia la vîrsta de 14 ani, cînd tatăl său se săturase să i se împotrivească. Ea a basculat în viața unei vînzătoare de flori din Londra victoriană a anilor 1889. Încercarea o amuză, dar se opri aici. Satisfăcută de această experiență, fetița nu și-a manifestat vreodată dorința de a o reînnoi.

Am continuat deci s-o descurajez pe Annie, care însă nu dezarma. În timp ce tot îi spuneam: "Sînt dispus să lucrez cu tine, dar nu și cu Nicolas", îmi veni o idee pe care am aplicat-o de atunci cu succes, de mai multe ori. I-am propus tinerei mame să se substituie băiatului și să retrăiască ea însăși viața fetală și nașterea lui Nicolas. A acceptat.

Ședința, organizată după procedurile obișnuite, m-a uluit. Annie a început să-și retrăiască propria viață fetală, proces care s-a derulat relativ normal, cu dorința de a se naște și, din cînd în cînd, cu senzații de strîngere. Cînd a ajuns la faza nașterii, i-am spus: "Acum voi număra pînă la trei și o să te concentrezi asupra lui Nicolas. Vei deveni ființa ce va fi Nicolas; ești în luna a șasea de viață fetală. "

Am constatat că, de data aceasta, viața fetală era mult mai perturbată. Am pus întrebarea de rutină:

— Dorești să ieși sau să rămîi în acest pîntec?

Răspunsul veni clar, fără ambiguitate:

— Nu vreau să ies, vreau să rămîn aici.

— De ce nu vrei să ieși?

— Pentru că mi-e teamă.

— De ce ți-e teamă?
— Mi-e teamă să trăiesc.
— De ce ți-e teamă? am repetat.
— Mi-e teamă să trăiesc.
— Repetă!
— Mi-e teamă să trăiesc.
— Repetă!
— Mi-e teamă să trăiesc.
— De ce ți-e teamă să trăiești?
— Pentru că nu vreau să mă întorc. Nu doresc să ies.

Am condus-o totuși spre naștere, care s-a desfășurat cu cîteva opriri precipitate. Cînd i-am spus: "Unu, doi, trei, acum te naști", am constat cu surprindere că Annie, care pînă atunci nu avusese probleme respiratorii, prezenta semnele unei crize de astm. Copilul se născuse deci cu aceste simptome. Părea clar un semn anterior acestei vieți, o otrăvire, o sufocare, poate o strangulare.

Povestea era stupefiantă și din alt motiv; în urma acestei ședințe, crizele de astm ale lui Nicolas se diminuară într-atît, încît a putut merge din nou la școală, chiar din luna următoare. Cum se explică acest fapt? Sigur că puteam avansa unele idei dar, în acest stadiu al cercetărilor, ar fi dificil să construiești un raționament ireproșabil. Rămîneau încă multe lucruri de descoperit.

Lucrul asupra copiilor și copilăriei demonstrează realitatea lucrurilor care există între fenomenele

dinainte și de după moarte. La copii, principalul scop al terapiei este redobîndirea respectului de sine. Lucrînd cu copii, nu folosesc decît foarte rar terapia trecerii prin viețile anterioare, exceptînd cazurile în care toate celelalte metode s-au dovedit inoperante. Metoda trebuie aplicată cu foarte mare atenție, căci forța eu-lui la copii este încă fragilă; ei trebuie să-și dezvolte senzația propriei personalități unice și talentele celor "șapte vieți prezente". Totuși, conceptul metafizic al vieților trecute poate fi uneori utilizat la copiii cu rezultate foarte bune.

La ședințe, toți copiii se relaxează foarte ușor. Primesc o explicație simplă, după care răspund la întrebări. Copilul stă întins pe o cuvertură, direct pe jos. Muzica de fond îi induce o stare de relaxare, care facilitează procesul. I se spune apoi o poveste, utilizîndu-se sisteme de imagini variate. Numele copilului trebuie pronunțat cît mai des, pentru a-l ajuta să se implice mai ușor în povestire. Pentru un copil de trei ani, este foarte greu să verbalizeze sentimente. Deseori, copilul adoarme în timpul ședinței, ceea ce este un semn bun. "Cercetările întreprinse într-o școală publică, pentru teza de doctorat – afirmă doctorul Evelyn Fuqua, specializat în lucrul cu copiii – mi-au demonstrat faptul că școlarii care dormeau în timpul ședințelor de grup căpătau o mai mare capacitate de a învăța, la fel ca și copii profund relaxați."

Întreaga sesiune este înregistrată, iar caseta este

dată părinților, cu recomandări și instrucțiuni pentru ca această casetă de relaxare să fie ascultată de copil în fiecare seară. "Copii iubesc mult aceste casete și simt că sînt deosebite, deoarece au fost făcute special pentru ei."

Este posibil să încurajezi un copil să vorbească despre o viață trecută, ce s-a ivit spontan ca rezultat al unui stress. Doctor Evelyn explică apoi că "o memorie anterioară poate fi declanșată spontan cînd un copil experimentează o situație de stress extrem de puternică. În acest caz, rolul terapeutului este să asculte și, prin întrebări, să clarifice amintirile. Este important să se conștientizeze faptul că, pentru copil, evenimentele sînt foarte reale. La fel de utilă este și precizarea că evenimentele s-au produs probabil într-o viață trecută; astfel, copilul nu va mai fi preocupat de originea amintirilor sale. Pe de altă parte, copilul trebuie ascultat doar atît timp cît vrea să vorbească. Cînd a spus tot ce avea de spus, conversația despre viața lui trecută încetează. Surprinzător, foarte mulți adolescenți sînt interesați de conceptul de viață înaintea vieții și de capacitatea sufletului de a supraviețui. Dacă acest concept al reîncarnării și călătoria în timp nu sînt încă familiare copilului, o simplă explicație este suficientă. La prima vedere, copii acceptă cu ușurință ideea reîncarnării, care le apare ca ceva ce au știut și au uitat. Procesul terapeutic este facilitat atunci cînd un copil desenează ceea ce a văzut în spiritul lui, acest mod

de exprimare substituindu-se cu succes celui oral. Povestea unei vieţi trecute, istorisită de un copil, nu e secvenţială şi ar putea să nu aibă sens terapeutic, dar aparenta dezorganizare nu trebuie comentată. Simplul fapt de a asculta şi de a înţelege sentimentele desprinse din povestire constituie o intervenţie suficientă.

În cartea sa *Children who remember past lives* ("Copii care îşi amintesc vieţi trecute"), psihiatrul Ian Stevenson, profesor la universitatea din Virginia, inserează informaţii foarte utile despre regresiunile spontane. Cartea este una din primele care evocă situaţia copiilor americani mai mult decît a copiilor altor culturi, care menţin o credinţă foarte puternică în reîncarnare. Profesorul Stevenson dă exemplul unor copii care îşi amintesc vieţile trecute şi sînt capabili să coboare foarte departe în trecutul lor de sugar sau fetus. Aceşti copii au început să-şi uite memoriile anterioare începînd cu vîrsta de patru sau cinci ani. După Stevenson, memoriile anterioare sînt o sursă de probleme pentru copilul şi familia lui, mai ales dacă familia sa din viaţa trecută era mai bogată, mai iubitoare sau mai bine situată.

Cu toate că asemenea situaţii pot alimenta argumente împotriva folosirii tehnicilor de relaxare la copii, pentru ca aceştia să-şi amintească vieţile trecute, ele sînt impuse de unele necesităţi terapeutice. În Statele Unite, ca şi în Europa, se întîmplă ca unii copii să vorbească spontan despre vieţile lor trecute,

dar de cele mai multe ori sînt descurajați de părinții lor, care văd în povestirile lor doar simple fabulații. Ceea ce apare ca rod al imaginației nu trebuie receptat ca un eveniment actual.

În perioada în care a fost consilier școlar, doctorul Evelyn Fuqua a lucrat cu mulți copii și și-a dat seama că unii din ei aveau, chiar pînă în adolescență, reminiscențe din viețile anterioare. Terapeuții pot deci să utilizeze cu copiii conceptul de viață trecută, fără a trece însă prin tehnicile de relaxare clasică. Totuși, în cazurile foarte grave, o regresiune ar putea fi justificată. "Fiecare caz trebuie judecat separat – mai susține doctor Fuqua. Domeniul acesta e încă necunoscut și trebuie luate măsuri de prevedere foarte riguroase pentru a păstrarea forței eu-lui copilului. Copiii cu care am discutat au fost foarte siguri pe ei și vreau să le mulțumesc pentru tot ce m-au învățat."

Capitolul 6

Exploratorii morții

În timp ce experimentam stări de expansiune a conștiinței, spiritul meu oscila deseori între două școli de gîndire. În versiunea convențională, timpul și spațiul sînt infinite și inimaginabile. Există mereu un spațiu mai important de cucerit și destul timp pentru a o face. Universul e perceput ca un orologiu cosmic, alcătuit din materie moartă. Într-o altă viziune, timpul și materia sînt legate inseparabil. S-a văzut deja, timpul poate fi explorat la fel de bine atît în direcția trecutului, cît și a în cea a viitorului.

De ce este importantă moartea în înțelegerea mecanismelor vieții? Subiectul acesta nu a încetat niciodată să-i preocupe pe oameni. Filozofi, teologi, gînditori din tot felul de școli și epoci, s-au aplecat cu fascinație asupra lui, fiecare găsind o explicație

în propria metafizică sau religie. Răspunsurile au rămas mult timp imprecise și discordante. În ultimii 15 ani, în occident, cercetători precum Raymond Moody, Kenneth Ring sau Elisabeth Kubler-Ross au realizat studii remarcabile asupra muribunzilor și asupra fenomenelor de comă depășită, numite N.D.E., abreviere pentru Near Death Experiences (experiențe la forntiera morții).

Cu toate că aceste cercetări au ajuns la rezultate extraordinare, ele nu oferă decît o viziune parțială a vieții de după viață. Persoanele care s-au aflat, timp de cîteva minute, în stare de moarte clinică, nu pot conștientiza decît fenomene legate de primele momente ale încetării vieții terestre. Pornind de aici, ar fi utilă lărgirea cercetărilor asupra etapelor morții. Ca unul care a explorat vieți anterioare, în stare de expansiune a conștiinței, și a experimentat nenumărate morți, mi se pare că oamenii în stare de comă depășită nu percep decît o imagine incompletă a unei realități cu mult mai vaste.

În viziunea orientală, atitudinea esențială față de moarte este acceptarea, fapt care implică înțelegere și cunoaștere. Moartea este văzută ca un proces natural care se integrează în existență. *NU* este atitudinea dominantă în civilizațiile accidentale, unde oamenii au tendința de a trăi ca niște ființe eterne. Dacă, în perceperea noastră cotidiană, nu sesizăm natura profundă a vieții, putem crede sau să ne prefacem a crede că nimic nu se va schimba, că lumea

își va continua, imuabilă și fixă, drumul de mii de ani. Această idee, care ne-a fost inoculată încă din copilărie, antrenează o insensibilitate la schimbare și la moarte, pe care încercăm din răsputeri. E unul din motivele pentru care generația noastră a instituționalizat moartea în spitale. Fenomenul aproape cotidian al morții, spectacol difuzat pe un mic ecran, accentuează lipsa de sensibilitate a telespectatorilor, mici sau mari. A contempla agonia lumii, aflîndu-te undeva în siguranță, naște un curios sentiment de securitate, desigur fals, și consolidează convingerea că moartea li se întîmplă doar altora.

Pentru că respingem mereu ideea momentului fatidic, sfîrșim prin a fi surprinși, speriați, chiar îngroziți de moarte. De aici vine necesitatea de a ne pregăti, de a ne îngriji și de a vedea moartea nu ca pe o lipsire de viață, ci ca pe o trecere spre o altă stare. Numai ajungînd la o perspectivă mai adîncă asupra naturii morții, asupra învățăturii mistice și a calităților sale de elevație spirituală, vom fi capabili să înțelegem sensul prezenței noastre pe pămînt și frumusețea de a trăi într-un trup din carne și oase.

Proiectul "Life line"

În 1989, în timpul unei călătorii în Statele Unite, am fost la Monroe Insitute, la Faber (Virginia). Acest centru e cunoscut în toată lumea pentru cercetările sale asupra procesului de sincronizare emisferică a

lobilor temporali (creierul din dreapta și creierul din stînga) și pentru descoperirile privind nivelele de conștiință. Cu această ocazie, am discutat mult cu fondatorul Institutului, Robert Monroe. În ziua plecării mele în Franța, m-a condus cu mașina pînă la aeroportul din Charlottesville, situat la vreo 45 de minute de Monroe Institute. După ce o discuție neutră, m-a întrebat deodată:

— Te-ai gîndit deja la moarte?

Întrebarea m-a surprins și am răspuns fără convingere:

— Da, sigur, din cînd în cînd mă gîndesc și la asta.

El insistă:

— Ai explorat-o deja?

— Să zicem că m-am apropiat de ea, prin anumite experiențe. Dar mai e mult de făcut pînă la dezvoltarea unei adevărate științe a morții, a unei thanatologii.

Mă privi rîzînd și îmi spuse:

— Ar trebui poate să facem o echipă de "thanatonauți" (exploratori ai morții)...

L-am privit, întrebîndu-mă unde voia să ajungă. El își continuă ideea:

—Toți oamenii, toate institutele, laboratoarele și toți cercetătorii care au cunoscut stări modificate de conștiință știu că realitatea între această lume vizibilă și celelalte lumi – căci există mai multe – nu reprezintă decît un singur aspect al unei realități cu mult

mai largi. Putem să-i însoţim pe muribunzi, dar cînd survine moartea, posibilităţile noastre de intervenţie încetează. Intrăm în sfera religioasă, putem să ne rugăm, să le transmitem dragostea noastră, dar asta e tot! De ce să nu folosim capacităţile speciale dobîndite de anumite persoane de-a lungul a numeroase experienţe, ca să mergem mai departe, să ajutăm sufletele să treacă de cealaltă parte și să se urce spre lumină?

Am rămas tăcut, timp de cîteva minute, privind gînditor magnificul spectacol al munţilor Blue Ridge, care defilau prin faţa mea; apoi am spus, parcă vorbind cu mine însumi:

— E posibil oare să însoţești cu adevărat un suflet în ascensiunea lui spre lumină?

Îmi reveni în minte amintirea Govenkăi, ce a făcut ea acum trei-patru mii de ani, cînd a murit bătrînul. Îi revedeam gesturile, îi auzeam vocea. A intrat în cort și a stat alături de omul care-și dădea ultima suflare; apoi l-a însoţit în ascensiunea lui spre lumina albă. I-am povestit lui Monroe pe scurt despre această întîmplare, la care el a spus:

— Am un proiect la care aș vrea să participi și tu.

Proiectul "Life line" se născuse. Unitatea proiectului "Life line", care s-ar putea traduce "Drumul vieţii", a fost stabilită de Institute Monroe după 1990. Scopul proiectului este explorarea știinţifică a "marii treceri", pentru cunoașterea și înţelegerea etapelor morţii. În același timp, cercetătorii încearcă să înso-

țească sufletele, de cealaltă parte a oglinzii, cît mai departe posibil.

Luminile budismului tibetan și incomparabila sa experiență privind moartea conștientă, inlcuse în lucrările cercetătorilor citați, ne permit să cunoaștem cîteva mari principii care guvernează trecerea *viață-moarte*. Toate concluziile converg spre ideea că viața nu încetează în clipa morții fizice; conștiința de a fi își continuă călătoria după principiul descris în cartea tibetană a morților, *Barado Thödol*. Toți cei interesați de explorările de dincolo de universul celor cinci simțuri știu că mulți oameni nu își dau seama imediat de moartea lor. Am avut mărturii în care persoanele, experimentînd moartea unei vieți anterioare, se vedeau în stare de comă profundă sau în stare de vis, atunci cînd viața terestră pe care o evocau îi părăsea. Se pare că, în cele cîteva minute sau ore de după încetarea funcțiilor fizice, unele suflete nu-și dau seama că viața există după moarte și încearcă să funcționeze ca mai înainte, crezînd că se află într-o stare specială. Cîteodată chiar strigă, dar întotdeauna sfîrșesc, după cîteva zile, prin a se ridica.

Cînd m-am întors în Franța, după sejurul în Statele Unite, intenționam să înființez un centru de cercetare inspirat din modelul american. Am căutat-o atunci pe prietena mea, dr. Veronique Guattari, care efectuează, din 1987, cercetări asupra stărilor de expansiune a conștiinței. În plus, posedă o bogată experiență a morții și a însoțirii muribunzilor, dobîn-

dită în perioada în care a lucrat într-o unitate pilot de îngrijiri paliative, condus de dr. Abiven de la Spitalul universal din Paris. Doctorul Guattari era persoana ideală pentru această nouă direcție de cercetare; spre bucuria mea, ea a acceptat. Din 1993, a început să lucreze cu grupul "Life line", compus astăzi din aproximativ 30 de persoane.

Pentru început, am delimitat domeniul nostru de acțiune și am fixat regulile și obiectivele. Am stabilit apoi maniera de lucru și ce fel de persoane puteau colabora (ele trebuiau să aibă o bogată experiență a stărilor de expansiune a conștiinței și o structură psihologică solidă și stabilă). Unul din rapoartele doctorului Veronique Guattari se referea la criteriile ce au stat la baza selectării colaboratorilor: "La prima ședință, fiecare participant s-a prezentat, îmbogățindu-ne experiența personală: mărturii ale unei vieți transformate de boală sau comă, amintiri ale morților anterioare, contacte emoționante – neprovocate – cu ființe apropiate care au dispărut."

Nu voiam să cădem în experiențe spiritiste, în tendința de a contacta sufletele defuncților, ci să permitem conștiințelor să urce spre lumină într-o stare de acceptare și de iubire necondiționată. Unul din punctele cheie era crearea unei platforme vibratorii, în același timp pornire și centru de recepție, accesibilă cu ajutorul ființelor de lumină, a căror asistență este solicitată de participanți. Se realizează o șarpantă luminoasă, în vîrful căreia este lăsat un

orificiu. În mod progresiv, acesta se activează și îi duce pe participanți în planul vibratoriu, în care trecerea se poate efectua. Se regăsesc într-o bulă de spațiu-timp și, puțin cîte puțin, conul de lumină din orificiul acoperișului devine mai dens, formînd un veritabil ascensor energetic care "atrage" conștiințele, permițîndu-le să ajungă într-o altă frecvență vibratorie și facilitîndu-le tranziția spre planuri superioare.

În prezent, există un mare interes pentru învățăturile civilizațiilor tradiționale, în special ale celor orientale. Totuși, și în religia creștină, există percepte asupra morții. Conform tradiției, respectarea termenului de trei zile înainte de înmormîntare este foarte importantă, pentru a se permite tuturor energiilor să se elibereze din corpul fizic. Veronique Guattari sublinia și că se pot spune rugăciuni ca odinioară, cu un dascăl psalmodiind pe singur ton, în fa diez, un fel de melopee. Rugăciunea acționează ca o mantra, creînd un cîmp vibratoriu, iar acel fa diez facilitează exteriorizarea conștiinței. Lumina lumînărilor favorizează ridicarea conștiinței, iar tămîia purifică locul. Ceremonia funerară, slujba, rugăciunile, toate acestea constituie rituri ale trecerii, simbolizînd momentul despărțirii de defunct. Apoi, după învățătura budismului tibetan, debutează o perioadă de tranziție de 49 de zile, pe care o regăsim la creștini sub forma slujbei de 40 de zile. Aceste cifre simbolice marchează ajungerea defunctului în lumea de dincolo de viață.

Fie că persoana este plecată de curînd, fie că dispăruse de mult timp, niciodată nu e prea tîrziu pentru a o ajuta prin meditație, prin dragoste sau rugăciune. Cu mulți ani în urmă, am avut o experiență în proiecția conștiinței în afara corpului, în cursul căreia m-am trezit într-un univers deschis, limpede, infinit. Am văzut în fața mea un fel de cîmp cu flori: flori imense, ciudate, care se răsuceau, flori de lumină, flori vibratorii; unele erau aurii, altele pastel, mari și. Ansamblul constituia un cîmp vast care se mișca în felul unei holograme. Apoi au apărut forme diafane care degaja o senzație de imensă bucurie. Imediat, am fost invadat de o puternică stare de euforie, care mă aducea la unison cu toată această armonie. Deodată, spiritul meu avu o revelație: era un cîmp de rugăciuni! Am înțeles atunci, în chip simbolic, faptul că rugăciunile pe care le închinăm prietenilor și rudelor dispărute se urcă spre nivele speciale de conștiință, putînd genera cîmpuri de rugăciuni. Rugăciunile fac să se deschidă niște flori minunate, ciudate, iar dispăruții înțeleg că cei de jos nu i-au uitat. A fost o experiență extrem de emoționantă, pe care au trăit-o apoi, prin intermediul meu, și alte persoane. Astfel, sufletele dispărute primesc iubirea și gîndurile noastre ca pe niște flori de lumină într-un cîmp de rugăciuni.

Grupul “Life line” a început să funcționeze bine. Pentru moment, nu ne gîndim să-l deschidem exteriorului, căci participanții la cercetări trebuie să fie

suficient de rodați ca să înțeleagă toate implicațiile unei astfel de munci. Totuși, după un timp, percepția li se limpezește și, ghidați de noțiunea de serviciu, percep procesul ca fiind relativ ușor și natural. Sîntem încă în stadiul experimental și va fi important să determinăm repercusiunile unei astfel de munci asupra vieții lor.

Tentativele de însoțire a muribunzilor și de explorare a ținutului de dincolo de moarte nu trebuie să creeze interferențe la nivelul sufletului ce urcă, ci doar să se asigure că viața continuă după moarte și că, pentru spirit, va urma o nouă naștere, în lumile spirituale. Cercetările actuale asupra mecanismelor morții decurg, în mare parte, din observațiile unor persoane care au experimentat și descris moartea unei vieți anterioare. A retrăi vieți trecute conduce, în general, la a retrăi morți trecute, care pot fi accidentale sau naturale, liniștite sau violente.

În stări de expansiune a conștiinței, se întîlnesc deseori morți violente, nedrepte sau disperate, căci persoanele ce se supun acestei experiențe caută de cele mai multe ori cauza unei stări de rău sau originea unei karma negative cu efecte în prezent. Pentru a deznoda aceste karme, deseori este necesară experimentarea morții care le-a generat. Acest moment – foarte dificil și în general dureros – este vîrful acumulării de gînduri negative. Experiențele morții permit exprimarea și eliberarea acestor reziduuri psihice.

Gilbert

Gilbert avea probleme dermatologice constante: psoriazis, eczeme, mîncărimi. De ani de zile, încerca încerca tot felul de creme și de loțiuni, fără ca starea lui să se amelioreze. După ce mi-a citit prima lucrare și a audiat una din conferințele mele, s-a gîndit că problemele sale ar putea avea originea într-o viață anterioară și m-a căutat. Iată povestea pe care a retrăit-o:

În anul de grație 1340, în centrul Franței, trăia Gilbert (care atunci se numea Jalois), un țăran liber, proprietar al unei ferme modeste. Ca și cum povara impozitelor și recoltele slabe nu erau de ajuns, vînzătorii ambulanți și călătorii au apărut să răspîndească zvonuri despre ciuma neagră: "Ciuma era deja la Paris, unde făcea ravagii." După cum spunea un călător ce venea din Languedoc, boala se întindea din sud înspre nord. "Ciuma asta se ține după mine ca un scai", spunea el.

Panica se întindea mai repede ca molima, iar țăranii terorizați auzeau povestiri din ce în ce mai detaliate. "Acolo, oamenii nu mai știu cui să se roage, zicea un negustor. Unii încearcă să scape punîndu-și ierburi la nas. În sud-vest, de unde vin eu, au fost distruse sate întregi. Ar trebui să o luați spre nord, să căutați ierburi. Ocoliți orașele; să faceți curat gospodării și nu ieșiți de acolo pentru nimic în lume!"

Cuprins de spaima generală, Jalois trecu la acțiune. Cu ajutorul soției, copiilor și al cîtorva vecini, curăți cît putu de bine mica fermă, iar în sufragerie, pe jos, împrăștie ierburi proaspete. În locurile cele mai curate ale gospodăriei, încercă să adune cîteva provizii. Fără voia soției sale, dădu foc unui coteț de porci, al cărui miros urît risca să atragă teribila boală. Apoi începură cu toții să se roage, implorîndu-l pe Dumnezeu să-i ferească de boală pe ei și pe vecinii lor, cu care trăiau în bună înțelegere.

După două săptămîni, ciuma neagră a ajuns și în zona lor, atingînd satele apropiate. Ferma lui Jalois era izolată, iar ocupanții ei nu intenționau să aibă nici un contact cu alți oameni. Jalois se baricadă în fermă, unde nu intra nici un om și nici un animal din afară. În vremea aceea, nu se cunoștea nimic sau aproape nimic despre modul de propagare a epidemiei. Chiar și savanții se dădeau bătuți. Cum ar fi putut să știe atunci un țăran că ciuma neagră se transmite prin purici? Se credea mai ales că boala se răspîndea prin contactul cu o persoană bolnavă sau prin inhalarea aerului infectat, transportat de vînt. Totuși Jalois, cu bunul său simț, își spuse că nici un animal murdar nu trebuie atins. Nu le-a primit în casă nici pe cele cîteva persoane care au vrut să se refugieze la el. A aflat că, în satul vecin, toți erau bolnavi, iar riscul de a se îmbolnăvi era pentru ei la fel de mare. A doua zi, la fermă a venit o mătușă a sa, care îl imploră să o lase înăuntru. Jalois era foar-

te legat de această femeie, care îi ţinuse loc de mamă după ce el rămăsese orfan la doar cîţiva anişori... Cu lacrimi în ochi, i-a spus:

— Nu pot să te las, dacă eşti bolnavă?

— Nu-i adevărat, m-am păzit foarte bine, sînt curată.

Jalois se întreba ce să facă, în timp ce femeia plîngea şi implora. În cele din urmă, cu inima zdrobită, Jalois cedă. Îi deschise uşa, lăsînd să intre şi ciuma neagră.

Cîteva zile mai tîrziu, totul se consumase. Mătuşa, soţia şi mai mulţi copii, doborîţi de boală, au murit în cîteva ore, scuipînd sînge. Contaminat şi el, Jalois intră în agonie. Edemele de pe mîini şi de pe burtă, rănile deschise, duhoarea pestilenţială care se degaja din el îl transformară într-o masă respingătoare de carne. În clipa morţii, chemată de mii de ori, se culcă pe o parte; îi trecu prin gînd că ciuma neagră l-a învins, cu toate eforturile lui. În momentul degajării corporale, confundă lumina zilei cu o lumină imanentă care părea să-l aştepte. Se strecură afară din acel înveliş uzat, obosit, murdar – corpul său, pentru a îmbrăca un altul, alb, diafan, limpede. Redevenise el însuşi, urcînd către cei care l-au iubit.

Martie 1990. Întins pe divanul meu, Gilbert deschise ochii, complet uluit de povestea pe care tocmai mi-o spusese. Era una din cele mai exacte descrieri ale ciumei negre din cîte am auzit vreodată în călătoriile în timp. Gilbert rămase pe gînduri şi-mi

puse o întrebare pe care o aud mereu:

— Ce părere aveți?

M-am ferit să răspund și, ca de obicei, am fost prudent:

— Să lăsăm lucrurile în voia lor și să vedem ce se întîmplă.

După trei zile, Gilbert mi-a telefonat îngrozit:

— Am corpul acoperit de bube și mici pete roșii.

Era a doua oară cînd întîlneam un astfel de caz. Cu doi ani înainte lucrasem cu o persoană care avusese aceeași problemă. I-am explicat lui Gilbert:

— Poate că e ceea ce se numește o criză de creștere. Așteaptă o zi, două și vezi ce se întîmplă.

Trei zile mai tîrziu Gilbert mă sună și-mi spuse:

— Au dispărut toate bubele, iar o parte din petele roșii s-au atenuat.

O lună mai tîrziu, problemele lui dermatologice au dispărut total. Din cîte știu – căci nu l-am mai contactat pe Gilbert de mai bine de un an – problemele nu au recidivat.

Cum se explică astfel de fenomene într-un cadru convențional cartezian, dacă nu acceptînd existența vieții dinaintea vieții și a reziduurilor karmice care subzistă nu numai în corpul nostru actual, ci și în conștiința nemuritoare care ocupă acest corp?

Alegerile încarnării

Tradițiile orientale spun că orice viață într-un trup

din carne și oase este rezultatul unei alegeri, numite încarnare. După moarte și după traversarea nivelurilor de conștiință, vine un moment cînd sufletul, pierzînd orice noțiune de spațiu și timp, se confruntă cu o alegere. Va face un fel de evaluare karmică, cîntărind necesitatea de a coborî din nou, pentru soluționarea nereușitelor din viețile anterioare.

Yvonne, retrăindu-și alegerea de încarnare, a descris astfel un univers în întregime din cristal, întîlnit în timpul perioadei intermediare: "Totul e din cristal, solul, arborii. Văd seva care circulă prin trunchiuri și crengi, e extraordinar de frumos! Mă plimb prin această lume fabuloasă, în care e ceva atît de emoționant. Cred că am fost adusă aici de o călăuză. Am impresia că vrea să conștientizez ceva anume. Văd acum un licorn care merge în fața mea de parcă mă invită să îl urmez, pentru că merge foarte încet și se întoarce din cînd în cînd.

Ajungem lîngă un munte, care e și el din cristal; intru în tunelul care-l traversează. Licornul dispare, dar eu merg mai departe. Muntele devine opac; nu mai e din cristal, ci din pămînt. La capătul tunelului, în fața ochilor mei se întinde un spațiu infinit. Zăresc pămîntul și înțeleg că trebuie să mă încarnez din nou. E un semn".

La începutul cercetărilor mele, credeam că venirea pe pămînt era rezultatul unei alegeri libere, dar, prin 1980-1982, mărturiile călătorilor reveniți din perioada intermediară m-au făcut să-mi schimb opi-

niile. Unii spuneau că nu au dorit să coboare din nou, alegerea fiindu-le într-un fel impusă, în timp ce alții afirmau că au fost chiar forțați să revină. În 1984, am avut o convorbire telefonică cu Anne și Daniel Meurois-Givaudan, cunoscuți pentru cercetările și explorările lor în lumile spiritului. L-am întrebat pe Daniel Meurois-Givaudan ce știe despre cazurile de refuz al încarnării, la care el mi-a răspuns:

— Am avut un contact cu ghidul nostru, Omul Albastru, care ne-a confirmat că unele sufletele refuză să se reîncarneze. Dar asta nu se întîmplă decît în cazurile foarte grave, cînd sufletele, în stare de șoc, nu-și dau seama unde sînt. Ca să nu se piardă, pentru milenii întregi, unele suflete mari le ajută să se încarneze pentru a trece din nou prin traumatismul karmic, astfel încît să se elibereze.

Alegerea încarnării se face în trei feluri: fie cu ajutorul unei meditații solitare, al unei evaluări karmice, în care conștiința ia în considerare ansamblul parametrilor care ar putea s-o ajute la coborîre, fie cu ajutorul meditației cu un ghid, o ființă spirituală, o ființă de lumină, fie prin concentrare cu un grup karmic. După ce hotărîrea a fost luată, conștiința va începe alte alegeri: unde să se reîncarneze, în cine, în ce epocă, etc. În primul rînd, conștiința își va alege o mamă și tată și o mamă, în funcție de datele karmice. Este posibil ca unul sau poate amîndoi părinții să fi fost cunoscuți într-o viață anterioară. Influența întîlnirii karmice materne sau paterne este

importantă pentru reîncarnare și pentru dezvoltarea copilului. Apoi urmează locul; evident, nivelul spiritual al unei conștiințe care se reîncarnează în Franța va fi total diferit de al uneia care se reîncarnează în Japonia. Epoca este și ea foarte importantă. La un șerb din secolul al XIV-lea, cotidianul va fi dominat de grija de a trăi; el nu va avea putea trăi ca un om civilizat de la sfîrșitul secolului al XX-lea.

După ce a făcut toate aceste alegeri, spiritul urmează o traiectorie spre planuri manifeste, niveluri de conștiință situate din ce în ce mai jos. Momentul concepției nu a sosit încă, dar se poate spune că, într-un fel spiritual, mama e deja însărcinată astral. În clipa conceperii, spune tradiția tibetană, conștiința aruncă în materie două fire de lumină, unul în spermatozoid și altul în ovul. Apoi, conștiința își continuă coborîrea. Descrierile arată că, la un moment dat, coborîrea devine tot mai grea, ca și cum sufletul ar traversa un lichid vîscos. În sfîrșit, sufletul intră în corpul copilului, în general prin luna a treia de viață fetală. Textele și învățăturile spun de asemenea că, în clipa nașterii, sufletul aruncă în materie șapte, apoi douăzeci și unu, apoi patruzeci și nouă de fire de lumină. E cîntecul sufletului care se pregătește să trăiască din nou încarnarea. În astrologia tibetană, acesta este momentul precis al nașterii.

* * *

După cum am mai spus, anumite suflete refuză reîncarnarea, ceea ce dă naștere, în viața ce urmează, la suferințe psihice. Am avut ocazia să lucrez cu un schizofrenic, doctor în drept, trimis la mine de un prieten al meu, psihoterapeut. Nu credeam apriori că lucrul la nivelul vieților anterioare este soluția ideală dar Jean s-a dovedit, chiar de la prima ședință, un subiect excelent. L-am dus înapoi în copilărie; am fost cu adevărat mișcat cînd l-am auzit povestind despre spaimele sale și despre felului în care se ascundea sub patul părinților, cînd aceștia lipseau. Era în poziție fetală și stătea literalmente pe pămînt, timp de mai multe ore, ca un animal mic. Retrăirea fetală a fost extrem de zbuciumată; spunea întruna:

— Nu vreau să ies, nu vreau să mă aflu aici.

Răspundea foarte greu, după două-trei minute. Cînd l-am condus spre a treia lună de viață fetală, mi-a spus:

— Plutesc.

Asta m-a mirat, pentru că Jean nu avea nici o cunoștință despre mecanismele de dinainte și de după viață. Am mers și mai departe, după care l-am întrebat ce resimțea.

— E mare, spuse el după două minute.

— E lumină sau întuneric?

Mi-a răspuns abia după cîteva minute:

— E luminos.

— Ce dorești să faci?

După alte cîteva minute de tăcere, a răspuns:

— Nu vreau să cobor.

Am încercat să-l aduc în prezent, să-l fac să înțeleagă că s-a închis în el însuși și că își putea depăși spaimele. A fost un drum lung și dificil, dar a dat rezultate bune.

Cu anumite persoane deja inițiate în acest tip de experiențe, poate fi utilizată o tehnică de proiecție a conștiinței în afara corpului, numită ascensională, care permite accederea simultană la mai multe încarnări anterioare.

Iată, de exemplu, povestea unui bărbat care a navigat foarte mult în cursul încarnărilor sale precedente. În viața actuală, era mereu încercat de dorința de a călători. Adora marea și resimțea în mod constant chemarea depărtărilor. Cu toate acestea, continua să locuiască în regiunea pariziană, care nu-i plăcea deloc. În ciuda dorinței sale de a locui pe țărmul unei mări și a multiplelor ocazii pe care le avusese, nu reușise niciodată să facă acest pas, reținut de un fel de teamă pe care nu reușea să și-o explice.

Cripta timpului

În munca mea, am folosit de multe ori tehnica numită "Cripta timpului". Această metodă, pe care am pus-o la punct acum vreo zece ani, determină

subiectul să pătrundă prin sugestie într-o construcție energetică – o piramidă de lumină, de exemplu. În acest spațiu vibrator, în această criptă temporală, persoana regăsește fluxul de încarnări trecute. După cum am mai spus, procedeul nu poate fi folosit decît la persoanele deja familiarizate cu stările de expansiune a conștiințe. "Cripta timpului" permite îmbrățișarea unei vaste întinderi de timp și spațiu, într-un interval de timp real destul de redus. După ce l-am făcut pe subiect să intre în cripta temporală, l-am întrebat:

— Ce vezi?

— Văd vapoare, foarte multe. Cred că sînt navigator pe unul din ele.

— În ce epocă te afli?

— Poate cu cinci sute de ani înainte de Hristos, așa mi se pare.

— Să mergem acum spre sfîrșitul acestei vieți. Ce faci?

— Atacăm satele de pe țărm. Mor asasinat de o bandă de țărani înarmați, foarte violenți. S-au aruncat asupra noastră imediat ce am acostat.

— Ne întoarcem acum la cîteva minute înainte de moartea ta. Cum ai trăit aceste clipe?

— Am avut o viață frumoasă, îmi place marea. Mi-am petrecut cea mai mare parte din existență navigînd. Tatăl meu, care era tot marinar, a murit și el pe mare.

— Să ne întoarcem acum în momentul morții.

— Trupul meu e măcelărit de țăranii furioși. Văd niște femei înfuriate...

— Bine, să continuăm. Din cripta temporală se ivește o altă încarnare.

— Da, sînt tot bărbat, în Orientul Mijlociu. Cred că ne aflăm în jurul anului 800 după Hristos. Sînt negustor și navighez de-a lungul țărmului. Avem niște vaporașe cu care transportăm stofe.

— Ajungem la sfîrșitul acestei vieți; ce vezi?

— Mă văd pe mine, cam gras. Sînt atacat de pirați; corăbiile sînt scufundate iar eu sînt executat de pirați, care îmi aruncă trupul în mare.

— Să revenim la cripta temporală.

Bărbatul începu să respire adînc.

— Sînt tot bărbat. Am impresia că urc, e o imensă bătălie cu nave. Sîntem în Evul Mediu, poate în secolul al VI-lea. Știu că e vorba de occidentul creștin. Ne luptăm cu turci sau arabi. E o bătălie îngrozitoare! (Am presupus apoi că putea fi vorba de bătălia de la Lepante, care a opus flotei turcești a lui Ali Pașa forța creștină a Ligii Sfinte). Peste tot sînt vase în flăcări. Cred că sînt căpitanul unei nave. Am luat cu asalt un vas. Toți se luptă, marinarii se agață de vîsle, de proră. Se aud țipete, oamenii urlă, imploră. Eu însumi sînt încercuit de turci. Cred că sînt un navigator genovez sau spaniol.

— Să ne apropiem de momentul morții...

— Nu mor în bătălia asta. Vasele revin în port, am cîștigat! E nemaipomenit! Sîntem aclamați și sărbă-

toriți. Am respins un atac extrem de important, care periclita stabilitatea țărilor noastre.

— Încearcă să afli motivul pentru care nu ai făcut o carieră de navigator sau care nu te lasă să trăiești pe malul mării.

— Am fost întotdeauna fascinat de mare, dar e ceva care mă reține și mă deranjează. Mai mult ca sigur, e amintirea morților pe care le-am avut pe vase, înecat sau asasinat în China, în Evul Mediu, în secolul al VI-lea.

Munca asupra coborîrii în încarnări și asupra mecanismelor morții e foarte bogată în resurse privind dezvoltarea spirituală. Mulți oameni, închiși într-o structură morală rigidă, se revoltă uneori în fața fazelor de coborîre. Astfel, încetul cu încetul, în jurul lucrului asupra nașterii s-a creat o convingere conform căreia ar fi periculos și distructiv să aduci la lumină perioada dintre vieți. Nimic din toate acestea nu e adevărat. Sînt faze normale ale lucrului și a dori ștergerea părții vitale, materiale, pentru a o considera doar pe cea spirituală, duce la o luminare imperfectă.

Am auzit frecvent vorbindu-se de "lucru spiritual"; termenul e impropriu căci, la fel ca Denis Boyes, un terapeut american, cred că spiritul nu trebuie lucrat, fiind dintotdeauna perfect.

Efectuăm un lucru psihologic destinat să ne debaraseze de reziduurile karmice provenite din viața fetală și din cele anterioare. Cu toții avem răni și zo-

ne dureroase, dar – fiind refulate – nu le putem conștientiza. Sînt semn ale unor experiențe trecute, trăite bine sau rău, care împiedică dezvoltarea normală a eu-lui nostru, iar experiența moarte-renaștere poate avea caracter iluminat și inițiatic.

Pentru foarte mulți oameni, a experimenta moartea și a retrăi perioada dintre vieți înseamnă o etapă ultimă. Trecînd pe sub acest portal, sufletul suferă o mutație mentală și devine în întregime nou, regenerat. Totuși, văzut din exterior, sufletul acesta nu s-a schimbat, evoluția fiind interioară. Multe persoane, devenite sensibile la anumite feluri de a vedea lumea, cu o percepție diferită a universului, dau vieții o nouă orientare.

E greu să descrii în cuvinte aceste noi stări ale sufletului, dar persoanele care au trăit astfel de stări nu au nevoie de cuvinte. Este aici o alchimie a conștiinței, care se cîștigă cu prețul unei zguduiri interioare. Cît timp spiritul rămîne în monotonia cotidiană, nu se va întîmpla niciodată nimic. Julis Evola spunea, în volumul *Misterul Graalului,* că suveranul ce se trezește în fiecare dintre noi nu dă naștere amintirilor unui trecut mort, ci chiar adevărului acelora ce singuri se pot numi, pe bună dreptate, vii în zilele noastre.

Visul șamanic

Acum cîțiva ani, în cursul unei experiențe spon-

tane, am reușit să mă identific unor diverse forme animale. Știam că e posibil să îți însușești alte forme de viață, prin ritualuri alăturate unor practici șamanice. Eram acasă, întins pe canapea, profund relaxat, după principiul explorării nivelurilor de conștiință. N-aș putea spune de ce am început să mă gîndesc la un șobolan de apă. Ciudată idee, mi-am spus amuzat, să evoci acest mic rozător american!

M-am agățat totuși de această imagine și am privit curios animalul ager, înarmat cu niște degete de care se servea, în felul primatelor, pentru a-și duce la gură mîncarea pe care tocmai o spălase în apa rîului. În mod brutal, m-am simțit basculînd și ieșind din rolul meu de observator, pentru a deveni literalmente șobolan de apă.

Intrasem în corpul animalului, cu capul, cu botul lui lin și lucios și cu mîinile delicate dar extraordinar de abile, care adunau tot felul de resturi, destinate construirii unui baraj. Devenisem personajul de vis pe care îl închipuisem. Un personaj fericit; eram într-o armonie perfectă cu mediul înconjurător. Mă simțeam minunat în pielea mea de șobolan. Eram în mijlocul familiei; cinci sau șase membri participau la construirea casei. Nu-mi lipsea nimic și eram liniștit.

Apoi am început să-mi pun întrebări: "Mai sînt și alte rîuri la fel de limpezi ca acestea? (În conștiința mea nu exista decît acesta). Erau în alte părți și alți șobolani de apă care își construiau și baraje și spălau tot ce mîncau? Știau să facă toate astea la fel de

bine ca mine? Erau întrebări la care nu știam să răspund.

Fiindcă mă aflam pe mal, mi-am zărit imaginea reflectată pe suprafața apei. M-am văzut cu botul adulmecînd, cu urechile ciulite și ascuțite, cu ochii negri și vii, înconjurați de cercuri mari și negre, de parcă aș fi purtat ochelari cu rame groase. Pata albă de pe gît constrasta cu gri-ul blănii mătăsoase. Aveam cu adevărat o înfățișare frumoasă!

Pentru o clipă, mi-am ridicat capul și am zărit pe malul celălalt silueta masivă a unui urs. Apoi am revenit la imaginea care plutea ușor pe apă dar, brusc, am văzut-o desprinzîndu-se de mine și plutind spre celălalt mal. Deodată, m-am simțit devenind urs. Mă aflam în pielea unui urs cafeniu, de talie mijlocie, cu ghearele înfipte în pămînt, supraveghind liniștit împrejurimile. Ursul răspunse fără ezitare întrebărilor adresate șobolanului. Beneficiind de o anatomie favorizantă, el știa că mai erau și în alte părți rîuri și șobolani de apă. Eram în armonie cu corpul meu greoi și-mi simțeam mușchii puternici sub blana lungă. Era la sfîrșitul primăverii. Așteptînd zilele frumoase pe malul acestui rîu mărginit de o pădure, m-am întrebat dacă mai sînt și alte peisaje ca acesta. Brusc, totul s-a schimbat, iar eu m-am trezit în zăpadă, protejat de iarnă de blana mea deasă. Venise vremea să hibernez într-o cavernă. Eram somnolent și știam că ritmurile mele biofizice urmau să se încetinească. M-am întrebat dacă există iarnă peste

tot.

Chiar cînd intram în grota pe care mi-am ales-o, am văzut un vultur impunător plutind printre nori. Imediat, sufletul meu de urs se ridică pentru a atinge acea pasăre răpitoare cu înfățișare măreață. M-am simțit atunci devenind un vultur negru, cu cioc acvilin, cu aripi puternice. Pe loc, am încercat senzația uimitoare și voluptoasă de lunecare prin aer. De sus, am văzut ursul ca pe un punct minuscul, dispărînd în cavernă, iar vulturul răspunse la întrebarea adresată ursului.

— Nu, nu există iarnă peste tot. Foarte departe, spre sud, sînt ținuturi calde, cu păduri.

Zburam peste un lanț de munți și, cu privirea mea pătrunzătoare, am văzut valurile de zăpadă ridicate de vînt. Am resimțit un extrordinar sentiment de libertate, nu numai în corpul de pasăre, în aripile larg deschise, ci și în conștiința mea de vultur.

Mi-am continuat ascensiunea. Curînd, apăru o lumină albă, amețitoare, atrăgătoare ca un amant. M-am îndreptat spre ea, urcînd tot mai sus. Pentru o clipă, m-am simțit basculînd în această lumină și m-am aflat în înțelepciunea universului. Devenisem un spirit pur; am auzit o voce spunîndu-mi: "Viața există în toate lucrurile: și în forma umană și în formele animale sau vegetale. Totul poartă viață: un arbore, un nor, chiar și o piatră. Fiecare lucru se transformă și, la modul absolut, viața unui vultur, a unui urs sau a unui șobolan au aceeași valoare. Ceea ce se schim-

bă este percepția temporală. Totul se naște, trăiește și moare în creație. Într-o zi, vei dispărea și tu, ca și florile de primăvară, dar vei reveni mai frumos ca înainte. Toate spiritele vii revin astfel, într-o manieră ciclică, și de fiecare dată reapar mai puternice și mai frumoase."

Atunci am ieșit din acea minunată stare de conștiință. Mă simțeam locuit, în mod real, de toate formele de viață. Deci e adevărat că nu trebuie să te temi de moarte, ci să înțelegi mecanismele care îl conduc pe om în univers. Cum poți oare să te temi de un fenomen natural, care ne dă chei ale misterului universului și ne ajută să trăim în armonie cu noi înșine și cu lumea înconjurătoare?

Capitolul 7

Contacte angelice

Există îngeri păzitori?

În luna decembrie a anului 1993, ziaristul Pierre Jovanovic, autorul cărții *Studiu cu privire la existența îngerilor păzitori,* m-a invitat la o emisiune televizată a canalului France 3. De mulți ani, el se interesa în detaliu despre apariția îngerilor păzitori, simțiți în experiențele de la frontiera morții, subiect studiat cu seriozitate pentru prima oară de doctorul Raymond Moody.

Cercetările și investigațiile efectuate de-a lungul a șase ani l-au condus la Pierre Jovanovic la o interesantă comparație între aparițiile evocate de mistici și cele povestite de persoane ce au avut stări de comă depășită (N.D.E.). Cartea sa ne cufundă progresiv în impenetrabilul situațiilor de N.D.E și mai ales în realitatea cvasipalpabilă a îngerilor păzitori.

Cercetările lui Michel Sabom, un cardiolog din Florida, cele ale profesorului Kenneth Ring, observațiile lui Robert Monroe și ale doctorului John Lilly, celebru în toată lumea pentru studiile sale despre delfini, ancheta jurnalistului, toate iau în considerare cercetările întreprinse în jurul fenomenului apariției îngerilor. La emisiune au mai participat un preot, un profesor de la Institutul de înalte studii catolice, un rabin, un psihanalist și cîntăreața Helen Kibaro. Fiecare a adăugat problemei dezbătute propria sa convingere științifică sau mistică.

Desigur, se naște întrebarea: există îngeri? Dacă da, ce sînt ei? Niște entități interioare nouă? Se confundă cu conștiința? Sînt niște dubluri pentru noi înșine? Textele religioase și mistice semnalează prezența permanentă pe lîngă oameni a călăuzelor spirituale și a îngerilor, spirite eterice și inițiate, intermediari între Dumnezeu și oameni. Viziunea tradițională a îngerilor ne conduce la izvoarele religiei iudeo-creștine. Ne gîndim la scara lui Iacob, la arhanghelul Gabriel anunțînd Mariei venirea copilului Isus sau la același arhanghel, devenit Jibrail, dezvăluind cuvîntul lui Dumnezeu lui Mahomed, profetul care va începe vremea Islamului.

Dacă religiile politeiste nu pomenesc prea des îngerii, în sensul obișnuit al termenului, în panteonul Greciei și al Romei Antice, zeii secundari sau semizeii serveau drept intermediari între zei și oameni. Iris, curcubeul, leagă cerul de pămînt și e mesagerul

marilor zei. Eros, fiul Afroditei, este, pentru oameni, solul mamei sale. În cele trei mari religii monoteiste din Occident, îngerii au un rol deosebit de important: profetic, protector sau purtător al mîniei divine. În civilizațiile primitive de coloratură animistă, rolul îngerilor revine naturii, unui rîu, lac, munte, arbore, animal, cărora li se acordă o putere aproape divină. Aceste manifestări multiple și variate acoperă de fapt aceeași realitate: prezența recunoscută, în comunitățile omenești ale tuturor epocilor, a spiritelor imateriale, iubite și temute în același timp, care stabilesc o punte între lumea fizică și non-fizică, între lumea materială și cea spirituală.

Pe lîngă referințele religioase și mistice, poveștile, legendele și folclorul vorbesc și ele despre aceste spirite invizibile care, din timpurile cele mai îndepărtate, au traversat lumea alături de oameni, împărțind cu ei viața de fiecare zi. Se pare că, prin povești, strămoșii noștri au încercat să ne comunice ceea ce credeau ei că au înțeles despre natura acestor spirite vibratorii, simțite de unele persoane în stări speciale de veghe.

Învățătura angelică

Apariția îngerilor în cotidian îmbracă, în general, două forme. Ei pot apărea în calitate de îngeri păzitori, cum explică Pierre Jovanovic în lucrarea lui, sau se pot manifesta inopinat, în cursul stărilor de

expansiune a conștiinței sau de proiecție a conștiinței în afara corpului. Apariția acestor spirite de lumină este întotdeauna răscolitoare pentru persoanele care o trăiesc. Bineînțeles, întîlnirea nu poate avea loc decît în stări intermediare, în spații vibratorii. Aceste ființe se manifestă și se exprimă în diferite căi, în funcție de circumstanțe. Toate persoanele care și-au ridicat conștiința spre un nou nivel de înțelegere își dau seama de existența unui continuu paralel sau superior nouă, în care spiritul și corpul sînt zidite într-un material particular numit "spațiu-timp". În cursul numeroaselor mele experiențe, m-am întrebat dacă partea vizibilă din mine nu este o excrescență a unui modul matematic, un fel de obiect hiperspațial care își proiectează vibrația în materie, corpul nefiind decît un vehicol de explorare, un modul încarnat identic cu LEM, vasul selenar pe care primii astronauți l-au folosit pentru explorarea satelitului nostru natural.

În 1984 și în anii ce au urmat, am încercat să intru în contact direct cu Véda, stăpînul și călăuza Govenkăi, ce aparține acelei saga temporale pe care am trăit-o personal. Mă întrebam care era natura exactă a lui Véda, spiritul de lumină. Cine era? O prelungire din mine însumi? O fațetă a personalității mele, o trăsătură de caracter, un gînd pios ori o entitate exterioară persoanei mele? De atunci am încercat să regăsesc acestă lumină imanentă, care mi s-a impus ca fiind Véda.

După doi ani, spre sfîrșitul lui 1985, am început să am cu el contacte religioase. La început într-o manieră difuză, apoi în timpul somnului. Anii 1986, 1987 și 1988 au fost pentru mine extrem de bogați în descoperiri, în noi înțelegeri privind mecanismele care îl mișcă pe om în Univers. Acel puzzle cosmic despre care am vorbit începea să se aranjeze.

Într-o noapte, cînd eram pe punctul să adorm, am auzit în urechea stîngă o voce foarte îndepărtată, ce părea că vine dintr-un tunel lung, reverberîndu-se ca un ecou:

— Patrick! Patrick!

Am răspuns pe loc, mental:

— Da, vin. M-am simțit lunecînd în somn și plecînd în picioare. Mai exact, învelișul meu vibrator evada din corpul pe cale să ațipească. M-am ridicat ca un scufundător care revine lent la suprafață. De-a lungul traiectoriei pe care o urmam, auzeam niște voci extrem de difuze, foarte îndepărtate; apoi am început să urc spre o lumină vie și foarte plăcută.

Lumina semăna cu o coroană de flori rotindu-se lent în jurul axei proprii. Cînd am atins-o, m-am simțit aspirat. "Trebuie să trec chiar prin ea" mi-am zis. Am trecut astfel una din acele porți care marchează trecerea dintr-o lume în alta. Mă regăseam din nou într-un univers limpede, deschis, infinit. Véda, minunatul, era acolo: o prezență neclară, părînd că plutește – o viziune aproape indescriptibilă cu cuvintele de toate zilele. Cum ar putea fi evocate concret a-

ceste apariții schimbătoare și fugare, ce iau adesea forma unor bulgări de lumină, a unor iradieri albe sau aurii. Alteori, aparițiile se manifestă sub forma unui corp constituit sau nu se exprimă decît printr-un simplu sentiment de prezență. Vibrațiile lui Véda m-au învăluit complet; m-am întrepătruns cu ele așa cum se amestecă două lichide.

— Cum aș putea să te percep mai bine? I-am întrebat mental.

— Nu căuta o regulă fixă, mi-a spus Véda. Sînt multe feluri care ne putem percepe. Noi ne manifestăm într-o multitudine de feluri. A căuta o explicație înseamnă a ajunge la paradoxul întîlnit de fizicieni cînd au încercat să înțeleagă natura luminii, care este în același timp și undă și particulă. În același fel, și noi sîntem undă și particulă, și aici și peste tot în același timp, fără limită de spațiu și de timp.

— Vrei să spui că te poți afla aici și înalte locuri în același timp? I-am întrebat.

Am avut senzația unui mic rîs, iar răspunsul veni imediat sub formă holografică și vibratorie:

— Corpurile noastre există în locuri diferite în același timp și chiar în mai multe epoci simultane, pentru că timpul e ceva iluzoriu. Mă poți percepe așa cum doresc eu, mă poți percepe și într-un alt fel. Ne putem coborî nivelurile vibratorii ca să apărem într-un loc și într-un moment exact, așa cum o fac eu pentru tine astăzi. Dacă simțurile tale subtile ar fi fost complet dezvoltate – și vor fi, în viitor – m-ai fi

perceput ca ființă de lumină, pulsînd radios.

Aveam impresia că mă cufund în ceva infinit de mare, de bun și de diafan. Poate îmi regăseam propria natură spirituală? Am avut o dată intuiția difuză că această parte încărcată din mine nu era decît o umbră proiectată de gîndirea mea.

S-au scurs doi ani de la această experiență. Spre sfîrșitul lui 1987, eram absorbit într-o activitate care m-a purtat peste tot în Franța și în străinătate: Elveția, Statele Unite, Canada. Călătoream enorm și întîlneam multă lume. Tocmai îmi publicasem volumul și asta îmi oferea noi orizonturi. Mult timp n-am mai avut timp să stabilesc contacte cu Véda. Am făcut episodic două tentative, dar nu am obținut decît o imagine estompată, un sunet vag, aproape inaudibil, de o frecvență asemănătoare celei ce se obține cînd se dorește captarea unei unde prea îndepărtate, cu o antenă slabă. Mărturisesc că am încercat de mai multe ori, pînă am renunțat.

În noiembrie 1988, am trăit o experiență în care Véda mi-a apărut în toată luminozitatea sa. Îl priveam și aveam impresia că mă situez la un nivel necunoscut, pe care nu-l atinsesem niciodată. Ceva se schimbase. L-am întreabat:

— Ce s-a întîmplat cu tine, unde ai fost?

— M-am ridicat pe un plan mai elevat.

— Cum este posibil?

— Voi, toți oamenii și vietățile care trăiți în sfera timpului și universului, voi evoluați. Cu toții sîntem

într-o evoluție constantă, cufundați într-o mișcare e-volutivă care ne conduce spre izvorul lui Dumnezeu. Diferența constă în faptul că noi avem conștiința a ceea ce putem face și cunoaștem dificultățile materiale.

M-am gîndit că posibilitatea de cufundare în izvor există, ancorată foarte adînc, în fiecare spirit uman. I-am spus atunci:

— Ai devenit înger!

— Într-adevăr, așa se numesc unii oameni.

Apoi l-am întrebat:

— Ce este rasa umană?

Răspunsul lui, venit sub formă de muzică, mi-a mai furnizat o bucată din puzzle. Printre sunete, am descifrat mesajul:

— Cu mult timp în urmă, erați asemănători nouă; peste încă mulți ani, veți redeveni asemănători nouă.

M-am gîndit, prin urmare, la mitul îngerilor căzuți, la acele legende străvechi care evocă apariția unor ființe venite de nicăieri, sau la acel pasaj din Biblie unde se spune că îngerii au găsit femeile oamenilor frumoase și le-au luat de soții. E posibil oare ca niște ființe vibratorii să ia formă fizică într-o epocă îndepărtată a omenirii? Uneori, gîndirea – căci mai rămîne un strop de gîndire chiar și în stările de conștiință lărgită – nu reușește să țină pasul.

— Ce este universul fizic? l-am întrebat pe înger.

— Nu e decît o clipă amestecată dintr-un amalgam extrem de vast, iar realitatea pe care o cunoaș-

teți se manifestă într-un program vibratoriu, într-o lume non-fizică.

— Interveniți în dezvoltarea ființelor umane? Cine sînt îngerii păzitori?

— Fiecare om are un înger păzitor, răspunse el, iar copii îl văd. Nu spuneți despre unii că "zîmbesc la înger"? Dar, din cauza structurii materiale a conștiinței și a vehicolului încarnat, percepțiile acestuia se închid treptat. Există o lege de non-ingerință, care a existat întotdeauna și va exista mereu. Ființele umane care ne contactează ne-au simțit aproape și, cîteodată, am intervenit la nivel individual.

— Dar, am mai întrebat, ce trebuie să credem despre toate catastrofele vibratorii ce se pregătesc?

În acea perioadă, eram foarte preocupat de viitorul planetei; am înțeles că viitorul nu exista ca atare ci era generat de fiecare dintre noi. Nu se spune oare că la sfîrșitul secolului vor fi catastrofe majore, care vor mătura oamenii de pe fața pămîntului?

Véda mi-a inspirat o viziune a pămîntului și o vibrație întunecată și grea, ce a intrat în mine ca un vaiet prelung. Am zărit aura planetei noastre: era gri, întreruptă pe alocuri de cîteva găuri. M-am simțit coborînd, aspirat de acest bulgăre. "Asta ne așteaptă?" m-am întrebat. Brusc, am avut sentimentul că mă ridic din nou. Am văzut pămîntul reapărînd; am înțeles atunci că nu era vorba de o călătorie prin spațiu, ci prin timp. Véda îmi arătă pămîntul verde, frumos, luminos, așa cum a fost mereu. Poate

catastrofele vibratorii nu erau pregătite pentru acum... Poate!...

— Contactul cu îngerul tău, urmă Véda, seamănă cu ceea ce tu numești catalizator de conștiință, o activare a inconștientului care face să se nască ființe umane în universul non-fizic din care au ieșit. Multe ființe umane trăiesc într-un context material și nu recunosc finalitatea conștiinței. Vibrațiile unui anumit număr de oameni încep să se limpezească. Tot mai multe spirite încarnate au acces la stări diferite de conștiință, care le pun în contact cu fenomene vibratorii complet necunoscute pînă în prezent. Multe persoane relatează ce au văzut în pragul morții și încep să descrie grădinile în care plutim noi.

M-am îndreptat din nou în jos și am înțeles că acest contact va lua sfîrșit.

— Cum aș putea să te întîlnesc din nou?

— Sînt mai multe chei, mi-a răspuns, niște formule aproape matematice; trebuie să găsești chiar tu codul de acces.

Am simțit brusc o lunecare printr-un tunel, apoi m-am simțit dormind. M-am trezit, cîteva minute mai tîrziu, sub impresia unei căderi violente, ca și cum aș fi căzut de foarte sus. Era ora 3,30 dimineața.

Fiecare din noi am cunoscut, în somn, acea impresie de cădere brutală care, de cele mai multe ori, ne trezește cu o tresărire. Asta înseamnă că tocmai ne-am integrat corpul, pe care îl părăsisem pentru a accede la alte planuri de conștiință. Șocul care ne

trezește este produs de reîntoarcere. Nu e vorba de un coșmar, ci de confirmarea faptului că tocmai am făcut o călătorie îndepărtată. Multe persoane trăiesc regulat acest fenomen, pe care, din nefericire, nu și-l amintesc în stare conștientă.

După ce Véda a dispărut, am continuat să-mi pun tot felul de întrebări: "Poate că sîntem la adăpostul conceptelor limpezi asupra contactelor cu aceste ființe de energie numite îngeri sau îngeri păzitori? Trebuie să gîndim altfel. Noi gîndim linear, așa cum am învățat cu toții de mici. Dar explorarea diverselor niveluri secvențiale ale conștiinței nu ne permite să accedem la o înțelegere coerentă a unor astfel de experiențe".

Cufundat în gînduri, în toiul nopții, mi-am spus că gîndirea deterministă era total neadecvată, chiar și pentru un început de înțelegere. Trebuie deci să basculez spre un alt modul matematic, spre o gîndire nedeterministă, neeuclidiană, neensteiniană. Prin toate experiențele de dincolo de universul celor cinci simțuri și în niveluri de conștiință din ce în ce mai subtile, spiritul din noi aspiră la realitatea spirituală din care a ieșit. Căci sîntem cu toții niște copii în universitatea misterului spiritual pe care o reprezintă viața, sîntem cu toții niște orbi cufundați în noaptea supraumană. Știința actuală nu e poate chiar de aruncat, ne poate servi chiar de corpus de cunoștințe, ca să mergem din ce în ce mai departe. Ea nu trebuie să fie o frînă, ci o trambulină care să ne per-

mită explorarea inexplorabilului și exprimarea inexprimabilului.

Deseori, călăuzele și îngerii apar spontan în timpul ședințelor de expansiune a conștiinței. În 1984, eram la Chicago, la prietenul meu Gregory Paxson, un analist cu care am colaborat mai mulți ani. Mi-a povestit o istorie ciudată. Într-o seară, a primit vizita unei avocate foarte cunoscute, care i-a spus:

— Mă interesează ceea ce faceți, aș vrea să înțeleg motivele pentru care anumite zone din viața mea rămîn întunecoase.

Gregory Paxson i-a explicat în ce constă ședința. Era o femeie tînără, hotărîtă și sigură de ea: totul trebuia să se desfășoare bine. Gregory resimți o vibrație ciudată și intră într-un fel de semi-somn conștient. Fără să apuce să spună vreun cuvînt, văzu o formă alburie învîrtindu-se lent în jurul femeii, care părea adormită. Ființa diafană făcu un gest, ca și cum ar fi smuls bucăți de piele de pe piciorul drept al pacientei, între gleznă și pulpă. Totul dură 5-10 minute; apoi, forma albă dispăru la fel de misterios precum apăruse, ca un fum purtat de o briză ușoară.

Gregory Paxson asistase la scenă fără a se putea mișca. Tînăra se ridică imediat, deschise ochii și întrebă:

— Am dormit, nu-i așa?

— Într-adevăr, îi spuse Gregory. Astăzi ne vom opri aici azi; vom relua ședința altă dată.

Tînăra plecă, puțin dezamăgită și contrariată.

Patru zile mai tîrziu, îl sună pe Gregory și îl întrebă:

— Ce s-a întîmplat în seara aceea?

— Nimic, absolut nimic!

— Imposibil! Știu că s-a întîmplat ceva, spune-mi adevărul!

Întîi ezită, apoi se hotărî să spună ce a văzut și cum el însuși s-a aflat, în momentul acela, într-o stare secundă.

Femeia de la capătul firului i-a spus:

— Domnule Paxson, peste două săptămîni urma să mă operez de o rană varicoasă, dar rana a dispărut. Nu mai am varice, nici o urmă, nimic! Totul e acum normal! Cum se explică? Ce s-a întîmplat?

Gregory Paxson a oftat și i-a răspuns:

— Nu știu, nu înțeleg ce s-a petrecut .

În cazul unor karme extrem de grave, putem solicita intervenția ghidului spiritual al persoanei. Mi s-a întîmplat foarte rar să fac apel la Véda, cînd mă simțeam depășit. E un fel de impuls mental pe care îl lansez în așa fel încît să-i resimt vibrația. Intervenția ghizilor sau a ființelor vibratorii operează o legătură cu un lung șirag de ființe vibratorii, care pot ajuta persoanele în căutare de noi niveluri de conștiință.

Georges

De acest agent imobiliar care tocmai se despărțise de familia lui îmi amintesc dintr-un cabinet parizi-

an. Nu voia să admită realitatea rupturii și nu putea să se gîndească decît la metode de a-și recîștiga soția. Eșecul conjugal îi dădea o puternică motivație pentru a se schimba. Întotdeauna fusese autoritar, puțin tiranic, avînd tendința să-i sufoce pe ceilalți și să-și impună punctul de vedere.

Georges nu era un adept al practicilor spirituale. Nu citise nimic despre acest subiect, în afară de *Sîntem toți nemuritori*. În vremea aceea, era obsedat de ideea reconstruirii unei noi relații. Într-o stare modificată de conștiință, a început să-mi povestească un episod surprinzător.

Contra tuturor așteptărilor mele, plecă imediat spre univers non-fizic. Se regăsi într-un loc de la țară, cu iarbă și dealuri molcome. La capătul unei cărări, se ridica un templu grecesc. M-am întrebat imediat dacă nu urmărea un fel de imagerie ghidată, un fel de vis stereotip, dar el mi-a descris cu adevărat un univers non-fizic. Am putut să verific; există pentru asta o tehnică specială: persoanei i se cere mental și-și lipească palmele, ca într-o rugăciune. Dacă se află într-o viață trecută, în copilărie sau într-o fantasmagorie, mîinile nu se întrepătrund, dar dacă se află într-un univers vibratoriu, mîinile trec una prin alta.

Georges-spiritul se apropie de acest mic templu de marmură. Apăru o călăuză înveșmîntată în alb, care îl conduse în interior. Georges avu atunci impresia că recunoaște locurile. De-a lungul pereților

se aliniau rafturi încărcate cu mii și mii de cărți.

— E stupefiant, spuse Georges, din afară mi se părea un edificiu mic, dar – văzut din interior – e gigantic.

Călăuza îi indică un loc, un raft din dreapta intrării, și luă o carte.

M-am gîndit: "A intrat în analele akashice, în biblioteca vibratorie a umanității, acolo unde se găsește cartea vieții lui." Oare Georges știa? Cu toate acestea, conceptul era uimitor. Călăuza a întins cartea lui Georges, care începu să o răsfoiască lent și penetră imaginile holografice din paginile cărții. Îl vedeam pe omul din fața mea, privind cartea cu ochii închiși.

Părea că cercetează ceva cu intensitate. I-am spus:

— Poți să te exprimi?

Mi-a răspuns:

— Aici se află toată povestea mea, ansamblul viețilelor mele de cînd am ajuns pe pămînt.

Bineînțeles, trăia ceva foarte intim și, respectînd acest moment, am rămas tăcut. După un moment, el a spus:

— Am ajuns aproape de sfîrșitul cărții, unde e vorba de încarnările mele viitoare. Însă eu mă opresc aici.

— De ce nu consulți partea asta?

Se auzi vocea lui Georges:

— Călăuza îmi spune să n-o fac. Îmi spune să las viitorul acolo unde e, ca să-l pot lucra din prezent.

După această ședință, omul trist de la început devenise mai senin, mai destins. Fusese profund mișcat de ceea ce tocmai trăise și, la plecare, avea o inimă plină de speranță.

Cînd l-am revăzut, după o perioadă, mi-a spus:

— E curios, ceea ce am descris despre templu cunoșteam deja, trăisem în copilărie. Cînd aveam patru sau cinci ani, o ființă învăluită în alb mă ducea noaptea și-mi arăta temple, locuri minunate cu flori, culori, lumini, mă ducea și într-o cameră cu cărți.

— Crezi că îl cunoști pe omul din templu? l-am întrebat.

— Da, mi-a răspuns, l-am cunoscut, dar l-am uitat de mai bine de 40 de ani.

Convergențe luminoase și viziuni ale viitorului

În secolul al XVI-lea, cu mult înainte ca cele trei vase ale lui Christophor Columb să ajungă pe coastele Noii Lumi, indienii sioux aveau un teritoriu vast, de-a lungul Munților Stîncoși, pînă în Pennsylvania. În această epocă se situează unul din episoadele fundamentale ale istoriei lor sacre, comparabil ca importanță cu momentul în care Moise a primit de la Cel Etern Tablele Legii.

Legenda sioux povestește că, într-o zi, vînătorii de bizoni au întîlnit în preerie o tînără fecioară, îmbrăcată în piele albă. Aceasta a apărut într-un abur

luminos și le-a spus: "Eu sînt Femeia Bizon, soția lui Pipă Sacră (Buffalo Calo Woman) și vin din partea Marelui Spirit, ca să vă aduc învățătura lui Chanupa, Pipă Sacră".

Sedus de tînăra fecioară, unul din vînători făcu pe loc un dans nupțial, dîndu-i de înțeles că o vrea de soție. Cu o scînteie ivită dintr-un mic gest din mînă, tînăra îl fulgeră pe pretendent, reducîndu-l la o grămăjoară de cenușă. Al doilea vînător, înfricoșat, căzu în genunchi. Ea îl ridică:

— Nu te speria, îi spuse ea. Întoarce-te la ai tăi și pregătește-i pentru sosirea mea. Spune-le că vin din partea Marelui Spirit.

Vînătorul a ajuns la clanul lui, unul dintre cele "fără arc" și le-a vorbit despre fecioară. Ea apăru nu mult după aceea, mergînd prin mijlocul tribului, în sensul acelor de ceasornic. I-a adunat pe șefii și înțelepții satului, pentru a le arăta Pipa Sacră, așezată într-o cutie. Apoi le-a spus: "Acesta e un dar divin și trebuie păstrat cu sfințenie. În cutie se află Pipa Sacră. Nici un om impur, bărbat sau femeie, nu are voie să o vadă. Cu ea veți trimite spiritele voastre lui Wakan Tanka, Marele Spirit, creatorul a toate, tatăl și strămoșul nostru".

Apoi le împărtăși învățura focului sacru, al cărui cămin e ornat de șapte ceruri reprezentînd șapte rituri care vor folosi focul. Femeia Bizon i-a adunat apoi pe vracii, înțelepții și sfinții comunității, pentru a-i iniția în cele șapte ceremonii sacre, care constituie

și astăzi osatura întregului ciclu ceremonial al neamului sioux.

Focul sacru, dăruit oamenilor medicinei și șamanilor secolului al XIV-lea, a fost transmis din generație în generație. În perioada 1880-1890 (cînd cei mai mulți indieni erau morți sau ținuți în rezervație, doar cîțiva fiind liberi), ultimii șamani s-au hotărît să intre, printr-un loc secret, în Focul Aprins al Femeii Bizon. Legenda spune că locul se află în Wyoming, lîngă rîul Platte, aproape de locul unde părinții lui Cal Nebun, unul dintre cei mai mari șamani sioux ai tuturor timpurilor, au învelit mîna fiului lor. La ceremonie, înțelepții au prezis: "Într-o zi, plantele lumilor de odinioară vor reveni, pămîntul se va scutura ca o femeie bizon, pe cer vor veni mari nouri, iar lumea se va schimba din nou. Cînd va veni timpul, Focul va fi iarăși dezgropat."

La mii de kilometri sud de triburile sioux trăiesc indienii hopis, astăzi regrupați într-un teritoriu aflat la nord de Arizona. Întotdeauna am fost fascinat de cultura acestui popor profund religios. În viziunea lui asupra lumii, există anumite forțe misterioase, numite Kachinas. Ca și tibetanii, indienii Hopis au un ciclu ceremonial foarte lung, care începe la jumătatea lui decembrie și se sfîrșește în luna august. În fiecare iarnă, de Kachinas, preoții își pun măști și vin în sate, pe care le părăsesc la mijlocul verii. Vechii povestitori ne asigură că aceste aceste forțe există cu adevărat; nu sînt niște zei, ca cei pe care i-au

imaginat antropologii sau etnologii, ci mai degrabă niște forme interioare, elemente spirituale, forme fizice ale vieții, intermediari și mesageri.

Indienii hopis recunosc viața în orice lucru: astfel există un Kachina al cenușii și un altul al stejarilor, pe care îl numesc Sasquasohuh (steaua albastră). În timpul ritualurilor, un preot dansează cu masca Stelei albastre; după predicatori, în locul măștii va dansa, într-o zi, chiar Sasquasohuh.

Mi s-a spus că ciclul ceremonial hopis este cîteodată acompaniat de un cîntec, pe care indienii îl numesc Wuwushim. Anii în care preoții l-au intonat au fost urmați de evenimente grave. Bătrînii spun că Wuwushim a fost cîntat în 1540, cu puțin înainte ca trupele spaniole să înceapă lupta cu triburile apașe, în drumul lor către Noul Mexic și Arizona. Același lucru s-a întîmplat și în 1917, cu cîteva luni înainte ca Statele Unite să intervină în primul război mondial, și în 1940, cu un an înainte de Pearl Harbor, care a determinat intrarea Statelor Unite în al doilea război mondial. Wuwushim a mai fost intonat și în anul 1987.

La sud, în peninsula Yucatan, au trăit indienii maya. Acest popor al Americii Centrale constituie o enigmă pentru mulți istorici. La mijlocul secolului al XIX-lea, descoperirea satelor invadate de pădurea tropicală a pus în lumină vestigiile unei civilizații strălucitoare, extrem de bogate. Într-adevăr, maya a fost primul popor precolumbian care a utilizat scrierea și

a ridicat mari construcții (piramidele în trepte, templele suprapuse); excelau în astronomie și dispuneau de locuri privilegiate pentru observarea astrelor. Preoții astronomi știau să calculeze revoluția sinodică a planetelor Mercur, Venus și Marte și observau planetele Saturn și Jupiter cu mai mult de un mileniu înainte ca ele să fie identificate de Galilei și Kepler.

La apogeul său, atins în secolul al IX-lea, civilizația maya a dispăut brusc, orașele au fost abandonate. Ce s-a întîmplat? Nimeni nu a știut vreodată cu exactitate. Istoricii au emis tot felul de ipoteze: recolte slabe, epidemii, tulburări interne, invazii... Dar nici una din aceste teorii nu poate justifica integral un declin atît de rapid. La începutul secolului al XVI-lea, cînd primii conchistadori au debarcat pe țărmurile Yucatan-ului, n-au găsit decît cîțiva țărani săraci și inculți. Cetățile, piramidele și tot ce făcuse gloria poporului maya dispăruseră, învăluite de luxurianta vegetație tropicală.

Cercetări profunde, desfășurate pe parcursul a mai mult de un secol și jumătate, au permis descoperirea Tzolkin-ului, calendarul sacru Maya, un modul armonic care se citește pe mai multe nivele. Uimitor, Tzolkin-ul povestește istoria umanității pe o perioadă de cinci mii de ani: din 3100 înainte de Hristos pînă în 2012, era noastră. Cei 5000 de ani sînt divizați în 13 perioade, numite Baktun. Fiecare Baktun e desemnat de o imagine și de un nume. De

exemplu, Baktun-ul corespunzînd secolului al V-lea înainte de Hristos – epoca lui Buddha – se numește Baktun-ul "Învățăturii Sacre". Baktun-ul care acoperă începutul erei noastre și momentul Isus Hristos e Baktun-ul "Celui care a fost...". Baktun-ul secolelor al XI-lea și al XII-lea este cel al "Războaielor Sacre". Ultima astfel de perioadă, care se sfîrșește în 2012, se numește Baktun-ul "Transformării materiei". Atunci, corpul de lumină al oamenilor va fuziona cu corpul de lumină al Mamei Pămînt. Secolul al IX-lea, perioada dispariției civilizației maya, este acoperit de Baktun-ul "Plecării". În anii 1950, o echipă de arheologi ruși a descoperit în sudul Mexicului, la Palenqué, o placă gigantică, în greutate de aproximativ 20 de tone. Pe placă se află un desen reprezentînd un om așezat pe un trunchi de arbore cu ridicături; omul arată ca un fel de scafandru, purtînd un coif. Arheologia clasică a crezut că recunoaște aici un rege predinastic; alții s-au gîndit la un navigator printre stele, așezat la bordul unei mașini complexe. Însă cercetătorul american José Arguelles, care studiază cultura maya de peste 30 de ani, afirmă că desenul corespunde Baktun-ului al IX-lea, denumit "Cel care vine din stele".

Ca modul armonic, acest Tzolkin ne inițiază în cîteva practici secrete ale preoților maya. Ei recunoșteau universalitatea vieții și credeau că galaxia are o conștiință, desemnînd acest nod galactic sub denumirea de Hunab-Ku. Ei explicau felul cum se

pot crea fibrele de lumină, trecînd prin șapte filtre, între care și cele două creiere umane și creierul limbic, moștenire a vremii în care eram reptile.

În 1987, lucrînd cu un grup, am încercat să utilizez vechea tehnică sacră maya, pentru a contacta conștiința galactică.

Totuși, sîntem încă departe de a fi elucidat misterul maya. José Arguelles s-a întrebat sincer dacă esența însăși a poporului Maya nu era reîntoarcerea la stele prin tehnica Kuxan-Suum. La fel ca neamul hopis, care crede că se află acum în cea de-a patra lume (după ce au trecut deja prin trei lumi intermediare, printr-o poartă dimensională, numită Sipapou), locuitorii maya cred că există trei lumi și că ei au trecut prin două lumi diferite, utilizînd tehnica Kuxan-Suum, prin porțile dimensionale pe care le numesc Tolan. Între Tolan-ul maya și Sinapou-ul hopis, coincidența este evidentă.

La populația maya există o credință aproape identică cu întoarcerea lui Quetzal Coatl, Șarpele cu pene. El e inițiatorul, cel care aduce învățătura pierdută, (Hermes la greci, Thot la egipteni).

În zilele de 16 și 17 august 1987, în toată lumea a avut loc o mare sărbătoare, care a mobilizat zeci de mii de persoane venite să se roage, să mediteze și să danseze pe locurile sacre. S-a dansat Sédona, în Arizona, într-un loc extraodinar unde se află patru vortexuri de energie. Am fost acolo și eu, cu fiul meu. De milenii, indienii vin să se roage și să danse-

ze. Tribul havasupais, atașat națiunii apașe, atribuie locului o valoare sacră pînă într-atît încît, după ceremonia zilei, se întorc să se culce la intrarea în canion, ca să nu tulbure spiritele locului. Alte grupuri au dansat Macchu Piechu în Peru, în Glastinbury (Anglia), unde se află rămășițele gloriosului rege Arthur. Alții s-au dus pe platoul Guizeh (Egipt), alături de marile piramide, ori la Barabudur (Indonezia). Unii au ales muntele cel mai înalt din Hawaii, numit Haleakala. Este interesant de amintit că, în finlandeza veche, Haleakala semnifică saga. Am aflat că o finlandeză aflată în trecere prin Hawaii semnalase existența multor asemănări între limba hawaiană și finlandeză.

În acele zile (16-17 august), un grup de 15 persoane a venit la Monségur pentru a se ruga și a medita. Această convergență armonică a reprezentat, pentru mii și mii de persoane, o imensă speranță, căci învățătura maya spune că Șarpele cu pene, inițiatorul, a intrat în aura pămîntului. A avut loc o mare adunare, în cîmpiile centrale ale SUA, precum și pow-wow și multiple ceremonii realizate de indienii hopis, care au cîntat Wuwushim.

Ce se întîmplă astăzi? Unii pretind că a sosit momentul. Eu însumi, în 1984, în timpul unei experiențe asupra viitorului realizată de doctorul Hélène Wambach, întrezărisem un viitor cataclism, pe care l-am evocat în *Vieți anterioare și vieți viitoare*. Totuși, în 1987 și 1988, mi-am dat seama că viitorul va fi

mai puțin întunecat decît s-ar putea crede.

Într-adevăr, la începutul anilor 1960, peste planeta noastră s-a abătut un adevărat potențial de cataclism. Folosesc intenționat termenul "potențial" pentru simplul motiv că nu cred într-un viitor hotărît dinainte, în eternitate, cum spun deterministii. Dimpotrivă, există niște viitoruri posibile pentru planeta noastră și acestea sînt create de starea de conștiință a oamenilor. Gîndurile noastre de ieri sînt cele care fac să se nască realitatea prezentă, gîndurile noastre de astăzi sînt cele care ne vor crea viitorul. Gîndurile mele despre mine însumi și viața mea vor hotărî personal propriul meu viitor, gîndurile conjugate ale mai multor milioane de persoane modelează viitorul planetei.

În 1988 am observat că, la începutul anilor 1980, starea de conștiință semăna mult cu cea care domnea în 1912, cu doi înainte de primul război mondial. Ne-am fi putut teme și de mai rău, însă trezirea conștiințelor de la sfîrșitul anilor '60, care a început să se intensifice în Statele Unite și apoi în Europa, a făcut ca un număr important de persoane să considere că fac parte dintr-un mare lanț al vieții. Deschiderea spiritului și meditația au dus la scăderea potențialul de cataclism, care a început serios să se destrame, începînd din 1985.

Desigur, unora li se poate părea foarte greu de crezut. Dacă ne aducem aminte că Dumnezeu promitea să cruțe Sodoma, dacă ar fi existat acolo un

singur om bun, un milion de oameni buni ar trebui să fie suficienți pentru a modifica viitorul întregii planete, care să se orienteze astfel nu spre distrugere, ci spre regenerare. Sînt azi la răscrucea drumului meu, am trăit un anumit număr de experiențe ieșite din comun; cred sincer că, într-o zi, spiritul uman va trăi în armonie cu semenii și mai ales cu mediul înconjurător.

Să lăsăm vibrațiile grele și potențialul de cataclism în sertarele istoriei și să ne întoarcem spre profunda noastră spiritualitate, spre noblețea, frumusețea și măreția ce există în orice suflet omenesc. Astfel vom ajunge să călătorim, nu numai prin timp, ci și în afara lui, înțelegînd că sîntem o entitate ce există peste tot și nicăieri, într-un timp în afara timpului.

Concluzii

Cu aceste noi metode de explorare a conștiinței, călătorii prin timp întîlnesc un fel de viață ce le conferă un adînc sentiment de interconexiune cu universul. Mulți oameni care au explorat, alături de mine, diferite stări ale sufletului, resimt un fel de întoarcere spre sine, ca și cum ar fi descoperit o stare de conștiință originară, pierdută puțin cîte puțin.

Experiențele de călătorie prin timp deschid conștiința spre noțiunea de ciclu de naștere și moarte, reminescențe ale realităților iluzorii tibetane, denumite *bardo*. Numeroasele experiențe de vieți anterioare, care se ivesc constant în timpul ședințelor practicate în lumea occidentală, sugerează că o conștiință individuală își urmează propria linie de dezvoltare, separată de corp. Participanții la astfel de ședinte ex-

primă sentimentul de a fi realmente un altul, care este tot din sine. Acești oameni retrăiesc, într-o manieră foarte vie, diferite episoade ale existenței unor suflete azi dezincarnate. În momentul separării corporale inerente morții, mulți subiecți vorbesc de întoarcerea spre un fel de univers primal, de conștiința unitivă sau chiar spre un izvor.

Poate că nu este necesar să se postuleze o identitate anterioară încarnării care aparține literalmente individului, după cum ne aparțin corpurile, atîta timp cît le locuim.

Biologul Rupert Sheldrane a sugerat existența posibilă a unui fel de memorie colectivă eternă, în sînul căreia am putea să ne adăpăm.

Experiențele povestite în această carte constituie un corpus foarte bogat de fapte care susțin ideea că universul exterior și universul interior, departe de a fi fără scop, sînt conectate unei inteligențe universale, o inteligență de o putere și complexitate de neînchipuit, de o adîncă subtilitate spirituală. De-a lungul experiențelor mele, mi-am pus, desigur, problema cum să știu dacă am fost în realitate Govenka sau Rhwall. O astfel de experiență e adesea atît de plină de viață, încît pune sub semnul întrebării arii întregi din toată lumea gestică, depășită astăzi.

Care e viziunea asupra unui viitor posibil pentru explorarea sistemică a stărilor neobișnuite de conștiință? De fapt, e legată direct de evoluția individuală, personală și planetară a conștiinței și de prăbușirea

viziunii mecaniciste, care a situat omul într-o lume lipsită de sens și scop. Va trebui să depășim iluzia conform căreia noi vom avea controlul asupra existenței noastre și vom stăpîni lumea. Să ne descoperim adevăratul nostru loc, adevărata noastră capacitate de realizare; vom recunoaște astfel că spiritul exclusiv rațional nu este izvor de împlinire și vom deschide un univers plin de forme vibratorii, cu care ne vom putea conecta și trăi în armonie. Aceste forme vibratorii nu sînt părți sublimate din noi înșine, ci partea ce ne rămîne de descoperit.

Sper ca această carte să-l ajute pe cititor să se apropie de conștiința lui sublimată și să-i dea curajul să pășească spre natura sa spirituală profundă.

* * *

Dacă doriți să obțineți informați despre activitățile și cercetările lui Patrick Drouot, îi puteți scrie pe adresa:

PATRICK DROUOT
B.P. 326
75823 Paris Cedex 17

SUMAR

Această carte a zguduit și continuă să zguduie lumea. Nimic nu este întîmplător. Sita prin care se cerne viața noastră aparține în același timp trecutului, prezentului și viitorului. Ființa noastră este prezentă, în acelați timp, în toate aceste perioade. Întîmplător, putem ajunge cînd în trecut, cînd în viitor. Dacă am murit, ne putem întoarce, dacă nu ne-am născut, putem trăi oriunde: totul este posibil. Depinde numai de capacitatea noastră de a percepe anumite fenomene: ce este viața, cine sîntem noi, am trăit, trăim sau, pur și simplu, sîntem morți ?

Această carte va aduce o rază de lumină.

Citiți-o și apoi scrieți-ne pe adresa: *Iași, str. Cuza Vodă nr.2*, menționînd pe plic: *PENTRU CONCURS*, și incluzînd talonul de mai jos.

Cele mai bune scrisori vor fi premiate:
PREMIUL I: UN RADIOCASETOFON
PREMIUL II: UN WALKMAN
PREMIUL III: 5 CASETE AUDIO

TALON DE PARTICIPARE

Numele .... Prenumele ....
Adresa: .... Telefon: ....

ISBN 973-97152-6-5

Lei 4.000